

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS MEDEA,

CUM

Styl. Doct. 10m.

VERSIONE ET NOTIS,

VIRI ERUDITISSIMI

SAMUELIS MUSGRAVE, M. D.

Juxta Editionem Oxoniens.

Accessere

NOTÆ et ANIMADVERSIONES

CL. RICH. PHIL. BRUNCKII

Argentoratensis.

ETONÆ: Ex Officina M. POTÆ.

MDCCXCV.

5

A D

L E C T O R E M

Paucula.

IN Penuria bene nota librorum in opem studiosæ Juventutis qui in Græcis Scenicis laborant; per varios antehac annos, ex optimo consilio, separatim prodire.

Euripidis Medea,
Aristophanis Plutus,
Æschyli Prometheus,
Sophoclis Philoctetes,
Euripidis Hippolytus.

Hæ Fabulæ, in estimatione ab Eruditis semper habendæ, in levamen Adolescentium, in suis ipsorum studiis, et ad humaniores literas, præsertim in Academiis, promovendas, cum versione et notis Doctorum in singulas impressæ fuere.

In temporis progressu, priore Medæ Impressione exhausta, ne vacent Exemplaria hujus Dramatis Græci principis, ad Adolescentium et rei literariæ incommodum, secundis nostris curis ad prelum mandatur, et nunc prodit Editio altera majoris pretii, ex recensione ad præclaram illam

a 2 editionem,

editionem, *Oxonii* editam, Viri clarissimi SAMUELIS MUSGRAVE, Medici celeberrimi, et industria et eruditione insignis.— Ad adornandam præterea hanc novam operam, bene moniti sumus subjungere notas et animadversiones, quas nuperrime, in publicum beneficium et ornamentum, Vir ille, optime et verissime in re critica longe eximius, RICHARD. PHILIP. BRUNCKIUS Argentoratensis, pari etiam diligentia ac eruditione, donavit.

His observandis, restat tantum notare, si hic noster labor ad adjuvandam rem literariam gratus sit, propositum est, simili attentione, ex admonitu Eruditorum, parare, et in manus erudiendæ Juventutis tradere alias Græci Dramatis Fabulas: In hac re, communem accommodationem et utilitatem semper spectans magis quam proprium emolumentum. His nostris conatibus L. B. fave, et candore usitato accipe.

* * * Monendus est L. in hac *Medæ* Editione, etiam et in *Hippolyti* Fabula, Versionem ad calcem singularum, post Notas, &c. apposuisse, quo aptiores sint ad usum Academicarum, vel Eruditorum, qui cum Originale solummodo se delectare malunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγλυῖται τὴν Κρέοντος, τῇ Κορινθίῳ βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου παραίτησάμενῃ πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχεῖσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσὸν εἰσφέρει. οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθεῖραι· καὶ ὁ Κρέων δὴ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τὰς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτεῖναι, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖσε Αἰγεί τῷ Πανδίωνος γαμιῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσσειε. περὶ δὲ τῇ πατρὸς αὐτῆς Αἴσωνος, ὃ τὰς Νόκτας ποιήσας, φησὶν ἔτι·

Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἡβώνῃα,
Γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖσι πρᾶπίδεςσι,
Φάρμακα πόλλ' ἔψαε ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τῇ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙΣ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσεως τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρέπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύεσθαι

Α

γὰρ

2 ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργεὺς αὐτὸν κτελακοιμη-
θῆναι, μελλύσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τῷ χρόνῳ. ἐ-
πιπεσῆσης γὰρ τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνου
γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀ-
πέκλεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τὰς ἰδίους υἱάς·
ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσωνος, Αἰγεί συνοικήσασα. Παρ' ἑδετέρῳ
κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ
χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ
Πυθιοδωρῇ ἄρχοντι, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμ-
πιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος
Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκλήτης, Δίκλεις, Θερικαὶ Σάτυ-
ροι, ἡ σωζέται.

ΤΑ ΤΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ. ΙΑΣΩΝ.

ΠΑΙΔΑΓΟΓΟΣ. ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηναίων.

ΜΗΔΕΙΑ. ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΚΡΕΩΝ. ΕΤΕΡΟΣ παῖς.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΕΔΕΙΑ.

Ἰαμβοί.

Τρο. **Ε**ΙΘ' ὦφελ' Ἀργῆς μὴ διαπλᾶσθαι σκάφος
 Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγά-
 δας,

Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλὶς πεσεῖν ποτε
 Τρηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρεμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίτων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας 5
 Περίε, μετῆλθον· ἔ γάρ αὖν δέσποιν' ἐμή
 Μήδεια πύργος γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
 Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
 Οὐδ' αὖν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
 Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10
 Ἐὖν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνεσα μὲν
 Φυγῆ πολιτῶν, ὣν ἀφίκητο χθόνα,
 Αὐτὴ τε πάντῃα συμφέρουσ' Ἰάσωνι·
 “ Ἦπερ μεγίςτε γίγνεται σωτηρία,

“ Ὅταν

“Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοσαλῇ.” 15
 Νῦν δ’ ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλῳ.
 Προδὲς γὰρ αὐτῇ τέκνα, δεσπότην τ’ ἐμὴν,
 Γάμοις Ἰάσω βασιλικοῖς εὐνάζεται,
 Γήμας Κρέοντος παῖδ’, ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
 Μήδεια δ’ ἡ δύσηνος, ἡτιμασμένη, 20
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς,
 Πίσιν μεγίστην, καὶ θεὸς μαρβύρειαι,
 Οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ’ ἄσιλος, σῶμ’ ὑφεῖσ’ ἀλγυδόσι,
 Τὸν πάντα συνήκυσσα δακρύοις χρόνον, 25
 Ἐπεὶ πρὸς ἄνδρὸς ἤσθητ’ ἡδίκημένη,
 Οὐτ’ ὅμμ’ ἐπαίρουσ’, ἔτ’ ἀπαλλάσσεσθαι γῆς
 Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἡ θαλάσσιος
 Κλύδων, ἀκχεῖ νεθεῖσμένη φίλων.
 Ἦν μὴ ποτε σρέψασα πάλλευκον δέριν, 30
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ’ ἀποιμῶξεν φίλου
 Καὶ γαῖαν, οἴκοις θ’, ἐς προδῶσ’ ἀφίκετο
 Μετ’ ἀνδρὸς, ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 “Ἐγνώκε δ’ ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
 “Ὅϊον πατρώας μὴ πολεῖπεςθαι χθονός.” 35
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, ἔδ’ ὁρῶσ’ εὐφραίνειται
 Δέδοικα δ’ αὐτὴν, μή τι βελεύσῃ νέον·

Βαρύεια

Βαρεῖα γὰρ Φρήν, ἔδ' ἀνέξεται κακῶς
 Πάσχωσ'· ἐγ' ὦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
 Μὴ θηκτὸν ὦσθι φάσγανον δι' ἡπάθους, 40
 (Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωλαι λέχος·)
 Ἦ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα, κτάνῃ,
 Καῖπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.
 Δεινὴ γάρ· ἔ τοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἶσθαι. 45
 Ἄλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
 Στείχεσι, μῆρὸς ἔδὲν ἐννοέμενοι
 “Κακῶν· νέα γὰρ Φρονίς ἐκ ἀλγεῖν Φιλεῖ.”

Παι. Παλαιὸν οἴκων κλῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγασ' ἐρημίαν 50
 Ἐσηκας, αὐτὴ θροομένη σαυτῇ κακά;
 Πῶς σε μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
 “Χρηστοῖσι δέλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
 “Κακῶς πεινῶντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτειται,”
 γαρ Ἐγὼ γὰρ εἰς τῆτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας, 56
 Ὡς θ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε γῆ τε κέρανῳ
 Λέξαι, μολέσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κεδέπω μεσοῖ. 60

Παι. ὦ

Παι. ὦ μῶρος, εἰ χρή δεσπότης εἶπεν τόδε.

Ὦς ἔδεν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραίε; μὴ φθόνει φράσαι.

Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τρο. Μὴ πρὸς γενεῖς κρύπτει σύνδελλον σίθον, 65

Σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Παι. Ἦκεσά τε λέγοντος, εἰ δοκῶν κλύειν,

Πισσῆς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαιῖταιοι

Θάσσεσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδαρ,

Ὦς τέσδε παῖδας γῆς ἔλῃν Κορινθίας 70

Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς

Κρέων· ὁ μὲν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὁδε,

Οὐκ οἶδα· βελοίμην δ' ἂν ἔκ εἶναι τόδε.

Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξειλαι

Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει; 75

Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπειαι κηδευμάτων,

Κῆκ' ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν

Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξην/ληκέναι.

Παι. Ἀτὰρ σύγ', (εἰ γὰρ παῖρὸς εἶδέναι τάδε 80

Δέσποιναν,) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.

Τρο. ὦ τέκν', ἀκέσθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;

Ὅλοιθ' οὖν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,

Ἀτὰρ

Ἄτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλος ἀλίσκηται.

Παι. Τίς δ' ἔχει θνητῶν; ἄρτι γινώσκει τόδε, 85

Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλῃ μάλλον φιλεῖ,

Οἱ μὲν δικάίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.

Εἰ τέσδε γ' εὐνῆς ἔνεκ' ἔσθ' ἐργεῖ πατήρ;

Τρο. Ἴτ', εὐ γὰρ ἔσαι, δωμάτων εἶσω, τέκνα.

Σύ θ' ὥς μάλιστ' ἐρημώσας ἔχει, 90

Καὶ μὴ πέλῃ μητρὶ δυσθυμῆσιν.

Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρῶσιν

Τοῖσδ', ὥς τι δραστείσαν· ἐδὲ παύσεται

Χόλος, σάφ' οἶδα, πῶρ' ἡ καλῶς κηψαί τινα,

Ἐχθρὸς γε μὲν τοι, μὴ φίλος δράσειέ τι. 95

Ἀνάπαιστοι.

Μή. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.

Ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Τρο. Τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ

Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἶσω, 100

Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγυῶς,

Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'

ἄγριον ἦθος, συγγεῖν τε φύσιν

Φρονὸς αὐθάδους.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἰσω.
 Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ~~ἔξ~~ αἰρόμενον
 Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
 Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
 Μεγαλόσπλαγχνος δυσκαλῆπαυτος
 Ψυχὴν, δηχθεῖσα πακοῖσιν;

105

110

Μῆ. Αἴ· αἴ·

Ἐπαθόν, τλάμων ἔπαθον μεγάλων
 Ἀξί' ὀδυρμῶν· ὦ καλάραισι
 Παῖδες ὀλοισθε συγεράς ματρὸς,
 Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

115

Τρο. Ἰὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμον.

Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
 Μετέχουσι; τί τέσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
 Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
 Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πῶς
 Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κραῖν' ἔντες,
 Καλεπῶς ὀργὰς μελαβάλλουσι.

120

Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
 Κρεῖσσον· ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,
 Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγεράσκειν.

125

Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπέιν
 Τένομα νικᾶ, χρῆσθαί τε μακρῶ

Λῶσα

Λῶσα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
 τ', ἔδνα καὶρὸν δύναται θνατοῖς·
 Μείζεις δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
 Δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

130

Πρωδός.

Χο. Ἐκλυον φωνᾶν, ἔκλυον δὲ βοᾶν
 Τᾶς δυσάνε Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἥπιος· ἀλλ', ὣ γεραιὰ,
 Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλῃ γὰρ ἔσω
 Μελάθρῃ βοᾶν ἔκλυον.
 Οὐδέ συνήδομαι, γύναι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλα ἅ κέκραται.

135

Ἀνάπαισι.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρεῖδα τὰδ' ἦδη·
 Ὅ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων,
 Ἥ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτᾶν
 Δέσποινα, φίλυν ἔδενος ἔδεν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
 Μή. Αἶ, αἶ· διὰ με κεφαλᾶς φλόξ ἔρανία
 Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

140

145

Φεῦ, Φεῦ· θανάτῳ καλυψαίμεν
Βιοτὰν συγεράν προλιπῆσα.

Στροφή.

Χο. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ Φῶς,

Ἰαχὰν, οἶαν ἅ δύσανος

150

Μέλπει νύμφα;

Τίς σοι ποτὲ τὰς ἀπλήστ

Κοίτας ἔρος, ὦ μαλαία,

Σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;

Μηδὲν τόδε λίσσῃ.

155

Εἰ δὲ σὸς πόσις

Καινὰ λέχη σεβίζει,

Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσῃ.

Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει.

Μὴ λίαν τάκῃ,

160

Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.

Ἀνάπαιστοι.

Μή. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι Ἄρτεμι,

Λεύσσεθ' ἅ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις

Ἐνδησαμένα τὸν κατήρατον

Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' εἰσίδει- 165

μ' αὐτοῖς

μ' αὐτοῖς μελάρθοις διακναιομένους,
 Οἱ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθη
 Αἰσχροῦς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, καὶ πιβοᾶται 170
 Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
 Θναλοῖς ταμίας νενόμισαι;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι σμικρῷ
 Δέσποινα χόλον κατ' ἀπαύσει.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν 175
 Ἑλθοι, μύθων τ' αὐδαθένηων
 Δέξαιτ' ὀμφάν,
 Εἶπως βαρύθυμον ὄργαν,
 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.

Τρο. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρὸ θυμον 180
 Φίλοισιν ἀπίσω·
 Ἄλλὰ βᾶσά, νιν
 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
 Ἑξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὐδα·
 Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι 185
 Τὸς εἶσω· πένθος γὰρ
 Μεγάλως τὸδ' ὀρμᾶται.

Ἀνάπαιστοι.

Ἀνάπαισοι.

Τρο. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.

Μόχθε δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω· 190

Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

Ἀπολαυρεῖται δμῳσιν, ὅταν τις

Μῦθον προφέρων πέλας ῥμαθῇ. 195

Σκαιὸς δὲ λέγων, κεδέν τι σοφὸς

Τὸς πρόσθε βροτὸς, ἐκ ἂν ἀμάρτοις, 195

Οἵτινες ὕμνος, ἐπὶ μὲν θαλίαις,

Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις,

Εὐροῖο, βίῃ τερπνὰς ἀκοὰς,

Στυγίῃς δὲ βροτῶν ἑδεῖς λύπας

Εὐρέο μέση καὶ πολυχόρδοις 200

ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,

Δεῖναί τε τύχαι σφάλλασι δόμους.

Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

Μολπαῖσι βροτὸς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ

Δαῖτες, τί μάτην τείνῃσι βοάν; 205

Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέριψιν ἀφ' αὐτῶ

Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπιδός.

Ἐπώδός.

Χο. Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων·
 Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
 Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον. 210
 Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθῆσα,
 Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,
 "Α νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 Δί' ἄλα νύχιον, 215
 Ἐφ' ἀλμυρὰν πόντον
 Κληῖδ' ἀπέραντον.

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλὰς
 βροτῶν
 Σεμνὲς γεῖῳτας, τὰς μὲν ὀμμάτων ἄπο, 220
 Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
 Δύσκληϊαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
 Δίκη γὰρ ἐκ ἔντος ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
 Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σα-
 φῶς,

Στυγεῖ

Στυγεῖ δεδορκώς, εἰδὲν ἡδίκημένους. 225

Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρλα προσχωρεῖν πώλει,
Οὐδ' ἄσὸν ἦνεσ', ὅσις, αὐθάδης γεγώς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕψος.

Ἔμοι δ' ἀελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'. οἴχομαι δὲ καὶ βίη 230

Χάριν μεθεῖσα καλθανεῖν χρήζω, φίλαι.

Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ἔμους πόσις.

Πάντων δ', ὅσ' ἔς' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. 235

Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ

Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος

Λαβεῖν· κακῆ γὰρ τῆτο ἐτ' ἀλγιον κακόν·

Καὶ τῶδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Ἢ χρησόν· ἐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαί 240

Γυναιξίν, εἰδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.

Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφικμένην,

Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθεῖσαν οἴκοθεν,

Ὅτ' ἄλλοις χρήσεται ξυνευνέτη.

Καὶ μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονέμεναισιν εὔ 245

Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,

Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.

Ἀνὴρ

Ἄνῆρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθῃται ξυνῶν,
 Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
 Ἦ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἡλικά τραπεῖς. 250
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
 Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκῃς, οἱ δὲ μάρνανται δορί,
 Κακῶς φρονέουτες ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. 253
 Ἀλλ' ἔ γάρ αὐτὸς πρὸς σέ κα' μ' ἦκει λόγος·
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
 Βίῃ τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
 Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις ἔσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρῃς λελησμένη· 260
 Οὐ μητέρ', ἐκ ἀδελφῶν, ἔδ' ἐ συγγενῇ,
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχευσα συμφορᾶς.
 Τοσῶτον ἔν σε τυγχάνειν βελήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
 Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν, 263
 Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἦν τ' ἐγὴ μάλο,
 Σιγαῖν· γυτὴ γάρ, τᾶλλα μὲν φόβῳ πλῆα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσφορᾶν·
 Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφονωτέρα. 270

Χο. Δράσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,
 Μηδεία· πεινῆειν δ' ἔσσε θάυμαζω τύχας.
 Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέον' αἰ, τῆσδ' ἀνακλῆ γῆς,
 Στείχον' αἰ, καὶ νῶν ἄγγελον βελευμάτων.

Κρέ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμωμένην 275
 Μηδείαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
 Φυγάδα, λαβῆσαν διστὰ σὺν στυγῇ τέκνα,
 Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγῳ
 Τῷδ' εἰμὶ καὶ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
 Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλλω. 280

Μή. Αἶ, αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
 Καὶ ἔστιν αἴτης εὐπρόσοιτος ἔκβασις.
 Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχωσ' ὅμως,
 Τίνος μ' ἔκαλε γῆς ἀποσέλλεις, Κρέον; 285

Κρέ. Δεδοικὰ σ', εἰδὲν δεῖ περιαμπίσχεν λόγους,
 Μὴ μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
 Ευμβάλλεσθαι δὲ πολλὰ τῷδε δείματος·
 Σοφὴν πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστρημένη. 290
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλεσσί μοι,
 Τὸν δόντα, καὶ γήμαν' αἰ, καὶ γαμωμένην,

Δράσσειν

Δράσειν τι· ταῦτ' ἔν' ἔν' ἔν' παθεῖν, φυλάξο-
μαι.

Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθαι,
γύναι,

Ἥ μαλθακισθένθ' ὕπερον μέγα σέβειν. 295

Μή. Φεῦ, Φεῦ.

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἐβλαψέ δόξα, μεγάλα τ' εἰργασαι κακά.
Χρὴ δ' ἔποθ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφῆς. 300

Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνεσι δυσμενῇ.

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καὶνὰ προσφύρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος καὶ σοφὸς πεφυκέναι.

Τῶν δ' αὖ δοκύντων εἶδέναι τι ποιικίλον, 305

Κρεῖσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.

Ἐγὼ δὲ καὶ τὴν τῆσδε κοινωνίαν τύχης.

Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,

Τοῖσδ' ἔν' προσάντης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.

Σὺ δ' ἔν' φοβῇ με, μή τι πλεμμελὲς πάθης.

Οὐχ ᾧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον, 311

Ὡστ' εἰς τυράννευς ἀνδρας ἐξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδδ' κόρην

- "Οτῶ σε θυμός ἤγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἐδράς τάδε. 315
 Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εἰ φθάνῃ καλῶς ἔχειν·
 Νυμφεύει, εὖ πράσσοις, τὴν δὲ δὴ χθόνα
 Ἑᾶτέ μ' εἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδίκημένοι
 Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
 Κρέ. Αἴεις ἀκῦσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν 320
 Ὀρῶδιά μοι, μή τι βελεύσης κακόν·
 Τοσῶδε δ' ἥσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
 Γυνή γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνὴρ,
 ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε· 325
 Ὡς ταῦτ' ἄρρηρε, καὶ ἔχεις τέχνην, ὅπως
 Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἔσα δυσμενὲς ἐμοί.
 Μή. Μὴ πρὸς σέ γονάτων, τῆς τε νεογάμῃ κόρης,
 Κρέ. Λόγους ἀναλοῖς· εἰ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
 Μή. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, καὶ δὲν αἰδέσῃ λιτάς; 330
 Κρέ. Φιλῶ γὰρ εἰ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμὰς.
 Μή. ὦ πατρίς, ὡς σε κάρη'α νῦν μνείαν ἔχω!
 Κρέ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοι γε φίλτατον πολύ.
 Μή. Φεῦ, Φεῦ· βροτῶν ἐρωτῆς ὡς κακὸν μέγα!
 Κρέ. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παρὰ τῶσιν τύχαι. 335
 Μή. Ζεῦ, μὴ λάθῃ σε, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

Κρέ. Ἑρπ'.

- Κρέ. Ἐρπ', ὦ μαλαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
 Μή. Πονῶμεν ἡμεῖς, καὶ πόνων κεχρήμεθα.
 Κρέ. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βία.
 Μή. Μὴ δῆτα τῷτόγ', ἀλλά σ' αἰτῆμαι, Κρέον 340
 Κρέ. Ὅχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
 Μή. Φευξέμεθ'· ἔ τῷθ' ἰκέτευσά σε τυχεῖν.
 Κρέ. Τί δ' ἔν βιάζῃ, καὶ ἀπαλλάσσει χθονός;
 Μή. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἕασον ἡμέραν,
 Καὶ ξυμπερᾶναι Φρονίδ', ἣ Φευξέμεθα, 345
 Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
 Οὐδὲν προσιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
 Οἴκλειρε δ' αὐτὸς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
 Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν, εὐνοϊάν σ' ἔχειν,
 Τῷ μὲ γὰρ ἔ μοι Φρονίς, εἰ Φευξέμεθα, 350
 Κεῖνος κλαίω συμφορᾷ κεχρημένος.
 Κρέ. Ἦκιστα τῷ μὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
 Αἰδέμενος δέ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
 Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
 Ὅμως δὲ τεύξῃ τῷδε· πρὸννέπω δέ σοι, 355
 Εἴ σ' ἢ πῖσσα λαμπὰς ὀψέται θεῶ,
 Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
 Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.

Νῦν

Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει. 360

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Δύσανε γύναι,
Φεῦ, Φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποῖε τρέψη; τίνα προξενίαν,
Ἡ δόμον, ἢ χθόνα σωῖηρα κακῶν
Ἐξευρήσεις; 365
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Ἰαμβοί.

Μή. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
Ἄλλ' ἔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἐτ' εἴς' ἀγῶνες τοῖς νεωσὶ νυμφίοις, 370
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ἔσμιχροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαι ποτ' ἂν
Εἰ μή τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἔδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.
Ὁ δ' εἰς τοσῶτον μωρίας ἀφίκετο, 375
Ὡς, ἔξόν αὐτῷ τὰ μ' ἐλεῖν βελεύματα.
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Μεῖναι

Μεῖναι μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὸς
 Θήσω, πάλερα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμὸν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδὸς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι· 381
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 ἢ θηκλὸν ὥσω φάσγανον δι' ἡπάτος,
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἢ ἔσρωλαι λέχος.
 Ἄλλ' ἐν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι 385
 Δόμοις ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
 Θανῶσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτιςα τὴν εὐθεΐαν, ἣ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλισα, φαρμάκοις αὐτὲς κτεάνειν.
 Εἶεν. 390

Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξει· τίς πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 Ξένος παρασχῶν, ῥύσει· αἰετὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι· μέναισ' ἔν ἐτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ, 395
 Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ συμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβῶσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερὸν.
 Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δεσποίναν, ἣν ἐγὼ σέβω 400
 Μάλισα

Μάλισα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἑκάτην, μυχοῖς ναῖεσαν ἐσίας ἐμῆς,
 Χαίρων τις αὐτῶν τέρμον ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικρὸς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὸς θήσω γάμους,
 Πικρὸν δ' κῆδος, καὶ Φυγὰς ἐμὰς χθονός. 405
 Ἄλλ' εἴα· φείδε μηδὲν, ὣν ἐπίσασαί,
 Μήδεια, βελεύεσσα, καὶ τεχνωμένη.
 Ἑρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἄγων εὐψυχίας.
 Ὅρᾳς ἃ πάσχεις; ἔγελωλα δεῖ σ' ὄφλειν
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις, 410
 Γεγῶσαν ἐσθλῆ παῖρὸς, Ἥλις τ' ἄπο.
 Ἐπίσασαι δὲ πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Τυναῖκες εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκλονες σοφώταται.

Ἀντιτρόφικα.

Στροφὴ ἁ.

- Χο. 1 Ἄνω παλαμῶν ἱερῶν 415
 2 Χωρεῖσι παγαί,
 3 Καὶ δίκαι καὶ πάντα πάλιν σρέφεται.
 4 Ἀνδράσι μὲν δόλια βελαί· θεῶν
 5 Δ' ἐκέτι τίσις ἄρηρ.
 6 Τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν 420
 7. Στρέφει

- 7 Στρέφῃσι φᾶμαι.
 8 Ἐρχέται τιμὰ
 9 Γυναικείῳ γένει·
 10 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 11 Φάμα γυναῖκας ἔξει.

425

Ἀντιστροφὴ αʹ.

- 1 Μῆσαι δὲ παλαιγενέων
 2 Λήξουσιν αἰοιδᾶν,
 3 Τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν·
 4 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέροι γνώμαι λύρας
 5 ὦπασε θῆσπιν αἰοιδᾶν
 6 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-
 7 τάχῃσαν ὕμνον
 8 Ἀρσένων γέννα.
 9 Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 10 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 11 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

430

435

Στροφὴ βʹ.

- 1 Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων παλρίων ἔπλευσας
 2 Μαινομένα κρᾶδια, διδύ-
 3 μως ὀρίσασα πόνῃς

D

4 Πέτραις·

- 4 Π' τρας' ἐπεὶ δὲ ξένῳ 440
 5 Ναίεις χθονί, τῶς ἀνάνδρῃ
 6 Κοίτας οἰσασα λέκτρον
 7 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χάρις ἄτιμος ἐλαύνῃ.

Ἀντιφρόνιδος.

- 1 Βέβακεν δ' ὅκων χάρις, εἰδὲ τ' αἰδῶς
 2 Ἑλλάδι τῇ μεγάλῃ μέμνει, 445
 3 Αἰθερία δ' ἐπ' ἔλπεα.
 4 Σοὶ δ' εἴτε πατρὸς δόμοι,
 5 Δύσανε, μεθερμίσασθαι
 6 Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρον, 449
 7 Ἀλλὰ βασιλεία κρείσσων δόμοισιν ἀπέεα.

ΙΑΣΟΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑἶΓΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

- Ἰά. Οὐ νῦν καλῆϊδαν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Τραχεῖαν ὀργήν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
 Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 αβ κτφσ Κέφως φερέσῃ κρείσσονων βελεύματα,
 Λόγων μαλαίων ἔνεκ' ἐκπεσῇ χθονός. 455
 Κάμοι μὲν εἰδὲν πρᾶγμα μὴ παύσῃ ποτ'
 Λέγῃς, Ἰάσων ὡς κάκιστος εἴς' ἀνὴρ.
 Ἄ δ' εἰς τυράννης εἴσι σοι λελεχμένα,

Πᾶν

Πᾶν κέρδος ἤγ᾽ ζημιωμένη Φυγῇ.

Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμωμένων 460

Ὅργας ἀφῆρην, καὶ σ' ἐβελόμην μένειν.

Σὺ δ' ἐκ ἀνίεις μωρίας, λέγῃς αἰεὶ

Κακῶς τυράννης· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.

Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' ἐκ ἀπειρηκῶς φίλοις

Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπόμενος, γύναι, 465

Ὡς μὴτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,

Μὴτ' ἐνδεής τε. πόλλ' ἐφέλκεται Φυγῇ

Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με συγεῖς,

Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.

Μή. ὦ παγκάκις, τῷτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω 470

Γλώσση μέγισον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·

Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς

Θεοῖς τε, καί μοι, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει·

Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, εἴδ' εὐτολμία,

Φίλῃς κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 475

Ἄλλ', ἢ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων

Πασῶν, ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.

Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κεφισθήσομαι

Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.

Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.

Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων, ὅσοι 481

Ταυτόν συνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Περμφθέντα ταύρων πυρπνύων ἐπισάτην
 Ζεύγλῃσι, καὶ σπερῶντα θανάσιμον γῆν.
 Δράκοντα δ', ὅς π' ἀγχιχρυσὸν ἀμφέπων δέρας,
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὔπνος ὦν, 486
 Κτείνας', ἀνέσχον σοὶ Φάος σωτήριον.
 Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδῶσ' ἐμῆς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
 Σὺν σοὶ, πρόθυμος μάλλον ἢ σοφώτερα· 490
 Περίαν τ' ἀπέκλειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
 Παίδων ὑπ' αὐτῷ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκισ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Πρῶδωκας ἡμᾶς· καὶνὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 495
 Σύγνωσ' ἂν ἦν σοὶ τῷδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φρέσιν πείσεις· εἰδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεὸς νομίζεις, τὸς τότε, δὲ ἀρχεῖν ἔτι,
 Ἥ καὶνὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις ταῦν,
 Ἐπεὶ σύνοισθ' ἄ γ' εἰς ἐμ' ἐκ εὐορκος ὦν. 500
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνεις,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακῷ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοὶ κοινώσομαι,
Δοκῶσα

Δοκῶσα μὲν τι πρὸς γε σὺ πρᾶξεν καλῶς,
 "Ομως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων Φανῆι 506
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερ' αὖ πρὸς πατέρους
 δόμους,

Οὐς σοὶ προδῶσα, καὶ πάτρην, ἀφικόμην;
 "Η πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ἔν
 Δέξαιτό μ' οἴκοις ὧν πατέρα καλέκλανον,
 "Εχει γὰρ ἔτι τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις 511
 "Εχθρὰ κατέστηχ'· ἐς δέ μ' ἐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρεσα, πολέμιος ἔχω.

Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
 "Εθηκες ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 515

"Εχω πόσιν, καὶ πισὸν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
 Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημος, σὺν τέκοις μόνη μόνοις,
 Καλὴν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 520

"Ω Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ
 "Ανδρῶν δ', ὅτ' αὖτε χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

Χο. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 525

"Οταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ἰά. Δεῖ

Ἰά. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν Φῦναι λέγειν,
 Ἄλλ' ὥς νηὸς κεδνὸν οἰακοςρόφον,
 Ἄκροισι λαίφας κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν σόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
 Ἐγὼ γ', ἐπεὶ δὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, 531
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔσι μὲν νῆς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε 535
 Τόξοις ἀφύκτοις τῆμόν ἐκσῶσαι δέλας·
 Ἄλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
 Ὅπη γὰρ ἔν ὤνησας ἔ κακῶς ἔχει·
 Μείζω γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω. 540
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν καλοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' ἔσαν Ἕλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔσχε· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 545
 Ὅροισιν ὤκεις, ἐκ αὖ ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ ἴσιμος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα

Τόσαῦτα μὲν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι 550
 Ἔλεξ'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρῆθης λόγων.
 Ἄ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ὠνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 Ἐπεῖτα σῶφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
 Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. 555
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίᾳς χθονὸς,
 Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνες,
 Τί τ' ἔδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέστερον,
 Ἡ παῖδα γῆμαι βασιλέως Φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ', ἥ σὺ κνίξῃ σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
 Καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρῳ πεπληγμένος, 561
 Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπᾶδὴν ἔχων·
 Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, ἔδ' ἐμὲ μοι.
 Ἄλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γινώσκων, ὅτι 565
 Πένηλα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος·
 Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
 Εἰς ταυτὸ θείην· καὶ συναρτήσας γένος,
 Εὐδαιμονοίην· σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ; 570
 Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβέλευμαι κακῶς;
 Οὐδ'

Οὐδ' ἂν σὺ Φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 Ἄλλ' εἰς τοσῷτον ἦκεθ', ὥστ' ὀρθομένης
 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε. 575
 Ἦν δ' αὖ γένηται συμφορὰ τις εἰς λέχος,
 Τὰ λῶσα καὶ κάλλισα, πολεμιώτατα
 Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθεν πόθεν βροτῆς
 Παῖδας τεκνεῖσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος.
 Οὕτω δ' ἂν ἐκ ἦν ἔδεν ἀνθρώποις κακόν. 580

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τέσδ' ἐκόσμησας λόγους·
 Ὅμως δ' ἐμοὶ γε, (καὶ παρὰ γνώμην λέγω),
 Δοκεῖς, προδῆς σὴν ἄλοχον, ἐ δίκαια δρᾶν.

Μή. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
 Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν 585
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
 — Γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περισελεῖν,
 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἐσι δ' ἐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔν κλενεῖ σ' ἔπος. 590
 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἄ με
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ἰά. Καλῶς γ' ἂν ἔν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,
 Εἴ σοι γάμον καλεῖπον, ἢ τις ἔδεν νῦν
 Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 595

Μή. Οὐ

Μή. Οὐ τῷτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας ἐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ἰά. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἔνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἀ νῦν ἔχω.
Ἄλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων πάρος
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόροις δοῖ
Φῦσαι τυράννης παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μῆδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ἰά. Οἶσθ', ὥς μελεύξῃ, καὶ σόφωτέρα Φανῇ; δοῖ
Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτὲ,
Μῆδ' εὐτυχῆσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.

Μή. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐς' ἀποστροφῇ,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξέμαι χθόνα.

Ἰά. Αὐτὴ τὰδ' εἶλε· μῆδέν ἄλλον αἰτιῶ. 610 *εἰς αὐτὴν αὐτὴν 2. m.*

Μή. Τί δρῶσα; μῶν γαμῆσα, καὶ προδῆσά σε;

Ἰά. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίχθης ἀρωμένη.

Μή. Καὶ σοῖς ἀραίᾳ γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.

Ἰά. Ὡς ἐκρινῆμαι τῶνδ' ἐσὶ τὰ πλείονα·
Ἄλλὰ εἴ τι βάλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, Φυγῆς 615
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὦν ἔτοιμος ἀφθόνω δῶναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', αἱ δ' ἀράσυσί σ' εὔ.

Καὶ ταῦτα μὴ θέλῃσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 620

Μή. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν δίδῃ,

Κακῆ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν ἐκ ἔχει.

Ἰά. Ἀλλ' ἔν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπεργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοί δ' ἐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία 626
Φίλῃς ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.

Μή. Χώρει· πώθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτε κόρης
Αἰρή, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφεῦ, ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσῃται, 630
Γαμεῖς τοιῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον

Ἀντιτρόφικα.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν

2 Ἐλθόντες, ἐκ εὐδοξίαν,

3 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν

4 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι

635

5 Κύπρις, ἐκ ἄλλα θεὸς

6 Εὐχαρις οὕτω.

7 Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ

8 Χρυσέων

- 8 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
9 Ἰμέρω χρίσας, ἄφυκτον οἶξόν. 649

Ἀντιστροφὴ α΄.

- 1 Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
2 Δώρημα κάλλισον θεῶν·
3 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόχοις ὄρ- γ/
4 γὰς, ἀκόρεσά τε νείκη
5 Θυμὸν ἐκπλήξας ἑτέ- 645
6 ροις ἐπὶ λέκτροις
7 Προβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις
8 Ἀπιολέμευς εὐνάς σεβίζ-
9 σ', ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β΄.

- 1 ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, 650
2 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
3 Τὸν ἀμνηχανίας ἔχουσα
4 Δυσπέρατον αἰῶ-
5 ν' οἰκροδάτων ἀχέων·
6 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, 655
7 Ἄμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
8 Δ' ἐκ ἄλλος ὑπερθεῖν,
9 Ἡ γὰρ πατρίδας σέρεσθαι.

Ε 2

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Εἶδομεν, ἔκ ἐξ ἑτέρων
 2 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι. 660
 3 Σὲ γὰρ, ὃ πόλις, ὃ φίλων τις,
 4 Ὡκτεῖρε παῖδ' ἑσάν
 5 Δεινότατον παθέων.
 6 Ἀχάρισος ὅλοιθ', ὅτ' παρέσαι
 7 Μὴ φίλος τιμᾶν, καθαρὰν ἀνόϊξαν- 665
 8 τι κληίδα φρενῶν.
 9 καμοὶ μὲν φίλος ὃ ποτ' ἔσαι.

Ἰαμβοί.

- Αἰ. Μῆδεια, χαῖρε· τῷδε γὰρ προοίμιον
 Κάλλιον εἰδὲς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
 Μή. ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῷ Πανδίωνος, 670
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾷ πῶδον;
 Αἰ. Φοῖβε παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστὴριον.
 Μή. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θροσπιῶδον ἐσάλης;
 Αἰ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
 Μή. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;
 Αἰ. Ἀπαιδὲς ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχη. 676
 Μή. Δάμαρτος ἔσης, ἢ λέχοις ἄπειρος ὢν;
 Αἰ. Οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίσ.

Μή. Τί

- Μή. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι ;
 Αἰ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη. 608
 Μή. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἶδέναι θεῶ ;
 Αἰ. Μάλισ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
 Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θεμις κλύειν.
 Αἰ. Ἄσκη με τὸν πρῶτον μὴ λῦσαι πόδα.
 Μή. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα ; 685
 Αἰ. Πρὶν ἂν παλῶν αὖθις ἐσίαν μόλω.
 Μή. Σύ δ' ὡς τί χρήζων, τήνδε ναυτολῆς χθόνα.
 Αἰ. Πηθεὺς τίς ἐσι γῆς ἀναξ Τροιζηνίας.
 Μή. Παῖς, ὡς λέγῃσι, Πέλοπος εὐσεβέσσης.
 Αἰ. Τέτω θεῶ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 690
 Μή. Σοφὸς γὰρ ἄνθρωπος, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
 Αἰ. Κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
 Μή. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐράς.
 Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὁδε ;
 Μή. Αἰγεῦ, κἀκιστός ἐστι μοι πάντων πόσις. 695
 Αἰ. Τί φῆς ; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
 Μή. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, ἐδὲν ἐξ ἐμῶ παθών.
 Αἰ. Τί χρῆμα δράσας ; φράζε μοι σαφέστερον.
 Μή. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
 Αἰ. Ἦ πᾶ τέλομην ἔργον αἰσχιστον τόδε ; 700
 Μή. Σάφ' ἴσθ'· αἰτιμοὶ δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τῆ φίλοι.
 Αἰ. Πότερον

Αἰ. Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μή. Μέγαν γ' ἔρωτα· πρὶός ἐκ ἔφυ φίλοις.

Αἰ. Ἴτω νῦν, εἴπερ, ὥς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν. 705

Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας. †

Αἰ. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Μή. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Αἰ. Πρὸς τῆ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.

Αἰ. Ἐὰ δ' Ἰάσων; ἔδδ' ταῦτ' ἐπῆνεσα.

Μή. Λόγῳ μὲν ἔχι, καρτερεῖν δὲ βέλεται.

Ἄλλ' ἀνυπομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,

Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι, 715

Οἴκλειρον, οἴκλειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσῶσαν εἰσίδης,

Δέξαι δὲ χώρῃ καὶ δόμοις ἐφέσιον·

Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος

Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. 720

Εὖρημα δ' ἐκ οἷσθ' οἷον εὖρηκας τόδε.

Παύσω δέ σ' ὄντ' ἀπαιδα, καὶ παίδων γονὰς

Σπείραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Αἰ. | Πολλῶν ἔκαλε τήνδ' εἰ δέναι χάριν,

Γύναι,

- Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, 725
 Ἐπεῖτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλη γονάς·
 Εἰς τῆτο γὰρ δὴ φρεδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
 Οὕτω δ' ἔχοιμι· σὲ μὲν ἐλθέσης χθόνα,
 Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὢν.
 Τοσόδε μὲν τοι προσημαίνω, γύναι, 730
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἔσ' ἄγειν βεβλήσομαι.
 Αὐτὴ δ' ἑάνπερ εἰς ἐμὲς ἔλθῃς δόμους,
 Μενεῖς ἄσυλος, κ' σε μὴ μεθῶ ποτέ.
 Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσε πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω. 735
 Μή. Ἔσαι τὰδ'· ἀλλὰ τίσις εἰ γένοιτό μοι
 Τέτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
 Αἰ. Μῶν ἔπέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
 Μή. Πέποιθα· Περίε δ' ἐχθρὸς ἐστὶ μοι δόμος,
 Κρέων τε· τέτοις δ', ὀρκίισι μὲν ζυγεῖς, 740
 Ἄγεσιν ἔμεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
 Λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
 Φίλος γένοι' ἂν, καὶ πικρυκεύμασιν
 Οὐκ ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 Τοῖσδ' ὀλβός ἐστι, καὶ δόμος τυραννικός. 745
 Αἰ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν·
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', ἐκ ἀφῆταμαι·
 Ἐμοί

- Ἐμοὶ τε γὰρ τὰδ' ἐσὶν ἀσφαλέςερα,
 Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχουσα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν τ' ἄρρηρε μᾶλλον· ἐξηγῶ θεός. 750
- Μή. Ὅμνυ πῶδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
 Τερμῶ, θεῶν τε συνθεῖς ἅπαν γένος.
- Αἰ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
- Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτέ,
 Μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν 755
 Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκασίῳ τρόπῳ.
- Αἰ. Ὅμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἥλιόν τε Φῶς,
 Θεὸς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
- Μή. Ἄρκει· τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ῥυμένων πάθοις;
- Αἰ. Ἄ τοῖσι δυσσεβέσσι γίγνεσθαι βροτῶν. 760
- Μή. Χαίρων πορεύε· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Καὶ γὰρ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι,
 Πράξας' ἂ μέλλω, καὶ τυχεῖς ἂ βέλομαι.

Ἀνάπαισοι.

- Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίης πομπαῖος ἀναξ
 Πελάσειε δόμοις· 765
 Ὦν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
 Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
 Αἰγέῳ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Ἰαμβοί.

Ἰαμβοί.

Μή. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνός, ἡλίας τε Φῶς,
 Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἔχθρῶν, φίλαι, 770
 Γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν.
 Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθρὸς τὸς ἐμὸς τίσειν δίκην.
 Οὗτος γὰρ ὡ' νῆρ, ἥ μάλισ' ἐκάμνομεν,
 Λιμὴν πέφαλαι τῶν ἐμῶν βελευμάτων.
 Ἐκ τῆδ' ἀνχιφάμεσθα' ὑρυμνήτην κάλων, 775
 Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βελεύματα
 Λέξω· δέχῃ δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 Πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκῆτῶν, Ἰάσονα
 Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι. 780
 Μολόνῃ δ' αὐτῷ μαλθακὸς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοσεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχει
 Γάμους τυράννων, ἔς προδὸς ἡμᾶς ἔχει,
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐργασμένα.
 Παῖδας δὲ μείναι τὸς ἐμὸς αἰτήσομαι, 785
 Οὐχ' ὥς λιπῆσα πολεμίων ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τὸς ἐμὸς καθυβρίσαι,
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
 Πέμψω γὰρ αὐτὸς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,

Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον 790
 Νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
 Καὶ περ λαβῶσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὅς ἂν θιγῇ κόρης,
 Τοῖσι δὲ χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 Ἐνθαῦθα μὲν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
 Ὡμωξά δ', οἷον ἔργον ἔς' ἐργασέον 796
 Τελευθεύθην ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατὰ κλῆαν
 Τὰ μ'· ἔτις ἐσὶν, ὅσις ἐξαιρήσεται·
 Δόμόν τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,
 Ἐξεῖμι γαίης, φιλήατων παίδων φόνον 800
 Φεύγεσθαι, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 Ἴτω· τί μοι ζῆν, κέρδος; ἔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὐτ' οἶκός ἐστιν, ἔτ' ἀποσροφὴ κακῶν·
 Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον 805
 Δόμους πατρώας, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
 Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
 Οὐτ' ἐξ ἐμῶ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτὶ
 Ζῶντας τολοιπὸν, ἔτε τῆς νεοζύγης 809
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεὶς με φαύλην κασθενῆ νομιζέτω,

Μῆδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θαῖερε τρόπον.

Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμενῇ·

Τῶν γὰρ τοιῦτων εὐκλέεσσιος βίος. 815

Χο. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλῃσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Εὐλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστὶ, μὴ πᾶσχεσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. 820

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;

Μή. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιτα δηχθεῖν πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μή. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ ἔν μέσῳ λόγοι·
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα· 825
Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πῖσά χρώμεθα·
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφους.

Ἀντιτρόφικα.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ἐρεχθεῖδαι, τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

2 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, 830

3 Ἱερᾶς χώρας ἀπορρήτης

4 Τ' ἀποφέρβόμενοι

F 2

5 Κλει-

- 5 Κλεινολάταν σοφίαν,
 6 Αἰεὶ διὰ λαμπρολάτῃς
 7 Βαίνοντες ἄβρως αἰθέρος, 835
 8 Ἐνθά ποθ' ἀγνάς
 9 Ἐννέα Πιερίδας
 10 Λέγῃσι Μῆσας
 11 Ξανθὰν Ἀρμονίαν Φυγεῦσαι,

Ἀντιστροφὴ α'.

- 1 Καλλινάε' τ' ἐπὶ Κηφισῷ ῥοαῖς 840
 2 Τὰν Κύπριν κληΐζουσιν ἀφυ-
 3 σαμέναν χώραν καλαπνεῦσαι
 4 Μετρίας ἀνέμων
 5 Ἡδυπνύες αὔρας·
 6 Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν 845
 7 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
 8 ων πλόκον ἀνθέων,
 9 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρες
 10 Πέμπειν ἔρωτας,
 11 Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργές· 850

Στροφὴ β'.

- 1 Πῶς ἔν' ἱερῶν ποταμῶν
 2 Ἦ πόλις, ἢ φίλων

3 Πόμπιμόν.

- 3 Πόμπιμόν σε χάρα
- 4 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
- 5 Τὰν ἔχ' ὅσίαν; μέτ' ἄλλων 855
- 6 Σκέψαι τεκνῶν πωλαγὰν,
- 7 Σκέψαι Φόνον οἶον αἶρῃ.
- 8 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες
- 9 Πάντως ἰκετεύομεν,
- 10 Μὴ τέκνα Φονεύσης. 860

Ἀντιστροφὴ Β'.

- 1 Πῶς δὲ θράσος ἢ Φρενὸς ἢ
- 2 Χειρὶ τέκνων σέθεν,
- 3 Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
- 4 Δεινὰν προσάγῃσα τόλμαν;
- 5 Πῶς δ' ὄμματ' αὖ προσβαλῇσα 865
- 6 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
- 7 Σχήσεις; Φόνον ἔ' δυνήσῃ,
- 8 Παίδων ἰκετῶν πεινόντων,
- 9 Τέγξαι χέρα Φοίνιον
- 10 Ἐν τλάμονι θυμῷ. 870

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ἰαμβοί.

Ἰά "Ηκω κελευσθείς· καὶ γὰρ ἔσα δυσμενής,
 Οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τῷδ' γ', ἀλλ' ἀκέσομαι
 τί

Τί χρῆμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμῆ, γύναι.

Μή. Ἰᾶσον, αἰτῶμαί σε τῶν εἰρημένων

Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν

Εἰκός γ', ἐπεὶ νῦν πόλλ' ὑπεύργασαι φίλα·

Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

Καὶ λαιδόρησα· σχελίσια, τί μαίνομαι,

Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελεύσασιν εὔ;

Ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοις καθίσταμαι, 880

Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,

Γῆμας τύραννον, καὶ κασιγνήτης τέκνοις

Ἐμοῖς φυτεύων; ἐκ ἀπαλλαχθήσομαι

Θυμῆ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθόνα 885

Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.

Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβελίαν

Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμωμένη·

Νῦν ἔν' ἐπαινώ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,

Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,

μ/ Ἦι χρὴν ἐλθεῖναι τῶνδε τῶν βελευμάτων, 891

Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρῆσθαι λέχει,

Νύμφῃν τε κηδεύσαν ἥδεσθαι σέθεν.

Ἄλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, ἐκ ἐρῶ κακόν,

Γυναῖκες, ἔκην χρὴν σ' ὁμοῖσθαι κακοῖς, 895

Οὐδ'

Οὐδ' ἀντίφεινεν νῆπι' ἀντὶ νηπίων.

Παρίεμεσθα, καὶ Φαμὲν κακῶς Φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβέλευμαι τάδε.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεύτε, λείπετ' ἐγὼ.

Ἐξέλθετ', ἀσπάσασε καὶ προσείπατ' 900

Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς-πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλῃς μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.

Λάβεσθε χεῖρὸς δεξιᾶς· οἶμοι κακῶν.

Ὡς ἐννοῶμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων. 905

Ἄρ', ὦ τέκν', ἔτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρεξέτ' ὠλέην; τάλαιν' ἐγώ,

Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβος πλέα·

Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρεμένη,

Ὅψιν τερεῖνῃν τήνδ', ἐπλησα δακρύων, 910

Χο. Καί μοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μείζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.

Ἰά. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· ἔδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιῆσθαι γένος
Γάμῃς παρεμπολῶν γ' ἀλλοίῃς πόσει· 915

Ἄλλ' εἰς τὸ λῶν σὸν μεθέστηκεν κέαρ,

Ἐγνώσ δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,

Βελήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.

Τμῖτ

Ἵμιν δὲ, παῖδες, ἐκ ἀφρονήσιως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν. 920

Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·
Ἄλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατὴρ τε, καὶ θεῶν ὅφεις εἰσὶν εὐμενής.

Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεὺς ἥδης τέλος 925
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
Κἔκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῆ δόχη λόγον;

Μή. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοεμένη πᾶρι. 930

Ιά. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πᾶρι.

Μή. Δράσω τὰδ'· ἔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυ.

Ἰά. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

Μή. Ἐτίκλον αὐτὸς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχε τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἴκος, εἰ γενήσεσθαι τάδε.

Ἄλλ' ὥνπερ ἔνεκ' εἰς ἐμὸς ἦκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
Κάμοι τὰδ' ἐς ἰλῶσα, γιγνώσκω καλῶς, 940

Μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν

- Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὲς εἶναι δόμοις·
 Ἑμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν Φυγῇ,
 Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χειρὶ,
 Αἰτῷ Κρέοντα, τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα. 945
- Ἰά. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειράσθαι δὲ χρή.
 Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν· κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρός
 Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα.
- Ἰά. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
 Εἴπερ γυναικῶν ἐσι τῶν ἄλλων μία. 950
- Μή. Συλλήψομαι δὲ τῷδε σοὶ καὶ γὰρ πόνος,
 Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλιτεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
 Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ σέφος χρυσήλατον,
 Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν 955
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
 Εὐδαιμονήσει δ' ἔχ' ἐν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρός γ' ἀρίστου σὺ τυχῶς ὁμεινέτε,
 Κεκλημένη τε κόσμον, ὃν παθ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατρός δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. 960
 Λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννι μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
 Φέροντες· ἔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεσθαι.
- Ἰά. Τί δ', ὦ μάλα, τῶνδε σὰς κενόις χέρας;

Δοκεῖς στανίζειν δῶμα βασιλῆιον πέπλων;
 Δοκεῖς δὲ χρυσῶ; σῶζε, μὴ δίδε τάδε· 966
 Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγῳ τινός
 Γυνή, πρὸς ἡσέει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

Μή. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεός, λόγος·
 Χρυσὸς δὲ, κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὖξει θεός. 971
 Νέα τυραννέει· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', εἰ χρυσῶ μόνον.
 Ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλεσίεις δόμους,
 Πατρός νέαν γυναῖκα, δεσπότιν' τ' ἐμὴν, 975
 Ἰκετεύετε, ἐξαίψισθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες· τῷδε γὰρ μάλισα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὡς τάχιστα· μήρι δ', ὣν ἐρεῖα τυχεῖν,
 Εὐάγγελοι γέναισθε, πράξαντες καλῶς. 980

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Νῦν ἐλπίδες ἐκ ἔτι μοι παίδων ζῶας,
 2 Οὐκέτι· σείχσει γὰρ εἰς Φόνον ἤδη.
 3 Δίξεται δύσαντες ἄταχ,
 4 ---
 5 Εαὶθῆ

- 5 Ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμα 985
 6 Θήσει, τὸν αἶδ' αὖ κῆρυγμον
 7 Ταῦτα ταῖν χερσὶν λαβῆσα.

Ἀντιστροφὴ α'.

- 1 Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλε,
 2 Χρυσέοτευκλον σέφανον περιθέσθαι.
 3 Νερφέροις δ' ἤδη πᾶρα νυμφεκομήσει. 990
 4 Τοῖον εἰς ἔρκος πεισέσθαι,
 5 Καὶ μοῖραν θανάτου
 6 Προσλήψεται δύσανος.
 7 Ἄταν δ' ἔχ' ὑπεκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

- 1 Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, 995
 2 Κηδεμῶν τυράννων,
 3 Παισὶν ἔ καλεῖδώς
 4 Ὀλέθριον βίβαν προσάγεις,
 5 Ἀλόχω τε σᾶ συγγερὸν θάνατον.
 6 Δύσανε, μοῖρας ὅσον παροίχη; 1000

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Μετασένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 2 ὦ τάλαινα παίδων

G 2

3 Μᾶτερ;

3 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις

4 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν

5 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως 1005

6 Ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις συνεύνω.

Ἰαμβοί.

Παι. Δέσποιν', ἀφείλῃαι παῖδες οἷδ' ἐσσι Φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλῆς ἀσμένῃ χερσὶν
'Εδέξατ'· εἰρήνῃ δὲ τά κεῖθεν τέκνοισ.

Μή. Ἔα.

1010

Παι. Τί συγχυθεῖς' ἔσηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα, *See vers. 928.*
Κῆκ' ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχῃ λόγον;

Μή. Αἶ, αἶ.

Παι. Τὰδ' ἔξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. 1015

Μή. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις. Π. Μεν τιν' ἀγγέλλων
τύχην

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλιον;

Μή. Ἦγγειλας οἶ' ἡγγειλας· ἔ σε μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ καλῆφεις ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;

Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοί,
Κἀγὼ κακῶς φρονῶσ' ἔμμηχανησάμην. 1021

Παι. Θάρσει, κραεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μή. Ἄλλως

Μή. Ἄλλως κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·

Κέφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μή. Δράσω τὰδ' ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω, 1026

Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐσι δὴ πόλεις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,

Οἰκῆρετ' αἰεὶ μῆλρος ἐστερημένοι· 1030

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ Φυγὰς,

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίδας

Εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας· 1035

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ᾧ τέκν', ἐξεθρεψάμην,

Ἄλλως δ' ἐμόχθεν, καὶ κατεξάνθη πόνους,

Στερρὰς ἐνεγκῆς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.

Ἦ μὲν πόθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ, 1040

Καὶ καλθανῶσαν χερσὶν εὖ περισελεῖν,

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὅλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη,

Λυπρὸν διάξω βίον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·

Ἵμεῖς δὲ μητίρ' ἐκέτ' ὄμμασιν φίλος 1045

Ὁψεσθ',

Ὁψισθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποσάντες βίη.
 Φεῦ, Φεῦ· τί προσδέρκεσθ' ἐμ' ὄμμασιν, τέκνα;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἶ, αἶ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα Φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων· 1050
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βελεύματα
 Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμῆς·
 Τί δέϊ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τέττων κακοῖς
 Λυπεῖσθαι, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βελεύματα.--- 1055
 Ναί τοι τί πάσχω; βέλομαι γέλωτ' ὄφλαιν,
 Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίαις;
 Τολμητέον τὰδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακὰς λόγους Φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ 1060
 Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θυμάσιν,
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' εἰ διαφθερῶ.---
 Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
 Ἄ, ἄ,
 Ἔασον αὐτὰς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων· 1065
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανέσσι σε.
 Μὰ τὰς παρ' ἄδην νερτέρους ἀλάστορας,
 Οὗτοι πότε ἔσαι τέθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 Παῖδας

Παῖδας παρήσω τὲς ἐμὰς καθυβρίσαι·
 Πάντως σφ' ἀνάγκη καλθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
 Ἡμεῖς κλινῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. 1071
 Πάντως πέπρακται ταῦτα, καὶ ἐκφείξεται.
 Καὶ δὴ πρὶ κρατὶ σέφανος, ἐν πέπλυσί τε
 Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἄλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεσάτην ὁδὸν, 1075
 Καὶ τόσδε πέμψω τλημονεσέραν ἔτι.
 Παῖδας προσειπεῖν βέλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
 Δότ', ἀσπάσασθε μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 ὦ Φιλτάτη χεὶρ, φίλῳ δέ μοι σόμα,
 Καὶ σχήμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
 Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε, 1081
 Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἥδισον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· ἐκέτ' εἴμι προσβλέπειν
 Οἷάτ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς· 1085
 Καὶ μαυθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπιοτέρων

Μύθων

Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας 1090

Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεάν

Θῆλην ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστι

Μῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,

Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν ἔ·

Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσι 1095

Εὖροις ἂν ἴσως,

Κἔκ ἀπόμυσσον, τὸ γυναικῶν.

Καὶ Φημί βροτῶν, οἵτινές εἰσι

Πάμπαν ἀπειροί, μὴδ' ἐφύτευσαν

Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν 1100

Τῶν γειναμένων.

Οἱ μὲν τ' ἀτεκνοί, δι' ἀπειρασύναν

Εἴθ' ἠδὲ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν

Παῖδες τελέθουσ', ἔχι τυχόντες,

Πολλῶν μόχθων ἀπέροισιν 1105

Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάβημ', ἐσορῶ μελέτῃ

Καταρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·

Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσιν καλῶς,

Βίότον θ' ὁπόθεν λείψουσιν τέκνοις. 1110

Ἔτι δ' ἐκ τέτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

Μοχθῶσι

Μοχθῶσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τὸ πάντων λίσσθιον ἤδη

Πᾶσιν καλεῶν θνητοῖσι κακόν.

1115

Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίον εὖρον,

Σώματ' εἰς ἥβην ἤλθε τέκνων,

Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων ἔτος, φρεσὶς ἐς αἶδαν

Θάνατος τροφῆων σώματα τέκνων.

1120

Πῶς ἔν λυεὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις

Τήνδ' ἐτι λύπην ἀνιαρσάτην

Παίδων ἔνεκεν

Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν·

Ἰαμβοί.

Μή. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένεσθαι τὴν τύχην,

Καβαδοκῶ τὰ κεῖθεν οἷ προσήσεται.

1126

Καί τει δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·

Δείκνυσι δ' ὥς τι καὶνὸν ἀγγελεῖ κακόν.

Ἀγ. ὦ δεινὸν ἔργον παρὰ νόμῳ ἐργασμένη

1130

Μήδεια, Φεῦγε, Φεῦγε, μήτε ναίαν

Λιπῶσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ·

Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει Φυγῆς;

Η

Ἀγ. Ὀλοσ-

- Ἄγ. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, Φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.
 Μή. Κάλλισον εἴπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις 1136
 Τολομπόν ἤδη καὶ φίλους ἐμοῖς ἔση.
 Ἄγ. Τί φής; Φρονεῖς μὲν ὀρθά, καὶ μαΐνη, γύναι,
 Ἦτις, τυράννων ἐσίαν ἠκισμένη,
 Χαίρεις κλύεσσα καὶ φοβῇ τὰ τοιάδε; 1140
 Μή. Ἐχω τί καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
 Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχεσθαι, φίλος.
 Λέξον δὲ πῶς ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
 Ἄγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπλυχος γονὴ 1145
 Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὸς δόμος,
 Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολλὸς λόγος.
 Σὲ, καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπείσθαι τὸ πρῖν.
 Κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα 1150
 Παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς, ἡδονῆς ὑπο,
 Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
 Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σὲ θαυμάζομεν,
 Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα· 1155
 Ἐπεῖτα μὲν τοι πρὸς ἀλὺψατ' ὀμματῶν,

Λευκὴν

Λευκὴν τ' ἀπέσρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς· εἰσόδεις· πόσις δὲ σὸς
 Ὀργὰς τ' ἀφῆρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τὰδ'· ἔ μὴ δυσμενὴς ἔση φίλοις, 1160
 Παύσῃ δὲ θυμῷ, καὶ πάλιν σρέψεις κάρα,
 Φίλος νομίζεσ', ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν·
 Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ παῖρος,
 Φυγὰς ἀφεῖναι παῖσι τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
 Ἦ δ' ὥς ἐσείδε κόσμον, ἐκ ἡνέσχετο, 1165
 Ἄλλ' ἤγεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμου
 Μακρὰν ἀπέῃναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβῶσα πέπλος ποικίλος ἡμπέσχετο·
 Χρυσῷ τε θῆσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,
 Λαμπρῷ καλὸπρῳ σχημαλίζετο κόμην, 1170
 Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

Χάπειτ' ἀναστᾶς' ἐκ θρόνων διέρχεσθαι κ/
 Στίγας, ἄβρον βαίνουσα παλλεύκα ποδὶ,
 Δάροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπεμένη. 1175
 Τὺνθένδε μὲν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
 Χροιάν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμεσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἐμπεσῶσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά περ 1180

Ἦ Πανὸς ὀργὰς, ἥ τινας θεῶν, μολεῖν,

Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρεα διὰ σόμα

Χωρῆνθα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἄπο

Κόρας τρέφουσιν, αἵμα τ' ἐκ ἐνὸν χροῖ.

Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν 1185

Κωκυτὸν· εὐθύς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους

Ὀρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

Ἐφράσσα νόμφης συμφορὰν· ἅπαντα δὲ

Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμους 1190

Ταχύς βαδισῆς τερμόνων ἀντήτητο·

Ἦ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσανθος ὀμμαῖς

Δεινὸν σενάξας· ἡ τάλαιν' ἠγεῖρετο·

Διπλὴν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπετραβέυετο·

Χρυσῆς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος, 1195

Θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγος πυρὸς·

Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,

Λευκὴν ἔδαπλον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·

Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρεμένη,

Σείσσει χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοι' ἄλλοσε, 1200

Ῥύψαι θέλῃσα σέφανον ἄλλ' ἀρηρότως

Σύνδεσμά χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

Ἔσσετε,

Ἔσεισε, μάλλον δὲς τέσονδ' ἐλάμπετο·
 Πιτνεῖ δ' ἐπ' ἔδας συμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρλα δυσμαθὲς ἔδειν· 1205
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν καλᾶσσις,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρῶσωπον· αἶμα δ' ἐκ ἄκρου
 Ἔσαξε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥς τε πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρεον· 1210
 Δεινὸν θάμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
 Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον·
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
 Ὀιμωξε δ' εὐθύς καὶ περιπλύξας χέρας 1215
 Κύνει, προσσυνδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
 Τίς ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο, 1220
 Χρήζων γεραιὸν ἐξανασῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥς τε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 Λεπτοῖσι πέλλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματ'·
 Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανασῆσαι γόνυ,
 Ἥ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, 1225
 Σάρκας

- Σάρκας γεραιὰς ἐσπάραξ' ἀπ' ὀστέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 Ψυχὴν· κακῷ γὰρ ἔκείτ' ἦν ὑπέρβερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρον πατήρ,
 Πέλας· ποθεῖν δὲ δακρύοισι συμφορὰ. 1230
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔσω λόγῳ·
 Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποσροφὴν.
 Τὰ θνητὰ δ' ἔ νῦν πρῶτον ἡγῆμαι σκιάν,
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τὲς σοφὲς βροτῶν
 Δοκῶντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων, 1235
 Τέττες μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
 Θνητῶν γὰρ ἄδεις ἐσιν εὐδαίμων ἀνὴρ.
 Ὅλβος δ' ἐπιρρύεντος, εὐτυχέστερος
 Ἄλλος γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἔ.
 Χο. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ 1240
 Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
 ὦ τλήμων· ὥς σε συμφορὰν οἰκλείρομεν,
 Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ἄδ' δόμους
 Οἶχῃ γάμων ἑκατι τῶν Ἰάσονος.
 Μή. Φίλοι, δέδοκται τῆργον ὥς τάχιστα μοι, 1245
 Παῖδας κτανέσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
 Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγασαν, ἐκδῆναι τέκνα
 Ἄλλῃ φονεύσαι δυσμενεσέρεα χερί·

Πάντως

Πάντως σφ' ἀνάγκη κἀθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
 Ἡμεῖς κλινῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. 1250
 Ἄλλ' εἴ, ὀπλίζε, καρδία· τί μέλλομεν
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρᾶσσειν κακά;
 Ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
 Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίε,
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μῆδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 Ὡ φίλταθ', ὥς ἔτιπες· ἀλλὰ τήνδε γε 1256
 Αἰθῶ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κἀπειλα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κλείνεις σφ', ὅμως
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

Ἀντιτρόφικα.

Στροφή.

- Χο. 1 Ἰὼ γὰρ τε, καὶ παμφαῆς 1260
 2 Ἀκτὶς ἀελίε, κατείδετ',
 3 Ἰδέε τὰν ὀλομέναν
 4 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 5 Τεκνοῖς προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον·
 6 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας 1265
 7 Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
 8 Δ' αἶμα πλινεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 9 Ἀλλὰ νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειργε,
 10 Κατά-

- 10 Καλέπαυσον, ἔξελ' οἴκων Φοινίαν
 11 Τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλασόραν. 1272

Ἀντιστροφῇ.

- 1 Μάταν μέγθος ἔρρει τέκνων,
 2 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 3 Ἐτέκες, ὦ κυανειᾶν
 4 Αἰπῆσα Συμπληγάδων
 5 Πετρᾶν ἀξενωλάταν εἰσοδλάν 1273
 6 Δειλαία, τί σοι Φρενῶν
 7 Βαρὺς χόλος προσπιλνεῖ,
 8 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεσθαι;
 9 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσμα-
 10 τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνησιν· ξύνοι- 1280
 11 δα θεοθεν πηλνῶντ' ἐπὶ δόμοις ἄχνη.

Παις. Οἶμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μηρὸς χέρας;
 Ἔτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφε φίληατ'· ὀλλύμεσθα γὰρ.

Μονοστροφικά.

- Χο. Ἀκχεῖς βοάν; ἀκχεῖς τέκνων;
 Ἴω τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι· 1285
 Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
 Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παις. Να!

Παι. Ναὶ πρὸς Θεῶν ἀρήξατ' ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγυὲς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πετρός, ἢ σι- 1290
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Ἄρσιν αὐτόχειρι μοίρα κτενεῖς.

Μίαν δὲ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ Θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς 1295

Δάμαρ νυν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.

Πίπτει δ' ἅ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ἀκτῆς ὑπερβείνασα ποντίας πόδα,

Δυσὶν δὲ παίδων ξυνθανεῖσ', ἀπόλλυται. 1300

Τί δὴ ποτ' ἔν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

ὦ Γυναικῶν λέχος πολύπονον,

Ὅσα δὲ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ἰαμβαί.

Ἰά. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυὲς ἔσσιε σέγης,

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεινὰ εἰργασμένα 1305

Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;

Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

Ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Ι

Εἰ

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Πέποιθ', ἀποκλείνασα κοιράνας χθονὸς, 1310

Ἀθῶς αὐτὴ τῶνδε Φεύξεσθαι δόμων;

Ἄλλ' ἔγὰρ αὐτῆς Φρονίδ', ὡς τέκνων, ἔχω.

Κείνην μὲν, ἔς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.

Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,

Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκουσες γένοι, 1315

Μητρῶν ἐκπράσσοντες ἀνόσιον Φόνον.

Χο. ὦ τλήμον, ἐκ οἷσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον· ἔγὰρ τέσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγοις.

Ἰά. Τί δ' ἐσίν; ἦπερ καὶ μὲν ἀποκλείναι θέλει;

Χο. Παῖδες τεθνήσκει χειρὶ μητρῶν σέθεν. 1320

Ἰά. Οἱ μοι, τί λέξεις; ὡς μὲν ἀπώλεσας, γύναι.

Χο. Ὡς ἐκ ἑτ' ὄντων σῶν τέκνων, Φρόντιζε δῆ.

Ἰά. Πῶς γὰρ νιν ἔκλειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει Φόνον.

Ἰά. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι· 1325

Ἐκλύεθ' ἀρμῆς, ὡς ἴδω διπλῆν κακόν,

Τὴν μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

Μή. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

Νεκρὰς ἐρευνῶν, καὶ μὲν τὴν εἰργασμένην;

Παῦσαι πόνον τέδδ'· εἰ δὲ ἐμῶν χρεῖαν ἔχεις, 1330

Λέγ', εἴ τι βέλει· χειρὶ δ' ἔψαύσεις ποτέ·

Τοιόνδ'

Τοιόνδ' ὄχημα παῖρὸς Ἥλιος πατήρ
Δίδωσιν ἡμῖν· ἔρυμα πολεμίας χερὸς.

Ἰά. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε, καὶ μοι, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει.
Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβάλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκῆσα, καὶ μ' ἀπαῖδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσσει δυσσεβέσασον.
Ὅλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε δ' ἐφρονῶν, 1340
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρῃς τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Παῖρὸς τε, καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανῆσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον, 1345
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργεὺς σκάφος.

Ἄ. ἢ. Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκῆσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἑκατὶ καὶ λέχοις σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τῆτ' ἀν' Ἑλληνίδι γυνή 1350
Ἔτλη πόθ', ὣν γε πρόσθεν ἠξίεν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
Λέαιναν, δ' γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχυσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

Ἄλλ' ἔ γάρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι 1355

Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.

Ἐρρ', αἰσχροποιῆ, καὶ τέκνων μισαιφόνε.

Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον αἰάζειν πάρα,

Ὅς ἔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,

Οὐ παῖδας, ἔς ἔφυσα καὶ ξεθρεψάμην, 1360

Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἄλλ' ἀπώλεσα.

Μή. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία

Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίσατο,

Οἳ' ἐξ ἐμῷ πέπονθας, οἳά τ' εἰργάσω:

Σὺ δ' ἔκ' ἐμελλες, τὰ μ' ἀτιμάσας λέχη, 1365

Τερπνὸν διάξειν βίον, ἐγγελῶν ἐμοί,

Οὐθ' ἢ τύραννος, ἔθ', ὃ σοὶ προθεῖς γάμους,

Κρέων, ἀνατεῖ τῆσδε μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Πρὸς ταῦτα, καὶ λείναν, εἰ βέλει, κάλει.

Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον· 1370

Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.

Ἰά. Καὺτὴ γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

Μή. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ᾔγγελᾷς.

Ἰά. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.

Μή. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρώα νόσω. 1375

Ἰά. Οὐ τοίνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μή. Ἄλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

Ἰά. Λέχθεις

- Ἰά. Λέχοις σφε κηξίωσας ἔνεκα κτανεῖν ;
 Μή. Σμικρὸν γυναικί πῆμα τῷτ' εἶναι δοκεῖς ;
 Ἰά. Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά. 1380
 Μή. Οἷδ' ἔκ' ἐτ' εἰσί· τῷτο γάρ σε δῆξειλαι.
 Ἰά. Οἷδ' εἰσιν, οἴμοι, σῶ κάρα μιάσσορες.
 Μή. Ἰσασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς θεοί.
 Ἰά. Ἰσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυσον φρένα.
 Μή. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν. 1385
 Ἰά. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥαῖδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
 Μή. Πῶς ἔν ; τί δράσω ; κάρτα γὰρ καὶ γὰρ θέλω.
 Ἰά. Θάψαι νεκρὸς μοι τέσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
 Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
 φέροσ' ἐς Ἦρας τέμενος Ἀκραίας θεῖ, 1390
 Ὡς μή τις αὐτὰς πολεμίων καθυβρίσῃ,
 Τύμβος ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφῃ
 Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 Τὸ λοιπὸν ἀντὶ τῷδε δυσσεβῆς φόνε.
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, 1395
 Αἰγεί συνοικήσασα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καλθανῇ κακὸς κακῶς,
 Ἄργῆς κάρα σὸν λεψάνῳ πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἀνάπαιστοι.

Ἀνάπαιστοι.

Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη. 1400

Μή. Τίς δὲ κλύει σε Θεός, ἢ δαίμων,
Τῷ ψευδόρκῃ, καὶ ξιναπάτα;

Ἰά. Φεῦ, Φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.

Μή. Στείχε πρὸς αἰκοῖς, καὶ θάπ' ἄλοχον. 1405

Ἰά. Στείχω, δισσω γ' ἄμορος τέκνων.

Μή. Οὐπω θρηναῖς μένε καὶ γῆρας.

Ἰά. ὦ τέκνα φίλῃα. Μ. Μηρί γε, σοί δ' ἔ.

Ἰά. Κάπειτ' ἔκλας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.

Ἰά. Αἶ, αἶ. Φιλίε χρήζω τόμαλος
Παίδων ὃ τάλας προσπύττυξασθαι. 1410

Μή. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπώσάμενος. Ι. Δὸς μοι πρὸς Θεῶν
Μαλακῷ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

Μή. Οὐκ ἔστι μάτην ἔπος ἔρριπται. 1415

Ἰά. Ζεῦ, τὰδ' ἀκέρεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνε τῆσδε λεαίνης;

Ἀλλ' ὅπόσον γέν πάρα, καὶ δύναμαι,

Τάδε καὶ θρηνῶ, καὶ πιθαάζω, 1420

Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

Τέκνα

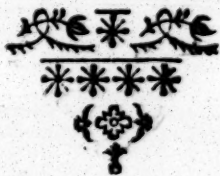
Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαι τε χερσὶν, θάψαι τε νεκρὸς,
 Οὐδ' μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
 Ἐκ σὲ φθιμένους ἐπιδέσθαι. 2

1425

Χο. Πολλῶν ταμίης Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Πολλὰ δ' αἰλπιῶς κραίνουσι θεοί.
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὔρεν θεός.
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1430

Το Τέλος, —

Printed by J. B. [illegible]

SYLLABUS ABBREVIATIONUM
in notis sequentibus.

- A.** Liber MS. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis No. 2712.
Codex optimus et vetustissimus quem maximè secutus sum.
- C.** MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2713. Vetustus et bonæ Notæ.
- Cott.** Cottoniani Variæ Lectiones.
- D.** MS. Bibliothecæ Reg. Paris. No. 2818.
- E.** MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2888.
- P.** Liber impressus ejusdem Bibliothecæ, collatus cum MSo usque ad finem Iphigeniæ posterioris. Primæ paginæ Chr. Puteani nomen inscribitur.
- Ed. Lasc.** Editio vetus, literis majusculis Florentiæ impressa, et a Jano Lascari, ut fama fert, procurata.
- Ald.** Editio Aldina 1503.
- Fl.** Editio Vetus Literis majusculis Florentiæ impressa.
- Reliquæ Editiones vel expressere Aldinam, vel ex conjecturâ immutavere.

N O T Æ

I N

M E D E A M.

4. **X**ΕΡΑΣ. Bene Græcum est μήδ' ὄφειλε χέρας ἱερωῦσαι
vid. ad Iph. in Aul. v. 1301. Sed præstat fortasse
χέρεις ut habet in margine MS. 2816.

5. δέρας. MS. E. et Lib. P. δέρος.

12. φυγῇ πολιτῶν. Emendat Canterus φύλη vel φύχη πο-
λιτῶν. Barnesio placet φυγῇ πολιταῖς: Pierfono φυγὰς πολι-
ταῖς. Vide an non melius foret:

— ἀνδάνουσα μὲν

ἔργῃ πολιταῖς ὣν ἀφικέτο χθόνα.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit.
ἔργῃν eodem sensu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. I.
Antistroph. 5.

14. ἦπερ. Legendum, ni fallor, ὅπερ.

21. δεξίας. Jortino placet δεξιᾶς Πίσιν μεγίστην.

24. ἀλγέθοσι. MSS. A, D, et Ed. Latc. ἀλγέθονι.

30. δέρην. Lib. P. κάρα.

41. σιγῇ. Repetitur infra v. 384. quo quidem in loco
commodiorem sensum habet. Cur enim Medea in propri-
am domum σιγῇ irieperet, nulla ratio erat, in alienam et
inimicam, multæ. Neque porro apparet, cur in cubili po-
tissimum se occideret Medea: ad Jasonem et Creusam simul
opprimendos nullus aptior locus erat.

45. καλλίνικον. Superfcribitur in MSS, B, D, ἔργῃ, εἰφανοί.
Sed hanc Ellipsin vix alibi invenias. Placet igitur conjectura
Mureti, proposita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum esse
καλλινικοῖ ἄσεται. Καλλίνικος enim cum sine substantivo po-
nitur subaudiendum est ὥδῃ vel ὕμνος. Herc. Fer. v. 178 et
v. 683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I.
v. 31.

κ

58. μελύση.

58. μολύσῃ. MS. E. et Lib. P. μολέσαν. Sed vulgatam tueur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec sine exemplo est elidi *ei* in *μοι*. vid. Sophocl. Ajac. v. 591.

61. δισπότας. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δισπόταις.

68. πισσὺς. Rectè interpretatur Scholiastes de loco ubi aleatores convenire solebant. Vide quæ congeffit Pierfonus ad Mærid. v. Σήσαμα.

ibid. παλαιῖται. Bene Pierfonus παλαιῖται ex Gregor. Nazianzen. Christo Pariente v. 1186. De re ipsâ audiendus Joannes Sarisberienfis de Nugis Curial. I. 5. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ societatis causâ missus Corinthum, duces et seniores populi ludentes invenit in alæd. Infecto itaque negotio reversus est, dicens, se nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus constructo Byzantio clarescebat, hæc maculare infamiâ, ut dicerentur cum aleatoribus contraxisse Societatem.*

85. γινώσκεις. Ita MSS. omnes cum Ed. Ald. Lasc. et Scholiaste. γινώσκεις igitur Errori Typographico haud dubiè debetur.

87. Pro δικαίως Janus Gulielmius, Vir Doctissimus, legendum putabat διὰ κλῆος Verisim. I. c. 16. Mihi versus intercidisse videtur. Quarè manum abstinco.

102. φυλάσσεισθ'. Ita MSS. A, B, D. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. φυλάσσετε. Ed. Ald. φυλάσσεισθ'.

106. δῆλον. Legendum puto δηλοῖ ostendit.

Ibid. ἐξ ἄρχης αἰρόμενον. Ita Cantero auctore lego. Ed. Ald. ἐξ ἄρχης ἐξαιρόμενον. MSS. A, B, D E, et Ed. Lasc. ἄρχης ἐξαιρόμενον.

107. ἀνάψῃ. MS. E. ἀνάξει, quam varietatem reliqui ferè omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit. Est autem ἀνάψῃ Activum pro Passivo. Sic συνάπτῃ Hippol. 188.

121. Sensus est: *pauca aliorum voluntate pleraque sud agentes.*

123. Distinctionem non minimam post κριῖστος pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἐμοί

ἴμοι γυν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὄχυνος εἴη καταγρησκειν.

129. δύναται. Vertit Interpres: *valent ad diuturnitatem.*
Sed Græca vox nihil tale sonat. Lego:

οὐδὲνα καί, οὐ ἀδείματα θνατοῖς.

Nulla tempore timoris vacua sunt. καί, οὐ pro κατὰ καί, οὐ ut Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1131. Lexica non agnoscunt ἀδείματος, sed ita habet Edit. Turneb. *Æschyli Pers.* v. 162. Photius Lex MS. ἀδείματα ἄφθοα.

132. Chori ῥῆσις, ab hoc versu usque ad v. 139, non constat ex folis Anapæstis, sed diversa metri genera complectitur. Malè igitur in Editis cum Systemate Anapæstico confunditur, a quo jam disjuximus, et Titulum [Π:ωδὴς] præscripsimus. Videbimus infra idem Strophæ, Antistrophæ, et Epodo accidisse.

135. ἀμφιπύλος. Non construitur cum μελάθρῳ, sed est substantivum ab ἀμφιπύλος vel ἀμφιπύλον. Videtur significari *porta*, quâ alia pars ædium ab aliâ divisa erat. Θύρας μεσαύλων vocat Alcest. v. 560. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v. 42.

139 Variant hîc Códices insigniter. Ed. Ald. ἐπεὶ μὴ φίλα κεραταί. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φίλια κέραται. Ed Lasc. ἐπεὶ μοὶ φίλα κέραται MSS. A, B, D, ἐπεὶ μοὶ φίλον κέραται. Ex omnibus non incommodam credo Lectionem concinnavi;

ἐπεὶ μὴ φίλ' ἂ κέραται.

Quia minimè amica sunt, quæ facta sunt.

141. ὃ μὲν. Non constat mensura versûs. Lego igitur τὸν μὲν. *Habet hunc Lectus (vel domus) Principum.* Sic Virgil. Eclog. 1.

Postquam nos Amaryllis habet.

149. Hæc Chori ῥῆσις malè cum Anapæstico Systemate in omnibus hucusque Editis confusa est. Est autem Strophe cujus Antistrophe infra habetur a v. 175 ad v. 187.

150. Non rectè procedit constructio. Legendum forte

τίς σ' ὅς ποτε——

Deinde in secundo abhinc versu σπεῖδαι. *Quis hic amor est concubitus, qui te ad mortem appetendam incitat?*

153. ἔως. Ita Ed. Ald. Malè Barnesiūs ἐφῶς.

154. σπείσαι. Malim σπεῖδαι.

155. μηδὲν. Pro simpliciter μὴ. vid. Suidam in μηδὲν μακρὰν.

158. μὴ χαράσῃ ne irascere ὑπὸ λογ. Hefychius, κεχαργμένος, ἀργισμένος. Herodotus VII. 1. μέγας κεχαργμένον τοῖσι Ἀθηναίοις. Verùm vix æquum erat a Medæ, ut ne omnino irasceret, exigere. Legendum igitur:

Δεινὸς τοδὶ μὴ χαράσῃ

Ne nimis vehementer ob hoc irascaris τοδὶ pro τὸδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. ταδ. Her. F 667.

159. συνδικάσαι. Legendum συνδικήσαι a συνδικέω patrocinator. Alterum a συνδικάζω simul iudico, deducitur. Extat hoc sensu ξυδικήσαν Ἀeschyl. Eum en. 582.

160. Lege ob metrum: μὴ λίαν τάχῃ δυσρμήνα σὸν εὐνίταν. δυσρμήνα pro ὑδερμήνα ut Hecub. 740.

171. Θέμιν εὐχταῖαν i. e. *quæ vota et imprecationes efficiæ carere non sinit.* Sic Furia, quæ Oedipi execrationes efficaces reddere studebat εὐχταῖα Ἑμινὸς Ἀeschyl'o dicitur Sept. c. Theb. v. 729. Juramentis autem apud Antiquos ferè semper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 750. 60. Firmatque hanc interpretationem ὀρκίαν Θέμιν, quod mox legitur v. 212. Novi tamen qui legere malit Θέμιν ἰχναῖον ex Lycophron' v. 129. Confer Diodori Epigram. in Anthologia H. Steph. p. 41.

181. Hunc et sequentem versum rectè Tyrwhittus Choro tribuendos esse iudicat. Animadvertas enim per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapaftis loqui, Chorum Odas ex diversis metris conflatas intercinere.

182. Hic versus in duos secandus est;

ἀλλὰ βῆσαί μιν
δεῖρο ἀόρεστον οἶκον.

115, 6. Hi versus sic dividendi videntur;

σπεῖδον, πρὶν ἐπ' ἧ κακῶσαι

τὰς ἔσω, πένθος γὰρ
μεγάλως τόδ' ἱμαίθει.

208. Huic ῥῆσει titulum [Ἐπὶ ῥῆσι] προpositū.

211. Θεοκλυτεῖ. Formatur veroum à Θεοὶ κλύετε, ut οἰμῶ-
ζω ab οἷοι.

215. ἄλλα νόγιον dicit, quia contra Veterum morem tam
noctu quam interdū navigabant. Valer. Flacc. VII. v.
175. Inde diem noctemque volunt.

217. πόντε κληῖδ'. Sic Theodorides Antholog. H. Steph.
P. 253.

κληῖδες πόντε σέ, καὶ ἐσχατίαι Σαλαμῖνος.

κληῖς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut
apud Dionys. Perieg. v. 1036.

—— ἀχρὶ πυλάων
Κασπίαν, αἵ τ' εἰσι βαθυνόμεναι ὑπὸ πέτραις
Κληῖδες γὰρ Ἀσιήτιδος.

Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod
claustrum erat Euxini. Hæc enim Medea, si Nostro fides
v. 438 et v. 1274. a Colchis Thessaliam venit. ἀπεραντος
interpretari licet, qui claudi non potest. περιαν enim clau-
dere, obperare sonat Orest. v. 1584.

219. μέμφεσθ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Lasc. et
Scholiastes. Ed. Ald. μέμψεσθ'. Cæterum duplex hæc op-
positio est: prima, inter eos, qui palam se monstrantes gra-
tiam et honorem, et eos, qui se occultantes, infamiam con-
secuti sunt. Ad priores pertinet πολλὰς βροτῶν σέμναις γιγῶ-
ταις: ad posteriores οἱ δ' αὖτ' ἐσὺν παρὸς δέσπλαια ἐκτῆσαι.
Jam hujus oppositionis prius membrum in duas classes di-
stribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ ex-
ternis, (vestimentis puta et phaleris) populi benevolentiam
acquirat. Atque hinc oritur secunda illa, quam supra in-
dicavi, oppositio. Sed jam tempus est singulas locutiones
interpretari.

220. σέμναις. Intelligo: *claros, honoratos*. Sic σέμνη Νίκα
Orest. v. 1724. σέμνη δαίμων Hippol. v. 103. σέμνη Ἀθανα-
ῖα in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes*: nec
diffiteor

diffiteor eà notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci sententia postulat.

221. ἐν θύραισι. Τὰ θύρια hic interpretor *res externas*. Virtus sola, secundum Veterem Poetam apud Clem. Alex. p. 496.

ἐκ ἐκ θυράων τὰ πύχαιρα λαμβάνει.

222. ἐκτὴσ' αὐτοῦ—ῥαθυμίαν. Verto: *ignavia opinionem consecuti sunt*. Conter Hippol. v. 708, Iph. in Taur. v. 628. Helen. v. 1107.

223. ἐντὶ ἐν. Scholiastes ἐντὶ ἐν.

224. ὄσις. Nempe ὄφθαλμος.

230. ψίχην i. e. *fortitudinem, εὐψυχίαν*.

232. Legendum puto *γινώσκεις καλῶς*. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet *γινώσκω καλῶς*, Reiskio *γινώσκει καλῶς*.

238. τὲτο γ'. Ita MSS. B, D. MS. A, τὲτ' ἄλγιον. Cæteri, ut vulgò, τὲδ' ἐτ' ἀλγιον.

244. ἔτω. Legendum, ni fallor, οἶψυ.

249. καρδίας αἴσης. Ita MS. Cott. et Ed. Lasc. Parisienses quoque omnes præter E, qui αἴτης pro αἴσης habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. καρδίας αἴσην. Ed. Ald. καρδίας χολον.

258. συνουσία. Adscribitur in MSo A. γρ. κοινωνία.

267. φόβον. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. φόβον.

268. κακὴ δ'. Optimè Tyrwhittus κακὴ τ'.

282. ἰξίασι πάντα καλῶν. Fiebat hoc vento duntaxat secundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: πάντα δὲ καλῶν ἀντιστείων, ὥς οἱ πνεῦμα δεξιῶν κατ' εὐαγγελίου ἔχουσιν, ἐφερέτω πλεονεξίας ἐριδρόμων. p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea hostes suos in summâ diligentia fortunam quoque adspirantem habere.

283. καὶ ἐκ ἐν—ἐκ θαλάσσης. *Non est litus in quod effugiam*. Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel pirate manus jamjam incidere metuenti.

286. περιεμπίσσει

286. περιαμπίσχειν. MSS. B, D, E παραμπίσχειν. Ed. Lasc. παραμπίσχειν. MSS. A, et Fl. παραμπεχέιν. Lib. P. παραμπεχέιν.

291. ἀπειλείν σ'. Ita ex Tyrwhitti conjecturâ lego. Ed. Ald. ἀπείλειν. MSS. B, D, et Cott. cum Ed. Lasc. ἀπειλῆς. MS. Fl. ἀπειλαῖς.

303. προσφέρων σοφά. MS. B, et Ed. Lasc. προσφέρων ἰση.

308 Post hunc versum sequitur in Aldinâ et plerisque MSS.

τοῖσδ' ἡσύχαία, τοῖς δὲ θατέρω τρόπῳ.

Quæ vicinis cum malè congruerent, acutè vidit Pierfonus interpolata esse, et ex v. 813 paucis mutatis, derivata. Confirmat MS. A, in quo margini tantùm adscripta sunt.

309. τοῖς δ' αὖ. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut optimè Pierfonus ex conjecturâ. Ed. Ald. τοῖς δ' αὖ, quod malè servat contextus.

ibid. εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῇ. Scholiastes legisse videtur, εἰμὶ, κ' ἐκ ἄγαν σοφῇ, quod vulgatà aliquanto melius est. Displicet tamen vel sic εἰμὶ germinatum. Legi potest non incommodè:

τοῖς δ' αὖ προσάντης λῆμα, κ' ἐκ ἄγαν σοφῇ.

322. τοσῶ δὲ. Ita MSS. A, D, Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et Schol. Sensus est: tantò minùs tibi confido, quò leniùs nunc loqueris. Ed. Ald. τοσῶδε γ'.

324. φυλάσσειν i. e. observare ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra Dawesium defendit.

333. πολύ. MSS. A, D, et Ed. Lasc. πόλις.

338. Hunc versum nullâ operâ explees. Lego:

πόντος μὲν ἡμεῖς δ' ἐπὶ πονῶ κεχρήμεθα;

Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πόντος subaudio ἔστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86.

358. ἀψευδής. Ita MSS. omnes et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὁ ψευδής, quod non deterius.

372. πότι. Ita MSS. A, D, Cott. et Fl. Cæteri ut vulgò πότε ἂν.

338. Conjectura... 384. Idem al
nihil... χρᾶσθαι... "indigeo" signif.
... νοτῆ... κεχρημένον ἢ δὲ γυναῖκος
... verb. in hoc sensu, et in Eur
... constare...

384. Idem versus suprâ legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum censet Pierfonus. Verùm, si ea satis bona delendi causa sit, cur præcedentem retinet Vir Doctissimus, qui ex eodem loco repetitus est? Sin id sententiâ judicatur, hinc potius ejiciendus erit. vid. suprâ.

389. Obsecutus sum MSSis, quorum plerique ἰλὶν pro vulgato κταίνω.

398. καὶ εἰ μέλλω. MS. Flor. καὶν μέλλω.

409. ἐγέλωτα MS. E. et Lib. P. καὶ γέλωτα.

410. Helychius: Σισυφείης. Κορυθίοις, κακοῖς ἀπὸ Σιάφου βασιλέως.

415. ποταμῶν ἱερῶν. Non certos quosdam fluvios præ aliis designat hoc Epitheton. Omnes enim sacri a Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Helychium in Ἀλ. ποταμῶν.

417. δ.κα. MSS. B, D δ.και.

426. παλαιγενέων. Attribuit per prolepsin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενέης erat, licet non Medææ.

430. ὤπατε. M-S. B, D, et Ed. Lasc. ἱπνευσι.

431. ἀνταχχέσ' ἄν. i. e. ἀν' ἀχχέσα ἄν. Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀνταχχέσαν.

439. ὀρίσασα. Ex hoc versu collato cum Æschyl. Supplic. v. 555. crediderim ὀρίζω. idem aliquando significare quod περιᾶν. vid. etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Antholog. H. Steph. p. 169.

440. ἐπὶ Barnesiana ἐπεὶ errore, ni fallor, Typographi.

444. β.β.και δ'. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. β.β.καιεν. Pro εδ' ετ' vulgò εδὲ τ'.

445. μέμνει. Primam corripit ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D. μένει.

449. Grave in hoc versu mendum esse ex metro intelligimus. Lego.

μόχθων παρὰ τῶνδε· λίκτρων
ἐπὶ βασιλείᾳ κρείσσαν δόμοισιν ἐπέσα.

Ex

Ex miseriis h'ſce; quoniam regnum læſo conjugali potentius domui ſuperſenit. Pro ἐπίſα Barnesius errore Typographi ἀπίſα.

456. ἐδὲν πρᾶγμα, ἃ μὴ παύſη. *Mibi non cura eſt, qua non defines dicere.* Ariſtoph. Ran. p. 176. Ed. Baſ. ἀλλ' ἐδὲν ἱſαὶ πρᾶγμα. Plutarch. Op. Mor. p. 226. καὶ ἀκαίρια τις ἢ χρεια καλῶſη τὸν περιπατοῖ, ἐδὲν ἱſι πρᾶγμα. Vulgò minùs commodè ἐδὲν πρᾶγμα μὴ παύſη.

465. τὸ σὺν γε. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσὺν δὲ.

485. ἀμφοῖπων. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπίχαν.

492. φοβόν. Lib. P. δόμον ut et MS. B. in margine. Sed præſtat vulgata, propter verſum ſequentem.

496. σίγηſατ' ἂν ᾗ σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Laſc. σιγγνωſεν ᾗ σοι.

498. εἰ θεός. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἢ θεός.

505. μή τι. Recepi ex M^ſo D, qui ita olim ſcriptum fuiſſe memorat, præfixo γε. Vulgò μὲν τι.

509. καλῶς γ' ἂν ἔν. MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν.

514. Ἑλληνιδαν. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Laſc. αἱ Ἑλλάδα. MS. A. καθ' Ἑλλάδα.

517. δὲ. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. τε.

520. ἔωſα. MS. Fl. ἔωſει.

531. ἰγὼ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Laſc. ἰγὼ δ'.

534. Σοὶ. Malim σὲ ut regatur ab ἡνάγκαις.

535. λόγος. Æquè commodum foret λόγοις, hoc ferè ſenſu: *Ei quidem ſubtile ratiocinium ſed verbis explicari invidioſum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc ſcripturæ commemorat Scholiastes et omnes ferè MSS. Nec obſtat verbum ἐκσώſαι quod genitivum poſtulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. αἰτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Laſc. βελτιον. MS. Fl. et Lib. P. βελτιον.

560. ἐχθαίρων. MS. Fl. ἐχθαίρων.

571. λῦει. Hefychius λῦει, λυσιτελεῖ. Phavorinus λῦει, ἀντὶ τῆς, λυσιτελεῖ. Confer Sophocl. Oed. Ty. v. 324. ejusdem Electr. v. 1008. Alcest. v. 628. et infra hujus Fab. v. 1373. Ex Barnesio.

582. λέγω MSS. D. Fl. Lib P. et Ed. Lasc. ἔρω. Porro Ed. Lasc. πέρχ pro παρὰ.

590. ἐν γὰρ ἐν κτενεῖ σ'. MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. MSS. B, D, ἐν γὰρ σ' ἐκτενεῖ. MS. Fl. ἐν γὰρ αὐ κτενεῖ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum :

ἐν γὰρ, ἐν κτενεῖ σ' ἔπος.

593. MSS. B, D, et Ed. Lasc. omittunt μοι et pro ὑπερήταις legunt ἐξυπηρετεῖς. MS. A, tantum σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ ἐν σὺ, deinde reliqua, ut vulgò.

597. Cur πρὸς γῆρας? Credo, quia ætate provecti non anores, sed ambitione, duci solent. Formula πρὸς γῆρας est in fragmento Danaes apud Stob. Tit. LXXI.

μὴ πρὸς τὸ γῆρας τὰς γάμους ποιούμεενος.

vid. et Suidam v. ἀνδρὸς. Reiskio placet πρὸς γῆρυν. Sed γῆρυν *famam* non significat.

602. φῦσαι. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. φύαι.

606. Placet conjectura Reiskii, legentis φαίεσθαι et in versu sequenti δέκειν. Sensus est: *nostrin', te olim optaturam, sapientiores quippe factam, bona nunquam Tibi molesta visa fuisse, nec, quum fortunata eras, infelicem te putasse.*

615. σαυτῇ Φυγῇ. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. σαυτῇ Φυγῇ. MSS. B, D, et Fl. σαυτῆς Φυγῇ.

620. ἀμείνοια. MS, E, ἡ μείνοια, quod non deterius.

638. μηποτ'. Scholiastes μηδέποτ'.

639. ἰφείης. Ita MSS. A, B, D, et Lib. P. Edd. Ald. et Lasc. ἰφείης.

641. εἰργαί. Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. Ed. Ald. εἰργαί.

647. MSS. B, D, et Lib. P. προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ut et Ed. Lasc. sed λ geminato.

649. κρεῖναις.

649. κρῖναι. Ita Edd. recent. ex Scholiaste. Ed. Ald. κρίνει, unde Reiskius non malè κρίνειν. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. κρινει. κρῖναι forte est pro κατακρῖναι *damnare*.

652. τὸν ἀμηχανίης. Reiskio placet ἐν ἀμηχανίαις.

654. Distinguendum post αἰῶν', et legendum οἰκτρότατον ἀχίων *habens egestatis ægrè transigendam vitam, malorum summum*. In Antitrophâ MSS. B D δεινρότατα παθέων. quod, si hoc maturiùs animadversum esset, in contextum recepissem.

662. An legendum metri gratiâ: ὅκτισεν παθῶσαν.

666, 7. — Φρενῶν' ἰ-
μοι μὲν φίλος ἔ' ποτ' ἔσται.

Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καί μοι φίλος
ἔ' ποτ' ἔσται.

665. φίλος. Ita MS. Fl. Ed. Ald. φίλος.

671. ἐπιστροφῇ. Ita MSS. A, E, Ed. Ald. ἐπιστροφῇ.

673. ἐσάτης. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius ex Scholiaste. Ed. Ald. ἰανείς.

684. ἀσκή — ποδα. ut intelligas hoc non allegoricum modò, sed et proprium sensum habuisse; ἀσκή ποδεῶνα habet Pollux II. sect. 196. ἀσκήν ποδεύνας Herodotus II. 121.

689. Personarum nomina in hoc et sequenti versu omitunt MSS. A, B, D, et Ed. Lasc.

692. γέ. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δέ.

711. τῇσδ' ἔξω χθορός. MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. γῆς Κορυθαί.

713. καρτερεῖν. MS. D. γέ. καρδία quod fortasse melius.

715. ἰκεσία δῆ. MS. Fl. ἰκεσία τε.

728. ἔχει μοι. Ita MSS. B, D, E, et Ed. Lasc. Vulgò ἔχομαι.

730. τοσόνδε. Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσόν γε.

733. μεθ'ω ποτέ. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. μεθ'ω τινι.

741. μεθεῖς ἄν. Accipiendum quasi esset μεθείης ἄν. Ed.
L 2 Ald.

Ald. μεθεῖσαν. nec variant MSS. D, E. MS. A. μεθῆς ἀν. Lib. P. et Ed. Lasc. μεθεῖ' αν. MS. B. μεθεῖς superscripto ἐκδοῖς. μεθειμένον pro μεθειήμενον extat Orest. 1139. Sic alibi σωθειμένον pro σωθειήμενον.

742. ἀνώματος. Ita in MSS. B, D, vulgatæ ἐξ ἁμῶς superscriptum est, quomodo et Muretus olim felicissimā conjecturā emendaverat. Var. Lect. VIII, 3. Idem sic interpretatur; *Fido equidem tibi: ceterum inimica mihi est Peliae domus: itemque Creon. τῶτοις δὲ nempe Peliae et Creonti ἀγασσιν ἔμα ἐκ γαῖης: si tenerint, capientes me a finibus tuis abducere & μεθῆς ἀν tu id non permittes, neque me iis tradēs, siquidem iurjuranda fidem mihi tuam obligaveris. At si nudis tantum sermonibus mecum conveneris* (hoc enim est, λόγοις δὲ συμβᾶς) *neque deos testes adhibueris: tum te fortassis amicē cum illis geres.* Haecenus rectē Vir Doctissimus: in sequentibus aberravit, ut mox videbimus.

743. καὶ πικρυκεύμασιν ὅκ' ἀν πύθοιο. Interpretatur Muretus l. c. *neque stabis iis, quæ inter nos conventa erunt.* Sed ἐπικρυκεύματα non sunt conventa, sed petitiones per Præconem cuiusmodi duas exhibet Euripides: unam Thebanorum Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135. Dixit igitur Medea et præconum postulationibus facilē obtemperabis. Ejicienda enim negativa ὅκ, quæ mentem ejus obsecravit, et legendum:

καὶ πικρυκεύμασιν
ὅκ' ἀν πύθοιο.

ὅκ' i. e. ὅκ' quod pro ὅκ'ως non uno loco apud Homerum invenias.

746. ἐν λόγοις. Parisiens. omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὃ γῶναι. Utcunque hic legatur (parū enim refert) reponendum certē ἐδιδας sententiā postulante pro ἐλέας.

748. ἀσφαλέσιμα. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀσφαλέσιμα.

750. τὸ σὺν τ'. Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. τὸ σὺν δ'.

751. πατέρα δ' ἥλιον πατρός. MSS. B. D. et Lib. P. aliam lectionem memorant ἥλιον δ' ἀγνὸν σιβάς (puto pro σιλάς). Ea si ab auctore est, pertinet ad v. 757. Hic enim locum habere non potest, propter vocem τέρμα.

756. ζῶν.

756. ζῶν. MS. A. γῆ; ut et Lib. P. suberscripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E.

763. ἃ βέλομαι. Ita MS. B, D, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Nec aliter legit, Barnesio indicante, Hesychius in A. Similem constructionem vide Phœniss. v. 1709. Ed. Ald. ὧν βέλομαι.

771. καλλίνικοι. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καλλινίκαι quod mutavi propter similem terminationem vocis φιλαί.

782. ἔχειν. Parisiens. omn. et Fl. cum Edd. Lasc. et Ald. ἔχει. Editoribus igitur debetur ἔχειν. Retinui tamen, proximo versu ita postulante, nisi eum quoque delere aliquis malit cum Fl.

784. ἰγνωσμένα. Ita MSS. A, B, Cott. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò εἰργασμένα.

786. Ed. Ald. πολεμίας, quod postea, nescio quâ auctoritate, in πολεμίων mutatum est. πολεμίας quod dedi est in Lib. P. et Ed. Lasc.

790. Hunc et sequentem versum eo quem dedi ordine in MSO A inveni. In vulgatis præcedit versus νύμφη φέροντας.

Ibid. πλόκον. MS. A. γέφος. MS. Fl. πλόκαμον.

795. ἰσταῦθα μέντοι τόιδ' ἀπαλλάσσω λόγον. Excidit hic versus ex Pauli Stephani editione, unde et in Barnesianâ quoque omissus est.

804. In MSS. B, D, ἀποσροφῇ γε. ἀπαλλαγή.

807. τίσει. Lib. P. δώσει.

816. ἐκοίνωσας. MS. Fl. ἐκινώσω.

821. τὸν σπέρμα. MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. σὺ παῖδα quod fortasse verum. MS. et Fl. Lib. P. σὺς παῖδας.

834. λαμπροτάτη—αἰθήρος. Idem observat Aristides in Panathenaico.

839. ξανθὰν. Ex hac voce colligitur Ἀρμονίαν nomen proprium esse.

ibid. φυτεῖσαι ab Interprete per *plan'asse* redditur. Sed nemo Veterum φυτεῖσαι τινα alio quàm *gignendi* sensu dixit. Legendum fortasse χορεῦσαι, *choris initiare* quod hic valet *educare*.

educare. Sic Herc. Fur. v. 688. Μῆσας αἱ μ' ἐχορεύσαν. Eadem Analogia est verbi διασείω Ion. v. 564.

840. Καλλιπας. Lege ob metrum Τε καλλιπας ut habet Scholiastes Penultimam enim corrigit καλλιπας ut ζῶης Hecub 1108. θηώσας Heraclid. 998.

853. πόλις. Legendum πόρος liquor, five latex. Sic πόροι ἀλλιγρόθαι. Soph. Ajac. v. 415. πόρος Διφραις. Phœniss. v. 758. Pollui autem transitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc. Fur. v. 1300. MSS. A, B, D, ἡ φίλων, ἡ πόλιν. nec aliter Fl.

853. πομπιμον. MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόμπιμος. Legendum putem πομπιμος, *ultrix*, *vindex amicorum*. Non disliceor me πομπιμος hoc sentu nulpiani adhuc invenisse. Sed ut dicitur aliquis τιμαρος esse cum ejus ejus causam, tum ejus ejus punitionem suscipit, idemque apud Latinos in vocibus *ulter* et *vindex* obtinet, non video cur πομπιμος cognatarum vocum naturam non sequatur.

855. μετ' ἄλλων. Interpretatur Barnesius μέβ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, si pati possent, probabilem sententiam efficerent. Brodæus et post eum Heathius μεταλλῶν unâ voce legunt a μεταλλάω *perpendo*. Nec obstat μεταλλῶν masculino genere dici, non μεταλλῶσα fœminino. Masculinum enim adjectivum cum substantivo fœminino a Poetis conjungi pluribus exemplis ostendit Heathius, quibus addi possent duo insignia ex Nicandri Theriacis. Quamquam verò hæc in parte non laboret emendatio, tamen ut Euripidi imputem vocem otiosam et superfluam μεταλλῶν non facile adducor. Lego:

τὰν ἐχ' ὅσιν κατ' ἄλλων;

i. e. *minimè peram erga alios*: Significans, puto, Æeten et Peliam. ὅσιν κατ' ἄλλων, ut, ὅσιος εἰς ἐμὲ. Heraclid. v. 721.

858. MSS. A, B, D, ordine inverso πάντως πάντες.

860. MSS. A, E, Fl. et Ld. Lasc. τέκνα μὴ.

861. MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόθεν pro πῶς δὲ.

Ibid. ἡ φρενὸς ἡ. Hæ voces, quæ cum reliquâ Periodo nullo modo construi possunt, supplementum videntur esse correctoris

correctoris aut librarii, verâ lectione prius casu aliquo deletâ. Legendum, ipsâ monstrante sententiâ ;

πῶς δὲ δράσος ἐνθεμένα ———

Constructio est : πῶς δὲ ἐνθεμένα δράσος χειρὶ καρδία τε, τέκνων σεθεν λήψη, δύναντολμάν πρὸς αἰγῶνα ; τόλμαν in positremâ hâc clausulâ interpretor *facinus* τὸ τόλμημα, non, quod plerumque significat, *audaciam*. ἐνθεμένα confirmare videtur Scholion adjectum : τις σε ὁ τῶν πάντων πεισας [λόγισμος] τοσούτων δράσος ἐθεῖται τῇ σαυτῆς ψυχῇ. κ. τ. λ. Nec dubitarem ita legisse Scholiographum, nisi paullò confusior esse annotatio. ἐνθεμένη φρεσὶ δράσος habet Q. Calaber Lib. I.

865. ὁμμάδα. MS. B, ὅμμα.

867. σχήσεις. MS. Fl. σχήσεις. Ed. Lasc. σχήσιον.

ibid. φόνον. MS. A. φόνε. Scholiastes interpretatur per αἵματι : unde coniecerim eum legisse φόνω. Forte verum fuerit ;

φόνω ἢ δυνάση
παιδῶν ἵκεται πεινύτων
τήξαι χερα ———

Ibid. δυνάση. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήση.

869. φονον præcedente φόνε valdè invenustum est. Ed. Lasc. τήξαι χερα φονον. Versu sequenti abest in a MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Duplici modo emendari potest locus : legendo utique,

τήξαι χερα ποιημον,
καὶ τλάμων διμῶ.

Vel si malis ;

τήξαι χερα φονίω
παντλάμων διμῶ.

τλάμων hîc valet *crudelis* ut Soph. Philoct. v. 375.

872. τῆδ' ἔτ'. Ita MSS. A, Fl. cum Ed. Lasc. Vulgò τῆδ' γ'.

887. ἐννεθεῖσ'. MS. El et Lib. P. ἐννήσας'.

829. ξυμπεραίνειν. Lib. P. ξυγγάμειν σοι et in versu sequenti εὐφραίνειν pro ἡδεσθαι.

896. ἀλίστεινεν.

896. ἀντιτίθειν. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnesius ἀντιτίθειν, quod penultimam corripit vid. Orest. v. 109.

906. ἔτω καὶ. Forte ἔτω δαί.

914. ὀργὰς ποιεῖσθαι. Eadem locutio Orest. v. 1663.

915. παρεμπολῶντι γ'. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. παρεμπολῶντος, quod si verum, legendum in fine versûs πώ-
σιως.

920. σωτηρίαν. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. προμηθίαν. Ed. Lasc. προμηθίαν.

931. τῶνδ' ἐγὼ θήσω. Ed. Lasc. τῶνδε θήσομαι. MSS. B, D, et Fl. τῶνδε νῦν θήσομαι.

934. τί δῆτα λίαν. MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. τί δὴ τελαίνα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖσδ'. λίαν cui mutetur nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.

935. ἐξήνχεν. Ita optimè Barnesius, Ed. Ald. ἐξήνχεν.

938. MS. A. μνησθήσομαι γρ. μεμνήσομαι.

954. εἶφος. MSS. B, D, et Fl. πλόκον.

969. Respicit, Barnesio iudice, versum citatum a Platone p. 612 Ed. Ficin.

δῶρα θεῶς πείθει, δῶρ' αἰδοίης βασιλῆας.

974. πλεσίης. Ita MS. Fl. et Lib. P. hic tamen superscripto πλεσίης ut est in Aldinâ et vulgatis.

978. ἐκείνην. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut rectè Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἐκείνης.

986, 7. ——— τὸν αἶδα κόσμον

τ', αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβῆσα.

Ita, ne literâ quidem mutatâ, emendo. Vulgò τὸν αἶδα κόσμον, ταῦτα (hæc) ταῖν χεροῖν λαβῆσα.

988. πίπλιν. MS. Fl. et Scholiastes πίπλων.

991. ἔρκος, rete. Hom. Odyss. χ. 469. Æschyl. Agam. v. 1620. Aristoph. Av. v. 528. Soph. Ajac. v. 60. Hesychius ἔρκεισι, δικτύοις. Σοφόκλης Ἀθάμαντι δευτέρῳ.

998. Dix-

998. Dixerat Jason v. 562. se ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vite subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat merito hic exclamant Chorus: *at tu nescius Pueris cationales facultates parvas.* βιώτων σπες, facultates, ut βίωτον v. 1110 et v. 1116.

1011. Versum hunc cum sequenti, ut ab histrionibus interpolatos, delendos censet Valekenæus apud Piersonum. Verisim. p. 59. Occurrunt certè supra v. 923. nulla ferè discrepantiâ. Quamobrem de hoc quidem planè finè assentionior, de sequenti, qui tamen retineri potest, non valde repugno.

1022. κρατῖς τοι. Possset hoc utcumque explicari. Sed prius videndum quomodo se habeat Medæ responsio:

ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τίλαιν' ἐγώ.

κατάξω hic est *ad inferos deducam*, quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum usurpatur;

βρότεια σίμαλα κατάγει
κοίλαν πρὸς ἄγυιαν
διασκόβων————

Alius porrò vocis *κατάγειν* sensus est, Thucydidi Historicis que ferè omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti, *κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα*, vel etiam simpliciter *κατάγεσθαι* dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse *κατάξω*, indicat vox ἄλλης. Consideretur modò locus Iphigeniæ, in quo ἐλεῖ venuste repetitur: v. 661, 2.

Ἴφ. οὐλοῦτο λέγχει, καὶ τὰ Μινελίω καλὰ.

Ἀγ. ἄλλης ἐλεῖ προσεν, ἃ με διολέσαντ' ἔχει.

Hinc elucescit verà hujus loci emendatio:

Παι. θίσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μη. ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

1034. ἀγῆλαι. Explicatur in MSo B per διασασθαι. In MSo autem A, vacuum relinquitur post hunc versum spatium, quantum unius versiculi capax esset.

1042. Interpungendum minimâ distinctione post hunc versum, et plenâ post sequentem.

M

1051. χαρίτω.

1051. χαρίτα. MSS. Cott. et Fl. ἱρρέτω.

1055. MS. D. γρ. παύμαι βελιυμάτων. Scholiaſtes γρ. παύτομαι βελιυμάτων.

1061. δύμασι. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. δώμασι. Malo nihilominus vulgatam.

1062. διαφθερῶ. *Non corrupam dextram meam miſericordiā.* de hoc ulu vocis διαφθερεῖν confer v. 349. Platon. Phædon. ſect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MSo A, διαφθερῶ per μαλακισῶ, alius verò in MSS B, D. per ἀμβλυνῶ, exponit. χεῖρα præſtat ſimpliciter *manum* interpretari (vid. ſuprà v. 826.) quam pro ἱρμήν accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Gloſſographus. Legi etiam poſſet διαφθερεῖ. Seneca Herc. Oet. 435. *Dum fervet manus.*

1070. Hunc et ſequentem verſum, qui infrà commodiùs leguntur, v. 1249, 50. deleri jubet Pierſonus Veriſim. p. 59. cui facilè aſſentior.

1072. πίπραλαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. πίπραλαι.

1078. ἀσπᾶσασθαι. Ita MSS. A, B, D, E. Vulgò malè ἀσπᾶσασθε.

1086. τολμήσω. MS. E, et Ed. Laſc. δρᾶν μέλλω ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adverſat. Miscellan. p. 114.

1091. ἡ χρῆ. Ita optimè MS. A. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρῆ.

1095. παῦρον δῆ. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. παῦρον δῆ, unde legendum ſuſpicor παῦρον τόδε δῆ, et in fine verſus πολλαῖς. Alioqui non conſtat nexus qui debet eſſe Adapæſtorum.

1110. βιοτον S'. Ita rectè MS. E, et Ed. Laſc. Vulgò deest S'.

1116. καί τοι. MS. Fl. καὶ δῆ, quod fortasſe melius.

1128. πνεῦμα τ'. Malim, quia copula hoc in loco inveniſta eſt, πνεῦμα γ'.

1129. δείκυσιν δ' ὡς. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. δείκυσιν ὡς.

1132. Quid

1132. Quid sibi velit λιπεῖσα non video. Forſan αἰτῶσα petens. Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORF.N.

1139. ἡμισμένη. MSS. A, B, Fl. et Ed. Lasc. ἡμισμένην. Sed præstat alterum ut sit passivum pro activo. Sic ἡμενοι Soph. Electr. 54. πεποιθήμαι Platon. Phædon. sect. 64. Προῖσα MS. A, et Fl. οἰκίαν.

1169. τε δεῖσα. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius. Ed. Ald. τιθεῖσα.

Ibid. βοσρέχαι. Lib. P. βοσρέχης.

1171. προσγέλωσα. Commemoratur a Scholiaste alia lectio, nempe προσβλίπασα.

1175. τέοντ' ἰς ὄρεόν. Interpres: *Cervicem ad erectam*. Helychius: τέων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεύον. Glossæ: τέων, *cervicis*. vid. et Polluc. Lib. 11. sect. 134. Antipater Antholog. p. 2. ταύρε βαθὺν τέοντα. Philippus ibid. p. 306. ἀπαιρεμε τέοντος, ὃ γέωπονι, Λιπαδία. Adde Alcæum Anthol. p. 49 Apollonium Smyrnæum p. 337.

1181. Παιὸς ὀργᾶς. Confer Hippolyt. v. 142.

1182. διὰ στόμα. Ita MS. Fl. Vulgò κατὰ στόμα.

1190. Locus difficilis, cujus sensum non nisi conjecturâ assequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824. verisimile sit, tempus, quod cursores in Stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hîc adhibitum esse. Videndum jam, an verba Auctoris huic Interpretationi convenient. Primò, ἐκπλεθρον malè lenem appictum habet: est enim ab ἐκπλεθρος i. e. ἐξ ἀπλεθρος *sex plethronum*, ut luculenter ostendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883. κῶλον ambigui tensûs est: significare enim potest vel crus hominis. vel crus Diauli ut apud Æschylum Agam. v. 352.

κάμψαι διάυλε δάτερον κῶλον πάλιν.

Jam si versus ex postremâ hîc notione emendari posset non improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hæcenus non successit. Quare nihil melius video, quàm ut κῶλον alterâ notione accipiatur, locus autem sic constituatur:

ἦδη δ' ἀνείκας κῶλον, ἐκπλεθρε δρόμῳ
ταχὺς βαδισῆς τερμόνων ἀν' ἥπλετο.

Jam verò cursor, qui admissio passu cucurrerit (ἀνέκως κῶλον) βλάδι (ἐκπρόχρον ἄρμα) terminos attigisset. αἰεὶ, eodem sensu ex at Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. αἰεὶς ubi interpretari videtur Here. Fur. v. 122. Xenophon. Ἑλληνικῶν β. τὲς μὲν ἵππους ἐλαύνειν εἰς αὐτὰς αἰεῖδας.

1197. λεῖποι. MS. Fl. λευκοί.

1198. λευκὸν. MSS. A, Fl. et Lib. P. λεπτὴν.

1203. τόσον δ'. MS. A, τόσας τ'. MS. B, et Ed. Lasc. τόσον τ'. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσας.

1204. ἐπ'. MSS. A, B, E, εἰ.

1210. γραθμοῖς ἀδῆλοις φαρμάκων. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. MS. E, et Ed. Lasc. γραθμοῖς ἀδελφῶν φαρμάκων. Ed. Ald. γραθμῶν ἀδελφῶν φαρμάκων.

1225. ἀντελάζειτ'. Scholiaſtes ἀντελάζουτ'.

1226. ἐσπάρασσ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐσπάραστ', quod deinde in ἐσπάραξ' mutatum est.

1227. ἀπίστη. *deficit*: quo sensu citatur ex Synesio ἀπίστη τῇ διακοναρχήσῃ. Valckenaerius emendat ἀπίσθη. Diatrib. c. 6.

1230. ποθεινὴ δακρύοισι quid sit, non intelligo, ideoque suspicor legendum ποθεινὴ δυσνόησι *optabilis inimicis*.

1231. λόγῳ. Fortè κλόνε *tumultus*.

1232. γνώση. Tradit Scholiaſtes olim scriptum fuisse γλώσση, unde non absurdè conjicias:

γνώση γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφῇ.

hoc enim optimum pœnæ effugium est.

1242. συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. συμφορὰς.

1256. ὡς φίλτατ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὡ φίλτατ'.

1260. Parum sibi invicem conveniunt Strophes et Antistrophes initium, quæ sic constituenda puto:

Στροφή.

Στροφή.

Ἰὼ γὰρ τε, καὶ παμφαῆς
 ἀκτὶς αἰλίου, κατὰ δέ τ'
 ἴδετε τὰν ὀλομένηαν
 γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 τέκνοις πρὸς θαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτότου·
 οἷα γὰρ χρυσίας ἀπὸ——

Ἀντιστροφή.

μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
 μάταν ἄρα γένος φίλιον
 ἱεκέες, ὦ Κυανέαν
 λιπέσα Συμπληγάδων
 πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολὰν·
 δαίλαιον τί σοι φρενῶν——

Hæc partim confirmant MSS. partim secus, ut mox videbimus.

1261. κατὰ δέ τ'. Vulgò κατεῖδετε pro quo MSS. A, E, κατῖδετε. Scholiastes etiam per vocem modi imperativi explicat.

1262. ἴδετε ex conjecturâ dedi pro vulgato εἴδετε: quod quidem omittunt MSS. A, B, D et Ed. Lasc.

1267. αἶμα. MS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. αἵματι. Cæterum, ut versus ἀντιστοίχῳ conveniat, legendum puto:

αἶμα φθίνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.

1270. Medeam ἐρινύην vocari feras fortasse, quando Io εἰς ἑρως audit Iphigen. Taur. 395. Sed, cum Epitheton τάλαιναν addat, minùs acerbo nomine eam appellasse crediderim. Lego:

τάλαιναν τ' ἐρινύσ' ὑπ' ἀλάστορον.

ἀλάστορον a recto ἀλάστορος. Soph. Antig. 985. ἀλαστόροις. Sic δῆκτωρ et δῆκτορος, φύλαξ et φύλακας, μάρτυρ et μάρτυρος, casu recto omnia.

1271. Vulgò τῶν τέκνων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.

1272. Vulgò hîc καὶ μάταν γένος. Ed. Lasc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutant. MSS. A, B, D, Fl. habent

habent ἄρα μάταν γένος: unde ordine propter metrum in-
verso feci μάταν ἄρα γένος.

Ibid. ἐτίεις. Ita MSS, A, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò
τίεις.

1276. δειλία, τι. Lego, sublatà interrogationis notà,
δείλαιον τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.*
Juvat autem metrum non minùs quàm senium hæc emen-
datio.

1279. Emendandum putem:

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ'
ἐπιτεῖναι αὐτοφροντασι ξύνοι-
κα θεόθεν πίνοντ' ἐπὶ δμοῖς ἄχῃ.

*Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ
ἐπιτεῖναι εἰσι) lucrus, qui divinitus in homicidarum domos inci-
dere solent, et cum iis habitare.* Pro ξύνοῖδα Parisiens. omitt.
et Ed. Lasc. ξύνωδα quod a Scholiaste etiam commemora-
tur.

1286. ἀρήξαι. Scholiastes ἀρήξειν, fortè pro ἀρήγειν.

1293. Posterius μίαν omittit MS. A.

1294. γυναῖκα φίλοις. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. γυ-
ναῖκ' ἐν φίλοις. MSS. A, B, D, γυναῖκων φίλοις. MS. Fl. γυ-
ναῖκων ἐν φίλοις.

ibid. χέρα προσβαλεῖν. MS. A, χέρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα
βαλεῖν. Si versus Iambicus est, legendum:

γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.

1295. Variè narratur Inûs Historia. Sed hoc loco Poeta
eam sequi videtur quæ est apud Apollodorum Libro 3.
cap. 4.

1296. ἄλῃ. Interpretor: παραφροσύνη *errore mentis.* Ex-
emplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Sui-
dam in voce. confer etiam Nicand. Alexpiharm. v. 84.

1298. δυσσεβεί. Legendum videtur δυσσεβῆ, quod cum
πόδα construendum est. Sic Æschyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πόδ', ἄναξ. Ἰλίε πορθήτορα.

1306. τοῖσδε γ'. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vul-
gò τοῖσιν unde Canterus τοῖσιδ'.

1307. νύν,

1307. νῦν. Ita rectè Barnesius. Ed. Ald. et MSS. νῦν.

1313. κακῶς. MS. Fl. χ^{θο} δ. γρ. κακῶς.

1314. ἐκσῶσαι. Ed. Lasc. et plerique MSS. ἐκσώσαν.

1320. Nescio an præstet Scholiastæ lectio :

παῖδες σίθει τιθιᾷσι ματρῶα χερσὶ.

1327. τίσσομαι δίκην. MSS. A, B, D, Fl. τίσσομαι φόνος.

1362. μακρὰν ἂν ἐξίτινα. Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æschyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξίτινα. Vulgò ἢ μακρ' ἂν ἐξίτινα.

1366. διάξιεν. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius dedit. Ed. Ald. διάγειν.

1370. πείδον. In MSo A superscribitur, ut interpretamentum, σπήλαιον. Legerat Grammaticus σπείος, non πείδον. Vid. Hesychium in voce. Nihilominus legendum puto πόρον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. πόρος τυρσήικας vocatur, iterumque p. 167. πόρος τύρσηιος. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.

1371. μὴ ᾔγγελας. MS. A, μὴ γελας quod melius.

1378. σφε κ' ᾔξιωσας. MSS. A, D, et Ed. Lasc. σφε γ' ᾔξιωσας.

1386. ῥάδιοι δ'. Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ῥάδιοι γ'.

1393. προσάψομεν. Ita MSS. A, B, D. Vulgò προσάψομαι.

1409. σί γε πημαίνεσ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò πημαίνεσα σι.

1415. ἔπος. Ita MSS. B, D. MS. A, δ' ἔπος. Vulgò λόγος quæ minùs Poetica vox est.

1420. τάδε καὶ θρηνῶ. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καὶ omittit.

1422. τέκνα κτείνας'. MSS. A, B, D, τέκν' ἀποκτείνας'.

1425. πρὸς σὺ φθιμένους. Legendum metri gratiâ ἐκ σὺ φθιμένους.

MSS.

MSS. B, D, in fine addunt πρὸς διαφύρα ἀντίγραφα Διονυσίου ὁλισχερῆς, καὶ τινὰ τῶν Διδύμων.

SUPPLEMENTUM.

45. Parum firmum est exemplum ex Pindari Nem. III. allatum. Ibi enim τὸ καλλίνικον pro nominativo potius quam accusativo habendum est.

87. Periclitabor tamen in loco penè desperato conjecturam. An legendum;

Οὐ μὲν δικαίως οἶδε Κίπριδος χάριν.

Non tamen gratus est (Pater) *ob pudicum conjugium*, i. e. ob pudicitiam Medæ conjugis.

171. Schol. in Pind. Olymp. VI. Antistr. 3. εὐχοίτο, ἀντὶ τῆς, μετὰ τῆς πρὸς θεῷ εὐχῆς διαδέχαιτο. iterumque; εὐχοίτο, ἥην ἡρῶνιο μετὰ καταρῶν.

176. αἰδαθίσων. Superfluum mihi et subfrigidum videtur. An legendum αἰδαέων. Hesychius: Αἰδῶται, τῶν λόγων, quem tamen locum pro corrupto habent Viri Eruditi.

213. Tzetzes: παρὰ τὸν Εὐξείνιον πόντον, ἦτοι τὴν τῆς γαίης ΚΑΕΙΔΑ, λέγων αἰτάς. In Lycophr. 1285.

219. Parum nunc firma mihi videtur interpretatio quam in Notis dedi. Medea, ut Choro morem gereret, foras prodiens, consilium hoc suum tuetur infamiâ, quam alii ex desidia sibi consciverint, commemoranda. *Novi*, inquit, *multos mortalium alios ob facinora egregia* (ἔργμάτων ἀπὸ) *aliis* *verò ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et sœcordiâ* (ἔχθρῳ) *infamiam consecuti sunt*. Depingit utique Medea, quid Euripidis tempore acciderit eis, qui Athenis in liberâ civitate agentes a populi consuetudine se semoverint: ἔργμάτων nomine *facinora illustria* designare potuit Euripides, præeunte Homero in voce ἔργων. Iliad. i. 443. θύρανα Synesio quoque sunt externa. Sic ἀγαθὴν—τῶν τε εἶσω καὶ τῶν θυραίων p. 71. Ed. R. Steph. iterumque τῶν περὶ σῆμα τε καὶ θυραίων ἀγαθὴν εἶναι δοκίμων p. 110. εἴτ' i. e. οἱ τε pro *qui*, ut passim apud Homerum. Sic enim locum reformaverim:

—αἰδῶ.

—οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν
 Σεμνὺς γεγῶτας, τὰς μὲν ἐργμάτων ἀπὸ,
 Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἳ τ' ἀφ' ἡσύχης ποδὸς
 Δόσκιαν ἐκτῆσαι καὶ ραθυμίας.

283. Scholiastes in Aves Aristoph. sub initium : αἱ νῆες
 ἔριδρονται ἀμφοῖν τοῖς ποδοῖν πλείεσσιν. Catullus IV. 20.

—*sive utrumque Jupiter*
Simul secundus incidisse in Pedem.

288. τῷδε δαίματός i. e. ἐς τόδε τὸ δαῖμα. Sic Hesiod. Op.
 et D. 179.

—προφέρει μὲν ὁδὸν, προφέρει δὲ καὶ ἔργον.

i. e. προφέρει εἰς ὁδὸν, καὶ εἰς ἔργον. Thucydides quoque : τῷ
 πολέμῳ καλῶς — ἰδόνκει — καθίστασθαι III. 92. iterumque
 in eodem capite τῆς τε ἐπὶ Θράκης παρόδῳ χρησίμως ἔξειν.

204. Cicero in Verrem : *Erat apud Heium sacrarium in*
adibus. IV. c. 2. Vide et D. Lambinum ad Horat. Lib. I.
 Od. 30.

529. ἄκροισι λαΐφης κρασπέδοις. Ad hunc locum illustran-
 dum aliquid fortasse conferet Pindari Scholiastes in Nem. V.
 Epod. 3. ubi sic Poeta :

—ἀνὰ δ' ἰστὰ τεῖνες

Πρὸς ζυγὸν καρχασίᾳ.

Scholiastes : καρχήσιον, τὸ ἀνώτατον τῆς κεφαλῆς. τέτω τὸ ἰστὸν
 προσαναλείουσιν, ὅταν θελῶσι θαψίλει τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι, ἔριδρονται
 τε.

649. κρῖναι *damnandi* sensu, præterquam in Sacris Scripto-
 ribus, vix puto extare. Euripides certè contrario sensu ad-
 hibet Rhéf. 657. Quamobrem viderit Lector annon hîc pro
 κρῖναι reponendum sit ῥῖψαι *abjicere, repudiare.*

837. Commemorantur a Pausaniâ Musæ Ilissides, quibus
 Harmoniæ educandæ curam fortè detulit Mythologia. Sic
 Sibyllam ὑπὸ τῶν Μάσων τραφεῖσαν habet Clem. Alex. p. 304.
 Ed. Par.

1230. Non displiceret, ποθεινὴ βασκάνοισι συμφορὰ.

1269. Synesius : p. 74. τῆς ψυχῆς τὴν ἄλλην παραμυθεῖσθαι.

1367. Pro προθείς MS. Flor. προσθείς, quod vulgatæ antepōnit Valckenaerius V. Cl. ad Phœniss. 595.

1394. Tradit auctor Scholii in v. 9. consentiente ferè Æliano Var. Hist. c. 21. veterem famam fuisse, Euripidem pretio a Corinthiis inductum in Medeam transtulisse liberorum ejus cædem, quam reverà non ipsa, sed Corinthii patraissent. Cum hac famâ melius sanè quàm cum fabulæ œconomia conveniunt hi versus :

— γῆ δὲ τῇδε Σισύφῃ
Σιμνὴν ἰορτὴν, καὶ τέλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῇδε δυσσιβῆς φόνος.

Cur enim Corinthiis hanc legem poneret, ἀντὶ τῇδε φόνος, cujus ipsi infantes erant? Quid quod προσάψομεν multò aptius Θεῶ ἀπὸ μηχανῆς, quàm quidem Medæ conveniret? Oritur enim suspicio, Tragœdiam hanc diversâ Oeconomiam ad Euripide primùm scriptam fuisse; hosce autem versus ex priori ἐκδόσει per Auctoris incuriam remansisse. Tale aliquid in mentem venerat Seni Immortali, Tib. Hemsterhuisio, cujus notam vide ad Hesychium v. Ἀπαιώτισον, ubi testatur complura loca, ex Medeâ citata, ibi non legi. Ejus generis unum tantùm notavi sc. ὁ θερμόθυλος σπλάγγων conservatum a Scholiastâ Aristophanis p. 266. Confer tamen ipsum Aristoph. Pace 1013.

NOTÆ et ANIMADVERSIONES
 CL. RICH. PHIL. BRUNCK.
 ARGENTORATENSIS
 In EURIPIDIS MEDEAM.

V. 4. **M**Allem μήτ' ἐρετμῶσαι.

11. Legitu vulgò ἀνδάνεσα μὲν φυγῇ πολιτῶν, ὣν ἀφίκετο χθόνα; absque ullo sensu. Omnino scribendum πολίτας. Constructio est: ἀνδάνεσα μὲν πολίτας, ὣν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Id est, ἐν τῇ φυγῇ, seu φυγὰς ἔσα. ἀνδάνω cum quarto casu constructum adnotatum ad Or. 1633. Diversimodè ab eruditis tentatus hic locus, irritò conamine: plerisque fraudi fuit vox φυγῇ perperam ad ἀνδάνεσα relata, quum verbo ἀφίκετο jungi debeat. ἀφίκετο φυγῇ, ut infra 954 ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομαι φυγῇ.

14. γίγνεται. Ubicunque in hoc dramate occurrunt verba γίγνομαι et γιγνώσκω, semper cum duplici γ scripta sunt, quæ procul dubio genuina et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phœnissas et Hippolytum ad membranas Regias conferrem, memini observare in iis verba ista unico γ ferè perpetuò scripta esse, ita ut atramento parvisse videatur librarius, ut ait Eustathius ad Homerum p. 1722. ubi ex Heraclide hœrum verborum orthographiam adstruit. Revocanda hæc ubique in accuratâ Tragicorum editione, quod et me plus semel neglexisse pœnitet.

18. Ἰάσων. Sic Membr. et Editiones Florentina et Aldina. Recentiorum Ἰήσων mendosum est.

21. ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πρὸς τὴν μεγίστην. Scripturam hanc meritò præferbat amicus Musgravii, quam in membranis nostris reperisset Vir clarissimus, si eas inspexisset. δεξιᾶς perspicuè exhibent περισπωμένως, absque commate: distinctiones in illo codice satis accuratè observatæ. Eædem mox

v. 24. ἀλγυδοῖσι habent, licet ἀλγυδοῖσι ex iis enotaverit qui codicem consulit. Homini illius operas intercedente pretio si conduxit doctissimus Britannus, bonā nummorum parte fraudatus fuit.

37. μή τι βλάβειση νέον. Janus Lascaris edidit κακόν, ut procul dubio scriptum reperit in suo codice, sed e glossemate. Vide Markland ad Suppl. 1032.

39. ἐγὼ δὲ, una voce sic scriptum in membr. et excusum in Florent. editione, ut apud nostrum vulgò Phœniss. 728. et scribendum etiam in Soph. Oed. Col. 453. Vide H. Stephani *Tractatum de Orthographia*, nobis ad Or. 617. laudatum. δεικνύω τέ νιν. Sic membr. et Florent. Editio, non δέ.

40. Vulgò post hunc versum perquam absurdè huc retractus legitur versus 384. quem semel tantum suo loco posuit Poëta. Spurius et manifestò addititios versus, ne unicis quidem inclusos, textus noster exhibebit, quem ita emendatum esse cupimus, ut sani iudicii lectorem perpauca in eo morentur aut offendant. Tales ineptias, satis erit in notis monuisse, ceteras editiones hucusque retinuisse.

56. ei eliditur in μοῖ, σοῖ, τοι. Soph. Trachin. 736.

ὦ μήτηρ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην.

id est σοῖ——ibid. 1203.

εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ,

καὶ νέρθεν ὦν, ἀραιὸς εἰσκέει βαρύς.

Noster, Androm. 427. Iphig. A. 819.

Μυρμιδόνας ἴσχων, οἳ, μ' αἰεὶ προσκείμενοι.

λέγεις· Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν;

Plura exempla proferre in re certissimā inutile est, quare in dubium vocavisse miror Marklandum ad Suppl. 327. et 786. et ad Iphig. A. 401. ubi eadem, quæ hic, constructio. Exemplum Sophocle citavi ad Leonidæ Tar. Epigr. LVIII. At etsi in hoc versu μοι ἐπὶ ἄλλῃ sit; in sequenti tamen scribere potuit Poëta μολεῖσαν δεῖρε, quod, Musgravio e duobus codicibus enotatum, genuinum esse reor.

60. ζηλῶ σε. Formulam negandi bene ominatam illustrat Valer.

Valckenaerius ad Phœniss. 406. ubi tamen εὖ πράσσει non eo sensu, quo doctissimus enarrator, ceperim. Quin cum eo sentiam, facit sequens particula δὲ, pro γὰρ ibi posita. Eam ille abesse mallet, quam suæ interpretationi non favere animadvertit.

67. ἢ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* De hâc potestate verbi δοκεῖν vide Valckenaerium ad Hippol. 462. Æschyl. Prom. 385.

κέρδιον εὖ φρονῶντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Utilissimum est rectè sapientem se sapere dissimulare.

81. καὶ σίγα λόγον. Sic membr. et Florentina editio. In Aldino λόγος.

87. Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed liturâ: spurius est et addititius. Sive Euripidis sit ex alio dramate, sive alius auctoris, in textum illatus est ex ora libri, cui adlatus fuerat a diligenti quodam Poëtarum lectore, qui mos erat illius ævi, quo scripti sunt vetustissimi qui nunc extant codices. Profectò absque eo versu optimè procedit sententia:

ἄρτι γινώσκεις τόδε,

ὥς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλῳ μᾶλλον φιλεῖ,

εἰ τέσδε γ' εὐνῆς ἕνεκ' ἢ σέργει πατὴρ;

ei hic est prò ἱπεί. ἄρτι, ἱπεί τὴν τῷ νῆε γάμῳ ἡδοτὴν πατὴρ μᾶλλον τῶν παίδων σέργει, γινώσκεις τόδε, ὥς πᾶς τις— quali diceret: *An, ut hoc demum intelligeres, unumquemque seipsum magis quàm propinquum diligere, necesse erat, ut Jasonem videres liberis suis voluptatem novi conjugii præferentem?* Huc forte respexit Terentius in Andria II. 5.

“Verum illud verbum est, vulgò quod dici solet,

“Omnes sibi malle melius esse, quàm alteri.”

88. δαμάτων ἔσω. Sic membr. et Lascaris. In Aldina minus bene εἶσω.

90. σὺ δ'—Sic Florent. editio, rectè. Aldus, σὺ δ'—

93. τοῦτ' cum ταυρεμένην jungendum, non cum δρατεῖσθαι. Infra 192. ἀποταυρεῖται δρωτίν.

106. διλον δ' ὀρχῆς ἐξοχόμενον. Codicum et Florent. editionis

tionis lectionem, Aldinā non paulò concinnio-rem, revocavi. Quoad sensum perinde est, scribas ἰξ ἀρχῆς αἰρόμενον, an ἀρχῆς ἰξαιρόμενον. Sed quoad anapæstici versūs structuram multum interest.

111. Basis est anapæstica. Vulgò αἶ his tantum, pro quo ἶ in membranis quater positum. Has interjectiones pro lubitu commutarunt librarii. In Hippol. 209. ubi editiones ἶ ἶ præferunt, membr. αἶ αἶ exhibent. Eadem diversitas observata in Androm. 1185. ubi meliùs scriptum fuisset αἶ αἶ, ὦ παῖ, recisis duabus voculis ἶ ἶ, ut monometer esset anapæsticus.

123. τὸ δ' ἄρ' ἰθίσθαι. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, τὸ γὰρ. Particulam adversativam δὲ sensus requirit. In membr. vocolæ γὰρ superscripta glossa, ἀντὶ τῷ δὲ. Sed nunquam γὰρ significationem particulæ δὲ induit. Rursus exploratum est, multis in locis γὰρ pro γ' ἄρ', vel δ' ἄρ', librariorum culpā legi. In Soph. Philoct. 161. legendum ὦ δ' ἄρ' ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπιστιν; in Oed. Col. 985. ἀλλ' ἐν γ' ἄρ' ἐν ἰξοῖδα. Utrobique vulgò γὰρ legitur. In El. 930. vereor ut γὰρ rectum sit. Malletem sanè τῷ δ' ἄρ' ἀνθρώπων ποτ' ἦν; Mox v. 125. non minus certā emendatione scripsi ὀχυρῶς γ' εἶη, si non magnificè, tutò saltem: vim suam γε ibi exferente, et minimè otioso. Vulgò legitur ὀχυρῶς τ' εἶη. γε, τε, δὲ milies commutata, in quibus quid sensus et ratio linguæ possent, absque codicum respectu, dispiciendum.

128. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' ἔδιναι καιρὸν δύναται θνητοῖς. Perperam hæc vulgo accipiuntur. Subauditur verbum παρέχειν, aut simile quid. καιρὸν non *tempus*, sed *opportunitatem* significat. Exaggerata quidem sententia; sed is est, quem dico, Græcorum sensus. Doricas formas in impressis receptas non agnoscunt membranæ in his anapæstis.

152. τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστῃς. Sic membr. rectè. Lascaris, τίς σοι ποτὲ—τι et τις sæpe commutari observatum ad S. Th. 299.

158. κείνῳ λίσαν μὴ χαράσσει. Vulgò, reclamante metro et pravo sensu, κείνῳ τὸδε μὴ χαράσσει. In membr. negatio omissa, et verbo adscripta interpretatio, λογίξῃ. Neutiquam flagitare potest Chorus, ut Medea marito non irascatur, sed
ne

ne nimis succenseat, suadet, μὴ λίαν χαράσσει, ut infra, μὴ λίαν τάκω. μὴθ' οἷς ἰχθαίρεις ὑπεράχθω, ut ait Chorus ad Electram apud Soph. 177. Mox optima est scriptura, Ζεὺς σοὶ τόδε συνδικάσει, quæ ne mutetur metrum obstat. συνδικήσει, quod suadet Musgravius, et membr. exhibent, non admittit versus, qui dimeter est anapæsticus brachycatal. δικάζω, ἐκδικάζω. συνδικάζω ulciscendi etiam notione usurpantur. Soph. Oed. T. 1214. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλας τεκνῆστα καὶ τιμνέμενον. Ubi rectè exponas *ulciscitur*. Noster El. 1101:

εἰ δ' ἀμείψῃαι

φόνον δικάζων φόος, ἀποκλινῶ σ' ἰγών.

Suppl. 156. et 1221. ubi Minerva sic ait:

παισὶ δ' Ἀργείων λίγω,

πορθήσεθ' ἡθέσαντες Ἴσμενῶ πόλιν,

πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον.

ulciscentes cædem. Hic sensus est: *in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse tibi feret opem*. τόδε præstant membr. et Florent. editio, in qua συνδικάσει. V. 160. εὐνήταν ob metrum, notὴ εὐνέταν scribendum.

173. ἐν τινι μικρῷ. Sic membr. et Lascaris. Vulgatum quidem σμικρῷ in metrum non peccat, sed versum minus concinnum facit.

180. Sagaciter conjecit Vir excellentis ingenii, cui plurimas in Euripidem emendationes præstantissimas, et elegantem de Babrii fabularum reliquiis dissertationem debemus, Th. Tyrwhitt, nutrice personam, quæ vulgò huic versui præfigitur, delendam esse. Abest a membr. in quibus μή μοι minus bene scriptum.

185. σπιῦσαι, *festina*. Sic bene membranæ.

217. κλῆδ' ἀπέραντον. Retinenda omnino hæc codicum et editionum lectio. Glossa in membr. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι, verè, de Bosporo Thracio. Lepidus est Heathius textum ex interpretum versionibus constituens. Supra ὕχιον valet δυτικὴν, *occidentale mare*, respectu Colchidis. Sic exponitur etiam illa vox in Persis 948.

219. οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν----Aliquid in his ὕψων. Musgravii non amplector emendationem, quæ prioribus doctissimi

fimi Viri cogitationibus præstantior non est. Heathio nemo meliùs locum hunc tractavit, cujus tamen explicatio non usquequaque mihi satisfacit. Statuitur oppositio inter eos, qui factis gloriam consequuntur, et eos qui ob desidiâ contemnuntur. In priori membro distingui iterum et sibi invicem opponi debere nemo non sentit, τὲς μὲν ὀμμάτων ἄπο, et τὲς δ' ἐν θυραίοις. Sed quam sit et in quo consistat illa oppositio, id non adeo perspicuum est. Si τὲς ὀμμάτων ἄπο cum Heathio veritas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, id est, ut opinor, *domi latentes*, nulla jam inter istos, et alterius membri *desides*, oppositio. Quovis autem modo veritas, vix aliqua oppositio erit inter istos *a conspectu remotos*, et τὲς ἐν θυραίοις. Si quis enim a conspectu meo se prorsus submovit, quid mea interest domine ille lateat, est an centum a me millibus ablit? et qui ἐν θυραίοις est, is etiam est ἄπο ὀμμάτων. Mendam in præpositione latere manifestum est, nec dubito quin scribi debeat ὀμμάτων ἐπὶ, quâ ratione omnia plana et perspicua fiunt. Qui, florente Atheniensium statu, ad publica se conferebant negotia, eorum hominum duplex erat genus. Alii, ut erant demagogi plerique, forum, ubi plurimum eloquio et audaciâ valebant, non deserebant, et semper in civium conspectu, ὀμμάτων ἐπὶ, degebant: alii, manu quàm linguâ promptiores, classibus exercitiisque præerant, *procul ab urbe*, ἐν θυραίοις, rem gerentes. Utrisque meritò opponuntur, qui, forensibus et castrensibus artibus posthabitis, sibi ipsis vivebant, nihil præter suum negotium agentes, et in publicum quàm minimè prodibant. Ejusmodi homines, licet omnium sæpe sapientissimi, in republica vulgò contemni solebant, et ut inertes traducebantur. Cur? quia διχὴ ἐκ ἐρεσίν ὀφθαλμοῖς βροτῶν—Hic est loci sensus, et orationis nexus. ἐπὶ cum genitivo *coram* significat: ἐπὶ πολλῶν *coram multis*: ἐπ' ὀμμάτων, *in conspectu*. ἐπὶ et ἄπο, præsertim in fine versûs, facillè commutari potuerunt. In membran. scriptum ὀμμάτων τ' ἄπο.

232. Vulgò legitur πάντα γινώσκειν καλῶς. Alii aliter emendant: scribo καλᾶ. *In quo situm erat, ut bona omnia experirer.* ἐν ᾧ πᾶς ἔγωγ' ἰσχυρόμην, ut ait Tecmessa apud Sophoclem, Aj. 519.

238. In membr. κακὸν γὰρ τῷτ' ἄλγιον κακόν, omisâ voculâ ἰτ', quam subministrat Florent. editio, in quâ malè τῷτ': Placet mihi hæc lectio præ vulgata τῷτό γ' ἄλγιον.

249. πρὸς

250. πρὸς φίλον τιν'. Sic membr. et Lascaris. Vulgò φίλων.

256. αὐτός. In membr. αὐτὸς. et superscripta glossa ὁ. Olim in textu erat αὐτὸς; et glossa ὁ αὐτός. Formam hanc Atticam sæpe oblitteratam fuisse jam alii monuerunt.

261. ἔχῃ συγγινῇ. Sic membr. et Lascaris. Vulgò minus bene ἔδε.

271. δράσω τὰδ'. Id est, σιγήσομαι, ut 923. θάρσῃσω: 1026. οὔσω. Membr. et Lascaris perperam δράσιν.

248. Membr. et Lascaris, εἰρήσομαι. In illis præterea, καὶ κακῶς λέγῃσ' ὅμως. In alio forte codice πρᾶσσεσ' reperietur. Sed quovis præoptato, nihil in istis video præter verba, quibus completur versus. In Or. 679. Chorus ait:

καὶ γὰρ σ' ἐκὼμαι, καὶ γυνὴ περ ἔσ' ὅμως.

Hic vellem:

εἰρήσομαι δὲ, καὶ ξενὴ περ ἔσ' ὅμος.

Peregrinæ non idem jus erat quod civi, non eadem loquendi libertas.

286. ἔδεν δὲ παραμπίχειν λόγους. Optima hæc membr. et Florent. codicis lectio non adnotari solum, sed in textum recipi debebat, amoto mendoso παραμπίσχειν. Æschyl. Prom. 520.

ἦπερ τι σεμνὸν ἐστίν, ὃ ξυναμπίχεις;

ubi exponitur ἐπικρύπτεις. Hic autem in membr. adscripta glossa, ἀποκρύπτειν.

289. σοφῇ. Quinquies ad minimum in hoc dramate vox ille occurrit; nullibi σοφὸς de fœminâ; quod tamen magis Atticum esse ajunt. In Supplic. 41.

πάντα γὰρ δι' ἀρσένων

γυναιξὶ πρᾶσσειν εἶδος, αἵτινες σοφαί.

Sic in duobus codicibus legitur, præterea in Stobæi codice MS. ut hic v. 389. σοφαὶ tamen retinuerunt editores, ob istum; quem dicebam, Atticismum, qui fortè in quibusdam olim obtinuit vocibus, in aliis usu non admissus, accipiti admodum hodie discrimine. σοφῇ occurrit etiam Androm. 244. Or. 215. Hippol. 521. 644. 647. et alibi apud Euripidem sæpissimè.

291. *χόλω δ' ἀπειλεῖς*. Musgravius edidit *κλύω δ' ἀπειλεῖς* σ.—Membranæ, *κλύω δ' ἀπειλεῖν*. Vero Propius Lascaris, cui tres adstipulantur codices, *κλίω δ' ἀπειλεῖς*. Postremum hoc recepi. Sed *κλίω* corruptum pronuncio, in quo ineptissima *ταυτολογία* est. *κλύω, ὡς ἀπαγγέλλεσσι μοι*. infra 594.

ἥτις ἔδῃ ἰὺν.

τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

301. Vulgò legitur: *χωρὶς γὰρ ἄλλης ἥς ἔχουσιν ἀργίας*, quod, ut planum et perspicuum, sicco pede transgrediuntur interpretes. At ego nec intelligo, nec aliis intellectum fuisse credo. Ratio, cur homo quilibet sapiens cavere debeat, ne liberos suos philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia malum inde consecuturi sint., Est autem illud malum, *φθόνος πρὸς ἀστῶν δυσμενής*. Sed *otium, ἀργία*, nemini, nedum sapienti, malum est. Præterea quid significat *χωρὶς ἄλλης ἀργίας*? Prout hæc vulgò accipiuntur, aliud, quàm *ἄλλης*, posceret sententia: *πολλῆς*, aut potius contemptus aliquod epitheton. Sed corrupta est hæc lectio. Veram et optimam ex membranis reposui, Musgravio ne quidem observatam, *χωρὶς γὰρ ἀλκῆς*. Ordo est: *δυσμενῇ γὰρ πρὸς ἀστῶν ἀλφάνεσι φθόνον τῆς ἀργίας, ἣν ἔχουσιν, χωρὶς ὅλως ἀλκῆς*. Sunt isti studiis dediti iidem, qui supra ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκειαν ἐκτέσσαντο καὶ βραθυμίαν. *χωρὶς εἶναι ἀλκῆς* dicuntur, quia a bello et forensibus contentionibus abstinēt. *ἀλκή*, ut *αἰχμῇ, ριζοπατ* bellum significat. Æsch. S. Th. 500. *βακχᾶ πρὸς ἀλκῆν*: i. e. πρὸς μάχην, πρὸς πόλεμον, ut rectè exponit glossa. Suprà 267. *γυνὴ φόβῳ πλείῳ, κακῇ τ' ἀλκῇ*. Soph. Philoct. 1307. *κακὸς ὄντας πρὸς αἰχμῇν*.

306. *λυπρὸς ἐν πόλει φαιῇ*. Sic membr. et Lascaris.

309. *τοῖς δ' αὖ*. Sic membr. et Lascaris. Cetera ut vulgò habent.

317. *τήνδ' ἔδ' χθόνα*. Sic membr. et Lascaris. Malè vulgò *τὴν δὲ δὴ*—

318. *ἠδικοημένοι* et *νικώμενοι*, ad Medeam relata participia, in masculino genere posita sunt, more Poëtis nostris familiari, nescio an dicam perpetuo. Ubi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adjectivum aut participium masculino genere semper ponunt.

325. μὴ λόγους πλέει. Vulgò λέγει. Certissimam Valckenaerii emendationem, prolatam ad Phœniiss. 947. quam suafaris commendat elegantia, recepi. Confer. Æsch. Prom. 615. V. seq. ut et v. 746. ἄρατε præstant membranæ et Florent. editio. Vide notata ad Androm. 254. et Or. 1331. Doricam formam non dubito quin præferant codd. etiam in Heracl. 399.

καὶ τὰμὰ μίντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.

In Hippol. 1101. e membranis nostris meritò eam recepit Valckenaerius :

ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ᾧ τάλας ἐγώ.

In aliis etiam præteritis mediis Dorismum frequentant Tragicæ, ut λέλακα pro λέληκα. Hippol. 55.

κῶμος λέλακεν Ἀρτεμίν τιμῶν θεῶν.

326. Membr. et Lascaris, ὅπως μένεις. Perperam. Aldus rectè μενεῖς. Attici ὅπως cum futuro indicativi construunt. Vide notata ad Prom. 155. Inde v. 1100. vulgatam scripturam ὅπως θρέψωσι emendavi, futurum indicativi reponens, quo modo verbum alterum in seq. versu adhibetur :

—ὅπως θρέψωσι καλῶς,
βιοτόν δ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις.

328. μὴ, πρὸς σὲ γονάτων—Elliptica est loquendi forma Poëtis nostris valde usitata. Subauditur ἰνετεύω, λίσσασθαι, αὐτομαι, ἰκνῆμαι, aut aliud simile verbum. Vide infra 715. 858. Hippol. 313. Androm. 886.

—πρὸς σὲ τῶνδε γονάτων
οἴκλειρον ἡμᾶς—Phœniiss. 934.
ᾧ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμῖνα.

Exempla passim obvia. In Soph. Trach. 436. e codice scribendum :

μὴ, πρὸς σὲ τῷ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπρῳ
Διὸς καλαστράπλοντος ἐκκλέψης λόγον.

id est : λίσσομαί σε πρὸς Διὸς, μὴ κλέψης λόγον.
Perperam ibi vulgò legitur μὴ πρὸς σὺ—

333. φίλτατον πόλις. Sic membr. et Lascaris.

337. ἔρπ', ὧ ματαία. Sic libri omnes: nec ideo ἔρρ' repōnendum, quia hoc infra extat v. 1357. Diversi enim sunt loquentium affectus. Verbo ἔρπ' glossa in membr. adposita exponit ἀπιθι. Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire iussisse. Altero in loco irā æstuat Jāson, cui convenit dicere:

ἔρρ', αἰσχροπαί καὶ τέκνον μαιφόνε.

338. πόρος μὲν ἡμεῖς δ' εὖ πόρῳ κεχρήμεθα; Sic sagaciter et ingeniosè emendat Musgravius. Fœdè corrupta est vulgata lectio, e qua nihil boni sensûs elici potest. Meliùs hunc versum restituere tentantem frustrabitur conatus. Cur autem isto, nec alio, modo Poëtam scripsisse credam, facit recordatio similis in Oreste eodem schemate expressæ sequentiæ v. 1639. ubi Menelaum dicentem, ὦ τλήμων Ἑλένη, interpellat Orestes, τὰμὰ δ' ἔχ' τλήμονα;

339. ὠσθήση. Sic membranæ, rectè.

372. τόδε θωπεύσαι ποτ' ἂν. Musgravius edidit ποτέ. Si cubi particula ἂν geminari aut potuit aut debuit, id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatum. Optimam editionum Florentinæ et Aldinæ lectionem retinemus. Mirum non est si in membranæis ποτέ legitur: nam ne prius quidem ἂν in iis compareret; utrumque, claudicante versu, librarii culpâ omissum. Vide notata ad Or. 381.

404. σφι. Sic membranæ. Vulgò σφιν. Prius occurrit apud Soph. Oed. Col. 421.

419. ἄραρε. Sic membranæ.

437. οἶκον πατρώων. Sic membr. et Lascaris. Præpostera circa metrum sollicitudo lectionem hanc immutasse videtur. πατρώων mediam corripit, ut ex his Euripidis anapæstis liquet:

El. 1324. ἡ γῆς πατρώας ὄρον ἐκλείπειν.

1332. διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρώων.

Troad. 164. ναυσθλώσασιν πατρώας ἀπὸ γᾶς.

Ceterum πάτριος et πατρώος promiscuè usurpari docet Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 384. quod et confirmant e Poëtis nostris exempla. Soph. Oed. T. 1394.

ὦ Πόλυς,

ὦ Πόλυτε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ ΠΑΤΡΙΑ
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ'—pro πατρῷα, *domus paterna*,

Ήrach. 466.

καὶ γῆν ΠΑΤΡΩΙΑΝ ἔχ' ἐκῆσα δύσμορος
ἵππεσι κἀδ' ἄλωσεν—pro πατρίαν. Sic etiam in pro-

pinquo versu :

καθηρέθη ΠΑΤΡΩΙΟΣ Οἰχαλία δ' ἔρι.

Philoct 398. in Neoptoleum Ἀτρεΐδαν ὕβρις πᾶς' ἐχώρει,
ὅτε τὰ ΠΑΤΡΙΑ τεύχεα παρεδ.δοσαν pro πατρῷα, vel πατρικά.

439. ὀρίσασα. Glossa in membr. διελθῶσα. Significandi
rationem non malè exponit Scholiastes. Confer v. 1247.
ubi λιπῶσα eodem prorsus sensu positum, quo hic ὀρίσασα.
Rectè Musgravius etiam interpretatur περιάσασα : verbo ἐκ-
περᾶν utitur Noster in hac ipsà re, Androm. 788. Sed parum
huc faciunt exempla a Viro doctissimo adlata, præter hoc
Nostri in Heraclid.

ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Alienum omnino est, quod petit ex Ammiani Epigr. XIV,
εἰς παρορισίην.

440. Quod in Oxoniensi editione legitur, ἐπὶ δὲ ξένῳ ναίεις
χθονί, turpis menda est, quam, postquam primum nescio in
quâ officinâ invec̃ta fuit, nullus subsequentium editorum
exemit ; bene Lascaris et Aldus ediderant ξίνα.

447. Vulgò σοὶ δ' ἔτι.

452. ἀμήχανον κακόν. Stobæus tit. *de Ira*, ἀμήχανον φέρειν.

465. τοσόνδε. Sic membranæ, non τοσόν δὲ, quod ex iis in
Musgraviana collatione enotatum.

471. Parum mihi placet hic versus, quem profectò ab-
esse mallet. Suspicio oræ codicis adscriptam fuisse gno-
men :

γλώσση μέγιστον εἰς ἀνδρῖαν κακόν.

In Sophoclis Ajace Ulyssî Teucer ait ;

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι

λόγοισι.—Non absimilis loquendi forma videri possit

τῷτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλώσση. Sed elegans est ἐπαινέσαι λόγοις ;
inficetum, λίγειν γλώσση.

472. Post

472. Post hunc versum vulgò legitur repetitus et e sede sua huc retractus versus 1335.

478. Hoc etiam imitatus esse videtur Terentius *Andr.* ubi Charinus ait: *Atque aliquis dicat, nihil promoveris. Multum. Molestus certè ei fuero, atque animo morem gesserò.*

484. ζεύλῃσι. Sic edidit Aldus. Lascaris cui consentiunt membr. ζεύλῃσι. Vide notata ad Or. 55. Æsch. Prom. 355, 365, 463. Persis 187. Soph. El. 1141. et alibi passim ubi recepta hæc forma. Confer Marklandum in Musgravii notis ad Hippol. 1450.

509. καλῶς τ' αὖ ἔν. Id est τοι, *profec̃to*. Sic membranæ. Hinc depravata Florent. editionis lectio καλῶς τανῦν.

521. ὃς κίεθλος ἦν. Subauditur αὖ. Malè in Stobæo legitur, ὃς κίεθλος ἦν. Sententiam carmine sic expressit Grotius, Floril. p. 10.

Deus, quid hoc est! si fides auri fuit
suspecta, sunt, te dante, quæ cernant notæ;
justos iniquis signa quæ discriminent,
nulla invenire est corpore in mortaliū.

527. ὡς ἔοικε præter membranas præstant editiones Florent. et Aldina. ἔοικα in Oxoniensi mendum typographicum esse videtur.

528. Mutuatus hic versus ex Æschylo S. Th. 62.

534. Si in hoc versu cum Musgravio scribatur σὲ δ' in sequenti scribendum erit ὡς Ἔρως ἠνάγκασει. Sed nihil mutandum. Unicè amplectenda est postrema Scholiastarum expositio: καὶ σὺ μὲν συνορᾷς, ἄτε δὴ λιπὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἴσωσιν. Scribendum autem Ἔρως majuscula litera. Deus enim Cupido hic notatur, et τόξοις ἀφύκτοις cum ἠνάγκασει jungendum. Videri possit unus e Scholiastis sic versum legisse,

πόνων ἀφύκτων τῶμόν ἐκσῶσαι δέμας,

quod et Aldus expressit. Sed multò deterior est illa lectio. Florentinæ editioni concinunt membranæ.

555. Minus bene membranæ ἔχ' ἡσύχως. Vulgatum exhibent in Hippol. 1323.

560. ἐχθαίρων.

560. ἰχθαίρων, ut infra 702. sic præter Florent. codicem membranæ etiam.

567. παῖδας δὲ—sic rectè membr. et Lascaris. Istud δὲ refertur ad τὸ μὲν μέγιστον v. 562.

569. ξυναρτήσας præstant membranæ: in Florentin. editione ξυναντήσας.

570. Distinctionem mutavi, aliumque indicavi sensum, τὴν indefinitely accipiendo, quod juxta vulgatam scripturam interrogativum est: σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ; ἡμοὶ τε λύει---in quibus aut nullus aut pravus sensus est, nec aptè cohærentia membr. Sic enim in priori scripto, in altero deberet esse ἡμοὶ δὲ λύει. Sensus est: *et tua interest liberos mihi ex nova nuptia nasci, et mihi conducit*---Vulgò vertunt: *tibi enim ecquid opus est liberis?* quod absurdum est. An usquam more receptum fuit, ut maritus novas nuptias quærere posset, quia legitimæ uxori utile non esset liberorum augeri numerum? Scribere etiam poterat, σοὶ τε γὰρ, παῖσιν τε σοῖς, ἡμοῖ τε λύει. Sed alterum præstat.

574. ὥσθ'. Scribe ὥστ'—Typothetæ mendum est.

580. χ' ἔτως δ'—Sic membr. et Lascaris. Vulgò ἔτω δ' αἶν.

590. Vulgò legitur ἐν γὰρ ἐν κλινῇ σ' ἔπος. Membr. et Lascaris, ἐν γὰρ ἐκκλινῇ, malè pro ἐκκλινῇ, quod reposuimus.

593. καλῶς γ' αἶν ἔν σὺ τῷ δ'—Sic optimè membranæ.

603. λυπρὸς εὐδαίμων βίος. Sic etiam legitur in Stobæi cod. MS. πικρὸς prætulit Grotius Floril. p. 377. Nostrium genuinum esse liquet ex Jafonis responso, ubi eadem vox repetita.

622. μήθ' ἡμῖν. Sic membr. et Lascaris.

627. ἀλγυνῇ. Sic, teste Valckenaerio ad Phœniss. 576. Florentinus cod. Vulgò ἀλγυνῇ.

663. δεινότατα, quod metrum requirit, præstant membr. Eadem v. seq. πάρεσι, et mox. ἀνοίξαντα. Vide notata ad Præm. 217.

681. δίμης μὲν ἡμᾶς. Sic membr. et Lascaris.

683. λίξον, εἰ δίμης κλύειν. Vertunt: *dicito, si fas est audire*. Perperam. εἰ hîc dubitantis esse nequit, ut liquet e versu præcedenti: valet itaque ἐπεὶ, *quandoquidem*.

701. προτῆ,

701. προῦ, unâ voce. Sic membr. Lascaris et Aldus.

704. ἴτω. Glossa, ἱρρίτω. Sine accentu *ου* excudi debuit. Metri in hac voce et similibus rationem non habuerunt Oxonienses operæ.

701. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν. Sic membr. Vulgò καινὸν αὐ λέγεις.

711. φυγάδα γῆς Κορινθίας. Sic membranæ et Lascaris.

715. ἰκισία τι. Sic præter Florent. codicem membranæ etiam Regiæ, Vulgò δῆ. Neutrum habent Florent. editio. claudicante versu.

726. ὦν μ' ἐπαγγίλλη γονάς. Id est, μοί. Vide notata ad v. 56. Sic autem membr. et Lascaris, quod Musgravio prætermissum, optimum tamen est, et omnino recipi debebat.

741. ἐμεθεῖ' ἄν. Sic optimè Lascaris edidit. Cæteræ omnes, quæ ex aliis libris adnotantur, corruptæ sunt lectiones. μεθεῖς pro μεθειν Græcum non est. Syncopen istius formæ optativi non patiuntur, nisi in personis pluralibus, quod pueris notum, *qui nondum ære lavantur*. Qui autem in magistrî verba jurarunt, contendunt forte, nostram lectionem ad Atticam loquendi normam directam non esse, quia R. Dawes, a multis hanc in rem laudatus, Miscell. Crit. p. 258. statuit activum μεθίημι cum quarto, passivum μεθίεμαι semper cum secundo casu construi. Sed partim vera, partim falsa hæc regula. Activum μεθίημι nullum alium casum quàm accusativum adsciscit; sed μεθίεμαι accusativo et genitivo gaudet, prout aut passivè significat, aut activè, a μεθίημι formâ tantum differens. Hic μεθεῖο formæ mediæ est et activè significat. In Phœniss. 529. ἐκεῖνο δ' ἔχ' ἐκὼν μεθήσομαι præstant etiam optimæ membranæ, nec, quia ἐκεῖνε metrum admittit, illud reponendum. In Soph. El. 1277. codices, quotquot vidi, omnes habent: μή μ' ἀποσπέρσης τῶν σῶν προσώπων ἡδοιᾶν μεθίσθαι.

743. καπικηρυκεύμασι σύ γ' ἄν πίθοιο. Hanc omnino scripturam, affirmativam saltem, flagitat sententia, rectè a Musgravio exposita, cui repugnat vulgata lectio ἐκ ἄν πίθοιο. Doctus Britannus reponit ἄκ', cujus Homericî adverbii in senario Tragico adhibiti exempla proferri debuerant.

746. πολλήν

746. πολλήν ἰδεῖξας. Vulgò ἰλεῖξας. Optima est Valckenaerii emendatio, quem vide ad Phœniss. 531.

763. πράξας ἃ μέλλω, *postquam confecerō ea quæ meditator.* Vide Mulgravium ad Or. 1188. Mox membr. τυχεῖς ὡς βέλτομαι. Vulgatum præstat. Vide quæ notavimus ad Or. 686. Antig. 778. Oed. Col. 1106.

αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

Philoct. 509.

ἄλλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἡμῶν τύχοι φίλων.

Noster Phœniss. 522. τυχεῖν ἃ χρῆζει.

773. ἔτος γὰρ ἀνὴρ. Sic membr. et Lascaris, rectè. Vulgatum ἀνὴρ fortè est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἀνὴρ ancipitem esse. Vide Valckenaerium ad Phœniss. 1650.

782. Post hunc versum iste vulgò legitur :

γάμος τυράννω, ὅς, προδὸς ἡμᾶς, ἔχει.

qui manifestò spurius et insititius est. Deest in Florent. codice, teste Valckenaerio ad Phœniss. 1286. Sequenti etiam lis obmoveri posset, ob librorum consensum in præcedentis versûs finali voce ἔχει, quam in ἔχειν mutari oportuit, ut cohæreret phrasis. Sed postremum illum versum quam maxime retinendum censeo.

785. Mallem abesset hic versus, quem vix genuinum esse] reor. Videtur confictus e v. 1069.

789. Vulgò legitur :

πίμπω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχουσας ἐν χερσὶν
λειπὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
ρύμφη φέρουσας, τήνδε μὴ φεόγειν χθόνα.

Horum versuum ultimum cum Valckenaerio, loco ad. 778. laudato, pro spurio habeo, et in priorem αὐτῇ pro αὐτὰς icribendum censeo. In medio σίφος præferunt membranæ.

797. κατακλινῶ. Sic membranæ.

810. ἐπεὶ κακὴν κακῶς. Hic est verborum ordo in membr. et Florent. editione, vulgato concinnior. Vide infra 1397.

821. σὺ παῖδε. Sic membr. et Lascaris.

823. σὺ δ' αὖ γίνοι' ἄν. Vulgò legitur, σὺ δ' ἄν γίνοιό γ'— Absque ulla auctoritate mutavi, nec me tamen facti poenitet. ἄν et αὖ scio a librariis sæpissime fuisse commutata, et inertem particulum γε impendio odi.

824. οἱ ἔν μέσῳ λόγοι. Membranæ οὖν μέσῳ, quod si fortè primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin adripuissent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. ὑπὶ χῶροι, ubi rectè edidimus οἱ ἑπὶ χῶροι.

834. Hic et in antithetico versu membr. at Lascaris ἀεὶ exhibent. Mox. v. 837. membr. Μέσαι λίγυσι, quā vocum dispositione accuratiùs æquantur metra.

840. Membr. τὲ καλλινάξ τ' ἀπὸ Κ. ῥοαῖς. Suprà emendavit eadem manus ῥοαῖς.

843. Vulgò μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόες αὔρας. Penultima vox in membr. omissa. Mox. v. 850. illæ et Lascaris ἀρετᾶς præstant.

852. πόρος ex emendatione Musgravii est. V. seq. πόμπιμος præbent membranæ.

861. Membranarum scripturam exhibuimus.

867. Vulgò ἐν τλήμονι θυμῷ. Membr. et Lascaris ἐν omitunt, quod profecto non magis necessarium est, quàm repetitum μὴ in antithetica versu. Utrumque expunxi. τλάμιν habent membranæ.

876. φέρειν εἰκὸς σ'—sic optimè membranæ. Vulgò εἰκὸς γ'—

879. βελεύουσιν. Sic membr. et Lascaris.

887. ἐννοήσας—sic membr. In νοίω et compositis activum et passivum promiscuè usurpantur. Soph. Trach. 580. τῆτ' ἐννοήσας, ὃ φίλαι.

915. Libri omnes veteres, παρεμπολῶντος, quod, nisi ex glossemate ortum fuerit, unde venerit divinare nequeo. Adscriptum hoc olim fuisse arbitror ad interpretandam aliam lectionem, quæ non ampliùs comparet, παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίως πόσιν. Latinorum ablativus absolutus Græcis sæpe per quartum casum exprimitur. Sed Aldinam lectionem præfero.

917. ἀλλὰ

917. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sic membranæ.

919. ὕμῶν δὲ—vulgò ὕμῶν. Emendavit Valckenaerius ad Phœniff. 1475.

933. γυνὴ δὲ θῆλυς. Sic membr. θῆλυς hic sine respectu ad sexum significat ἀσθενής, ut rursus ἄρσιν sæpe *fortem* notat. Opponuntur in Or. 1208, 1209. Nec ille, nec Soph. versus in Trach. 1064.

γυνὴ δὲ, θῆλυς ἔσα, καὶ ἀνδρὸς φύσιν.

nec quivis alius similis locus obmoveri potest contra rationes, quibus inductus in Androm. edidi v. 23.

καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσιν ἐντίκλῳ γόνον.

ἄρσιν γόνος, ἄρσιν τέκνον, θῆλυ τέκνον, genuinæ sunt locutiones : sed de *nascente puero*, ubi ἄρσιν nihil aliud quàm sexum notat, et ad corporis vel animi robur transferri nequit, ἄρσιν αὖ χρόνον si quis dixerit, ineptè eum locutum fuisse quovis pig-nore contendam. Membranarum lectionem vulgatæ, ut sua-viorem, prætuli. Huic, præter infinita alia similis structuræ ubivis obvia exempla, patrocinari possit istud Sophoclis in Ajace 580. κῆρτα τοι φιλοκίλιστον γυνή. In illa structura sub-auditur substantivum χρῆμα, cujus et expressi alia extant exempla, ut Or. 70. ἄπορον χρῆμα, δυστυχῶν δόμος. Eleganter dictum, γυνὴ φιλοκίλιστόν ἐστι χρῆμα. Non ita placet, γυνὴ θῆλύ ἐστι χρῆμα. Præterea non ad unicam formulam adstringendi sunt Poætæ nostri, quibus, ut nobis, venustum quid esse vi-debatur sermonis varietas.

934. Membranæ etiam τί δὲ τάλαινα. Vulgata præstat, quam qui mutarunt, non id eos fecisse credo, ne periclitaretur metrum, cui non adeo studiosè cavebant librarii. Præ-terea λίαν primâ productâ satis frequens et notum. Exem-pla protuli ad Androm. 360 quibus hæc addantur : Troad. 68. Phœniff. 593. Prom. 123.

938. μνησθήσομαι. Melior lectio in membr. minio super-scripta : γε. μεμνήσομαι, quod omnino recipi debuit. Vide notata ad Prom. 846. et 865. Hoc paulò post futurum in Hippol. 1472. legitur :

ὡς πολλὰ, Κύπρι, σὺν κακῶν μεμνήσομαι.

939. ἀποστεῖλαι. Sic membranæ, Lascaris, et Valckenærio teste ad Phœniss. 790. Florentinus codex.

944. Mallem, παῖδας δ', ὅπως—

948. Vulgò legitur, παῖδας τήδε μὴ φεύγειν χθόνα. Nauseam movet toties repetita hæc clausula τήδε μὴ φεύγειν χθόνα, hic præsertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc nullas dubito, quin oscitantiae librarii debeat. Alteram formulam Euripideam, et longiori ab hoc versu distant intervallo, reposui. Vim autem non mediocrem sententiæ tribuit pronomen σός. Iisdem ferè verbis usus Jason ad novam nuptam infra v. 1163.

δίξῃ δὲ δῖρα, καὶ παραιτήσῃ πατρός
φυγὰς ἀφείναι παῖσι τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.

et Pædagogus v. 1007.

δίσπειν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοὶ φυγῆς.

Si cui hæc emendatio parum necessaria, minus certa, aut non ita, ut mihi videtur, elegans censetur, per me licet vulgatam retineat lectionem.

958. ἀνδρὲς τ' ἀρίστε. Sic rectè membranæ, ubi hic versus in textu omissus ad marginem repositus legitur.

976. μὴ φεύγειν. Sic membr. et Lascaris.

983. ἐς φόνον. Sic membr. et Florent editio. Hæc mox δείξῃτ' ἅ δ' ὄστανος, typothetæ errore, quem correximus. Vulgò minus bene δέξεται δόστανος. Sic in Hippol. ubi vulgò legabatur v. 1077. ποῖ δῆτα τλήμων, e membr. nostris Valckenaerius bene recepit ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων. Vim addit et affectum auget articulus.

987. Vulgò legebatur ταῦτα ταῖν χερσὶν λαβῆσα, quod manifestò depravatum est, sed recentiorum editorum culpa. Tantum sibi confidit Musgravius, ut hæc maluerit ex ingenio emendare, quàm ex veterum librorum fide. Sed successu caruit minus cautum consilium. Nos, ne literâ quidem mutatâ, lectionem Aldinæ editionis revocavimus;

Ξανθᾷ δ' αὐφὶ κόμα
θήσει τὸν Ἀίδα κόσμον,
αὐτὰ ταῖν χερσὶν λαβῆσα.

Membr. αἰτὴ χερσὶν: Lascaris αὐτὰ χερσὶν.

988. πέπλων,

988. *πίπλων*. Sic membr. et Lascaris.

993. *προσλήψεθ' ἄ*. Defunt hæ voces in membr. et in Florent. editione. Vulgò *προσλήψεται*.

996. *κηδεμών*. Glossa, *γαμβρί*.

999. Mira in membr. lectio: *ἀλόχω τι σᾶ εὐγερά εὐγερέν*.

1010. Post hunc versum vulgò leguntur isti:

*τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
καὶ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῶ δέχῃ λόγον;*

extant suprâ 918. unde, priori paulisper immutato, ineptè repetiti sunt. Manifesta fraus interpolatoris: recitato v. 1011. nihil addere debet Pædagogus.

1019. *τί δῃ*. Membr. et Lascaris *τί δαί*. Has particulas librarii, utramque eodem efferentes sono, faciliè commutare potuerunt. Nescio an *δαί* in senario Tragico locum habuerit. Legitur quidem, sed in locis unde eximi aut debet aut potest. Sophoclis in Antigone versus 318. a nobis fuit emendatus: vide notata ad Prom. 1031. In Iph. A. 1453. 1457. *τί δῃ* non minus quàm *τί δαί* scribere potuit Poëta. *δῃ* hic valet *obsecro te*. Meo iudicio non præstat *τί δ' αὖ*.

1020. *πολλή μ' ἀνάγκη*. Scilicet *δακρυρροεῖν*, quod verbum e præcedenti versu repetendum. In Phœniss. 1689. Antigone cum indignatione nuptias Creontis filii abnuenti hoc versu,

ἦ γὰρ γαμβρῆμαί ζῶσα παῖδ' ἰσῶ ποτε;

respondet Creon:

πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφύβῃ λέχης;

E pravo codice veterem lectionem mutavit Barnesius, cuius iudicium flocci non facio, nec memoratu id dignum cense-rem, nisi, quod valde miror, doctissimi Valckenaerii adsen- sum tulisset. *πολλή σ' ἀνάγκη* præstant membr. Regiæ et Augustanus codex, in quo adposita glossa, *ἦγεν γαμβρῆναι*. Quia formula *πολλή γ' ἀνάγκη* sæpenumero recurrit, non inde sequitur, illam ubicunque obtrudendam esse, nec aliter ab Atticis Poëtis scribi potuisse. Quod autem in Florent. cod. legitur *πολλή τ' ἀνάγκη*, non illud e *πολλή γ'* deprava- tum est, sed e *πολλή ε'*, quod e Suida, V. *ταρβῖν*, restituen- dum Sophocli in Oed. Col. 293.

ταρβῖν

ταρβέει μιν, ὦ γυναιεῖ, ταῖθυμήματα
πολλή γ' ἀνάγκη τὰπὸ σέ.

Ubi itidem primariæ editiones mendosè exhibent, ut in Phœniss. Florent. codex, πολλή τ' ἀνάγκη. Eadem primariæ editiones, Aldina scilicet et Juntina, recte πολλή γ' ἀνάγκη præferunt in Trach. v. 295. ubi lectionem corrumpit Turnebus, edendo πολλή δ' ἀνάγκη, quod per ceteras deinceps editiones propagatum fuit. Venus in Hippol. prologo ait:

τάτοις μιν νῦν ἐ φθινῶ. τί γάρ με δεῖ;

subauditur φθινεῖν. Eadem est ellipsis. Sanè pro unica triplicem loquendi formulam habemus, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et tertiam inserto pronomine.

1023. κατάξῃ. Egregia et quantivis pretii sagacissimi Musgravii emendatio est, quâ, ut nihil verius, ita magis ingeniosum nil potuit excogitari. Felices hujusmodi in Euripidem prolata conjecturæ non paucæ Poëtam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quàm multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant. Quo sensu κατάξῃ hic positum, non apud historicos tantum obvium. Extat in Æsch. S. Th. 649. κατάξω τὰῖδρα τοῖδε, καὶ πόλιν ἔξει, πατρῶν δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. et 662.

1036. Andromache apud Nostrum Troad. 759.

διακινῆς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε,
μάτην δ' ἰμέχθην, καὶ κατιξάνθη πόνοις.

1066. ἰκί. Glossa, ἐν Ἀθήναις.

1070. Hic et sequens versus iterum leguntur infra post versum 1248. repetiti. Semel tantum ab Euripide positos fuisse inter omnes convenit, sed utro in loco, in diversâ abeunt eruditorum sententiæ. Ego cum Valckenaerio censeo, ex hoc loco in alterum malè fuisse translatos.

1071. κλεινὴ μὲν γ' Sic bene Lascaris, qui et v. seq. πέρωλαι. Cum pulcherrimâ hâc ῥήσι conferri meretur fragmentum e Neophronis Medea, Stobæo servatum, titulo *de Ira*, Floril. Grotii p. 107. quod e MS. cod. emendatum hîc exhibemus:

Εἴω'

Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βέλεισαι καλῶς,
 πρὶν ἢ ῥαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέσθαι
 ἔχθιστα δέσθαι. πῇ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
 κάτισχε λῆμα καὶ σθένος διοςλυγίς.—
 καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
 ὀρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
 πρὸς ᾧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
 τοιαῦτα γιγνόμεσθα, πάσχοντες κακά;
 εἰ μὴ προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
 οἱ μοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκλὸς ὀμμάτων
 ἀπείλειτ'. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
 δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χεῖρες, χεῖρες,
 πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φιῷ
 τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχί;
 διαφθερεῖσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud ex eodem Neophronis dramate fragmentum, Grotio
 omissum, profert Scholiastes ad Nostri Medeam 671. quod
 valde corruptum sic emendat præstantissimus Valckenaerius
 ad Phœnissas 709. Sunt autem verba Ægei ad Medeam:

καὶ γὰρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσει μαθεῖν
 σὺ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαι, ἣν ἔχρησέ μοι
 Φοῖβος πρίμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ.
 σοὶ δ' εἰς λόγους μολῶν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

1095. Membr. et Lascaris παῦρον δὲ δὴ—Vulgò malè
 legitur, soluto anapæstorum nexu, παῦρον δὴ γένος ἐν πολλὰῖς
 σιν.

1107. Membr. γλυκερὸν βλάστημ', ὀρῶ μελίτη. Vide notata
 ad Æsch. S. Th. 784.

1111. Membr. εἴτ' ἐπὶ φαύλοις. An et quomodo differant
 φαῦλος et φλαῦρος non consentiunt Grammatici. Vide Inter-
 pretes ad Æl. V. H. I. 28. φλαῦρος, si per ἀναγραμματισμὸν
 ex φλύαρος ortum esset, et hujus retineret significationem,
 non malè in Androm. 864. scriberetur:

φλαῦροις γυναικὸς βαρβάρῃς πεισθεῖς λόγοις.

ut apud Soph. legitur Aj. 1162.

ἄνδρὸς ματαιῆς φλαῦρ' ἔπη μυθμύειν.

Sed

Sed hæc Grammaticorum φλυαρίαι sunt. Mæris : φαῦλον καὶ φλαῦροι, Ἀριστοφάνης ἀμφοτέρω κατὰ τὴ αὐτὴ σημασιμένω.

1117. σῶμά τ' εἰς ἧεν ἤλυθε τέκνων. Sic membr. et Lascaris. Pro concinno versu durum et asperum dedit Aldus, quem ceteræ retinuerunt editiones :

σώματά τ' εἰς ἧεν ἤλυθε τέκνων.

1127. καὶ δὴ. Sic membr. et Lascaris. Vulgò καὶ τοῖς Valckenaerius ad Hippol. 1151. præfert καὶ μὴν.

1129. δείκνυσιν ὥς τι. Sic membr. et Lascaris. Vulgò δείκνυσ. δ' —

1132. λιπῆσ'. Suadet Medæ nuncius, ut vel maritimo vel terrestri itinere fugam quàm citissimè capeffat, vetatque ne aliquorsum divertat, forte quia credit persecuturos eam sive a Corinthiis, sive a Jafone, mittendos satellites. Igitur *fuge, ait, ita celeriter, ut naves ora non appellas, neu plaustrum cursum sis, donec in tuto sis.* Non abusus verborum sensus, et quid sibi velit λιπῆσα abunde liquet.

1143. λέξεν δ' ὅπως. Sic membr. et Lascaris. Enotatam hanc e Florent. codice lectionem probaverent, sed frustra, Valckenaerius ad Hippol. 723.

1150. κενὴ hic et v. 1216. præfens, non imperfectum. Sic in narrationibus variari tempora sciunt, qui paullo attentius Tragicos legerunt.

1159. Membranarum lectionem, vulgatâ non deteriore, repræsentavi.

1186. εἰς πατρός. Sic membr. et Lascaris. Vulgò, εἰς.

1190. Admissâ sagacissimi Tyrwhitti emendatione et Musgravii interpretatione, sic locus hic, cujus vulgò corrupta scriptura, constitui debet. Egregiæ restitutionis laus integra ingenioso Britanno tribuenda. ἱξ in compositione editores et interpretes sæpe fefellit. In Sophoclis Trach. 966. optimè Heathius legit :

ξίων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.

πᾶ δ' αὖ φρεῖ νιν ;

Quod ibi vulgò legitur ἐξόμιλος sensu caret. In Apollonidæ Smyrnæi Epigr. XXIII. ubi veteres editiones omnes juxta Vatic. membranas exhibent :

Ἰχθυοθηρη-

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενίστραλον ὤλεσιν ἄγρη,
 δέναντος ἱξαμῆς ἐξ τριχὸς ἰλκομένη.

fagaciter conjectit Vir politissimus, qui in Bibliotheca Universalis Germanica Analecτα mea recensuit, deque illis iudicium tulit, non ut Francofurtanus ille, quicum mox verba scriptum olim fuisse ἱξαμίτης vel ἱξαμ.τε, quod profecto multo verisimilius est, receptā in editionibus Brodæi et Stephani emendatione, ἱππείης.

1201. ἀραρότως, Sic membr. et Lascaris. In illis adposita glossa, ἁσφαλῶς. Vide notata ad v. 325.

1203. μάλλον, δις τόσω; τ' ἰλάμπειο. Sic optimè membranæ. Florent. editio, δις τόσον τ' Malè vulgò τόσον δ'—

1204. ἐ; ἔδα;. Sic membr. et Lascaris. Vulgò ἐπ'.

1214. In hac senarii sede nihil interest, scribatur προσπίλει, an προσπίπτει. Hoc præferunt membranæ. Eadem v. seq. cum Florent. editione exhibent περιπύξας δειμάς, quod præferri non debuit: Cæson περιέπυξε τῇ θυγατρὶ τὰς ἰαυτῆ χειρας, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1611. πτύξας ἰπ' αὐταῖς χειρας, εἶπει—And. 417.

καὶ πατρὶ τῷ διὰ φιλημάτων ἰών,
 δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπύσσων χεῖρας, λελγ'—

1217. Membranis et Florent. editione auctoribus pronomen in suam sedem transtuli.

1227. χρόνῳ δ' ἀπίσθη. Corruptè vulgò ἀπίσθη. Certissima emendatio est Valckenaerii Diatr. Eurip. p. 57. Timæus in Platon. Lex. ἀπίσθη, τέθηκεν.

1230. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Conjectit Musgravius ποθεινὴ βασκάνοισι, quod, etsi vulgato melius, non tamen omnino satisfacit. Vertit: *calamitas inimicis grata*. Strictius: *optabilis invidis calamitas*. Parum apposita mihi videtur invidorum hîc mentio. Miserationem magis commoveret, si diceret Nuncius, *inimicis etiam flebilem illam calamitatem esse*: ὡς καὶ παρ' ἱχθυοῖς ἀξία θρήνων τυχεῖν, ut ait Tecmessa apud Soph. Aj. 924. Nondum succurrit quid bene reponi possit.

1237. Genuinam horum versuum lectionem e tragico centone, cujus auctor Gregorius Nazianz. fertur, restituit Valckenaerius ad Hippol. 750.

Q

1242. Membr.

1242. Membr. συμφοράς. Lascaris. Non malè scriberetur, ὥς σὲ συμφοράς οἰκτιρομεν. Imò hoc elegantius esset. V. seq. εἰς Αἶδου πύλας e membr. et Florent. editione recepi: vulgò δομῆς.

1256. ὥς σφ' ἱτιήεις. Quod inferui, pronomen facilè excidere potuit.

1279. χαλεπὰ γὰρ βριτοῖς ἰμογενῇ μίσσεται. Confer Æsch. S. Th. 683. Distinguendum erat post hæc verba, quibus absolvitur sententia. Mox συνεπὶδὲ præferunt membr. et Florent. editio: hæc præterea πεινῶντ' habet, quod in πεινῶσ' mutavi. Hæc ita vulgò scripta leguntur, ut nullus ex iis sensus elici possit.

1293. Hunc et seq. versum edidi, prout scripti sunt in membranis, quæ et v. 1300. δυοῖν τε habent.

1327. τῇν δὲ τίσομαι φίλῳ. Sic membr. Vulgò τίσομαι δίκην. Non deterius esset τίσομαι φίλῳ.

1362. μακρὰν γ' ἄν. Sic euphoniæ, non metri, gratiâ scribendum. Membranæ μακρὰν δ' ἄν, frequenti librarium errore δὲ pro γε posito μακρὰν, ut cetera adverbia in αν desinentia, ultimam producit. Vide supra 1167. Or. 847. Phœniss. 917. Æschyl. Prom. 312. Soph. El. 323. Oed. T. 998.

1367. προσθεῖς γάμους. Sic benè Lascaris et Florent. codex, teste Valckenaerio ad Phœniss. 583. perperam membr. προσθεῖς γάμον.

1373. σάφ' ἴσθαι. Scilicet αὐτὴν με λυπεῖσθαι, καὶ κακῶν κοινῶν εἶναι. ἀλλὰ λύει ἄλγος, ἣν σὺ μὴ γελᾷς. Adversativum enim est δὲ et valet ἀλλά. Nihil itaque in scriptura hujus versûs contra veterum librorum fidem mutandum.

1377. σοὶ abest a membr. Scribi etiam potuit:

ἀλλ' ὕβρις ἢ σὴ, χ' οἱ νεοδαῖτες γάμοι.

1406. Vulgò legitur: εἰργάζω διττῶν γ' ἄμορος τέκνον. Sic positum γε prorsus otiosum est, nec illud agnoscunt membr. in quibus perperam scriptum ἄμορος. Particulam retinuissem, si positam hoc modo repissem:

εἰργάζω διττῶν ἄμορός γε τέκνον.

ἄμορος

apud Nostri Hec. 421. ubi vulgata *medea* exhibent lectionem:

οὐδὲ παύσασθαι γ' ἄμμοις τέκνων.

an illucne, an aliorum respexerit: ἄμμοις

γῆρας σε μέλει. Vulgatum *θρηνηῖς* minus
 entium præbet, et clausula *μισε καὶ γῆρας* metro

Sic membr. Reliquorum corrupta est scrip-
 tura. Sed editio animadvertum non fuisse miror. Ne-
 cessitas semel huius ad Luc. T. I. p. 414. Ex in-
 scriptis *medea* παύσασθαι rectè cum dativo con-
 struendum contrarium persuasum fuit, Budæus et H.
 Stephani. Sophoclis verum proferre poterant ex Antig.
 1227 ubi vulgo legitur παύσασθαι, quod a nobis
 recte emendatum fuisse confidimus. *Passivum* παύσασθαι
 cum dativo occurrit apud Soph. Trach. 769. Sed hic
 novæ, ineditæ, ab usu loquendi et norma prorsus abhorrens
 occurrunt phrasæ, χρῆζω παύσασθαι φίλις σώματος παύων,
 quæ non Græcam quidem esse certus pronuntio. Nimis
 vetecundum fuisse me pœnitet: corruptelam istam in textu
 relinquere non debebam. Scripsit Poëta:

ὦ μοι φίλια χρῆζω σώματα
 παύων ὁ τάλας παύσασθαι

In Phœniss. v. 1686. legitur:

ὦ φίλτατ', ἀλλὰ σώμα γε σὺν παύσασθαι.

Hic σώματα non recipit metrum, nisi verborum invertatus
 ordo:

ὦ μοι φίλια σώματα χρῆζω.

Quod et genuinum etiam esse possit: prius tamen præfero.

1422. τέκν' ἀποκτείνασ'. Sic membræ.

1429. εὖρε θεός. Sic bene membr. et Lascaris, ad metri
 legem. Confer notas in Andromachen. Nec aliter legitur
 in Stobæi cod. MS. et in Floril. Grotii p. 465.

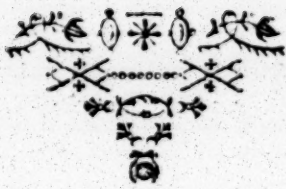
Stobæus tit. περὶ νηπίων hos versus habet, qui juxta im-
 pressos libros e Nostri Medea excepti sunt:

Q₂

—τὸ

——τὸ δρῆσαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
 πλεῖον πορίζει φιλῖρα τῇ φῦσαι τέχνη,

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit ista sententia, video. In Regio Stobæi cod. præfixum his versibus lemma β.ο.τ.ε ἐκ Μηδείας. Quod adponi debuit Poëtæ nomen, depravatum est. Medeam docuere apud Græcos plures.

EURIPIDIS

MEDÆA.

DRAMATIS PERSONÆ.

NUTRIX MEDEÆ.	ÆGEUS, <i>Rex Athenarum.</i>
PÆDAGOGUS.	NUNTIUS.
CHORUS MULIERUM.	FILIUS MEDEÆ.
CREON.	ALTER FILIUS.
JASON.	

Prologum autem agit NUTRIX.

I AMBI.

Nutr. **U**TINAM navis Argo non volâisset per
Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam :
Neque in saltibus Pelii cecidisset unquam
Secta pinus : neque manus remigâssent
Virorum præstantissimorum, qui aureum vellus 5
Allatum Pelix iverunt : neque enim mea domina
Medea navigâssent ad turres agri Iolcii,
Animum perculsa amore Jasonis.
Neque persuadens filios Pelix, ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam, 10
Cum viro et liberis ; placens quidem
Indole civibus, ad quorum terram pervenit,
Et ipsa Jasoni concorditer agens in omni re :
Quæ maxima salus est
Quando conjux à marito non diffidet. 15
Nunc verò omnia *sunt* inimica, et malè se habent
charissima :
Nam proditis suis liberis meaque dominâ,
Jason cubat cum nuptiis regiis,
Ductâ Creontis filiâ, qui princeps est *hujus* terræ.
Medea verò infelix, contumeliâ affecta. 20
Clamat jusjurandum, invocat et dexterâs *datas*,
Maximam

- Maximam fidem; et Deos testatur,
 Qualem gratiam relatum consequatur ex Jasone,
 Jacet autem sine cibo subiciens corpus doloribus,
 Omni tempore contabesciens corpus lachrymis, 25
 Postquam animadvertit se injuriâ affectam à viro:
 Neque oculos tollens, neque avertens a terrâ
 Faciem, sed ut saxum, aut marinus
 Fluctus, audit monitus amicorum:
 Nisi quando vertens candidam cervicem, 30
 Ipsa apud sese deploraverit patrem suum,
 Et terram et ædes, quibus relictis venit *huc*
 Cum marito, qui nunc contumeliâ affecit eam.
 Et misera agnovit ob ipsam calamitatem,
 Quale *fit* non deferere terram patriam. 35
 Odit autem liberos, neque lætatur aspiciens.
 Metuo verò ipsam, nè quid novi molitur,
 Nam animus *ejus est* vehemens, nec sustinebit mala
 Pati: ego novi eam, metuo autem eam
 Nè acutum transfigat gladium per hepar, 40
 Clâm ingressa domum, ubi stratus est lectus:
 Aut etiam occidat regem et hunc, qui duxit uxorem,
 Deinde verò majorem aliquam cladem accipiat:
 Est enim vehemens. Non facile exercens
 Cum eâ odium aliquis præclaram victoriam auferet.
 Sed isti pueri cessantes à curriculis 46
 Veniunt, nihil cogitantes de matris
 Malis. Nam puerilis animas non solet dolere,
Pad. Antiquum mancipium domûs meæ dominæ,
 Quid ad portas, hanc agens solitudinem, 50
 Stas, ipsa tibi recentes mala?
 Quomodo sine te sola Medea relinqui vult?
Nut. O senex, comes liberorum Jasonis.
 Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum
 Res adversæ, et angunt *ipsorum* animos. 55
 Ego enim eò perveni doloris
 Ut mihi venerit desiderium terræ et cœlo
 Dicere calamitates Medæ, egredienti huc.
Pad. Nondum ergo cessat à luctu misera?
Nut. Laudo te: malum inchoatum est, nondum est in me-
 dio, 60
Pad. O

- Pæd.* O stultum, si licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis.
- Nut.* Quid verò est, ô senex? nè graveris dicere.
- Pæd.* Nihil; pœnitet me et priora dixisse.
- Nut.* Nè celes conservam tuam per barbam: 65
Nam reticebo ea, si opus erit.
- Pæd.* Audivi quendam dicentem, cùm non viderer audire,
Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu
grandes
Sedent, ad sacram aquam Pirenes,
Quòd liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere 70
Velit cum matre dominus hujus terræ
Creon. Hic tamen sermo an verus sit,
Haud scio: equidem vellem hoc non sic esse.
- Nut.* Et patietur Jason hæc liberis suis
Accidere, etiam si cum matre dissidium habeat? 75
- Pæd.* Veteres novis cedunt affinitatibus,
Et ille non est amicus his ædibus.
- Nut.* Actum est igitur de nobis, si addamus malum
Novum veteri, priusquam illud exhaustum sit.
- Pæd.* At tu (non enim commodum est hæc scire 80
Dominam) quiesce et retice hos sermones.
- Nut.* O liberi, audite, qualis in vos sit pater:
Non precor quidem ut pereat, est enim dominus meus,
Sed tamen impius in amicos invenitur.
- Pæd.* Quis verò mortalium jam nos novit hoc, 85
Quod quisque se ipsum magis quàm proximum amet?
Alii quidem justè, alii verò etiam quæstus gratiâ.
Quid mirum igitur si hos etiam novi connubii causâ
non diligat pater?
- Nut.* Ite intra domum, liberi, bene enim erit.
Tuque tene hos quàm longissimè abductos, 90
Neque adducas ad matrem mœstam.
Nam jam vidi eam oculis efferari,
In hos, ut aliquid parare cupientem: neque desisset
Ab irâ, bene scio, priusquam fulmine feriat aliquem:
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat. 95

ANAPÆSTI.

- Med.* Infelix ego et ærumnosa propter labores,
Heu me, me, quomodo peream?
- Nut.* Hoc illud est; chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Festinate celeriter intra ædes, 100
Neque veniatis propius in conspectum,
Nec accedatis, sed cavete
Sævum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quàm celerimè intro, 105
Certum enim *est indicium* ab initio sublata
Nubes ejulatus, quod mox incandescet
Majori furore: quid tandem faciet
Iracundus, et implacabilis
Animus, malis punctus? 110
- Med.* Heu, heu,
Passa sum misera, passa sum quæ magnis
Digna sunt lamentis: ô execrandi
Liberi funestæ matris, pereatis
Cum patre, et tota domus pereat. 115
- Nut.* Heu me, me, heu me miseram!
Quid verò tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odisti? hei mihi,
Liberi quàm metuo, nè quid vobis accidat.
Sævi *sunt* tyrannorum spiritus, quodammodo 120
In paucis coerciti, pleraque obtinentes,
Difficulter iras, animo mutato, deponunt.
Nam assuefactam esse ad vivendum moderatè,
Melius: mihi saltem, si non magnificè,
Tutò liceat consenescere. 125
Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium
Nomen vincit, et usu longè
Optima sunt hominibus. Sed immoderata
Nullo tempore hominibus timoris expertia sunt:
Majores enim calamitates, quando irascitur 130
Deus familiæ rependit.

Proodus.

Proodus.

Cho. Audivi vocem, audiui clamorem
 Infelices Colchidis.
 Nec adhuc *est* placata. Sed, ô vetula,
 Dicitô : nam ad fores medias intra
 Domum, clamorem audiui.
 Neque delector, ô mulier,
 Luctibus domûs,
 Quia non grata sunt ea, quæ acta sunt.

135

ANAPÆSTI.

Nat. Non sunt ædes : evanuerunt hæc jam.
 Jafonem enim tenet domus principum,
 Medea verò tabefacit vitam in thalamis
 Domina, nullius amicorum quicquam
 Verbis lenita animum.

145

Med. Heu, heu, utinam flamma cœlestis per meum caput
 Eat ! Quid enim mihi boni est amplius vivere ?
 Heu, heu, morte dissolvam,
 Relictâ odiosâ vita.

146

Strophe.

Cho. Audivisti, ô Jupiter, et terræ, et lux,
 Qualem vocem infelix
 Canit sponsa ?
 Quænam tibi infatiabilis
 Thorî cupiditas, ô stulta,
 Accelerabit mortis finem ?
 Nè hoc preceris.
 Quòd si tuus maritus
 Colit novum lectum,
 Illinè ob hoc succenseas !
 Jupiter hæc ulciscetur pro te.
 Ne nimis tabefacias teipsam,
 Plorans tuum maritum.

150

155

160

ANAPÆSTI.

Med. O magna Themis, et reverenda Diana,
 R

Videris,

Videtis, quæ patior? quæ magno juramento
 Obligavi execrandum
 Maritum! Quem utinam aliquando age, et sponsam,
 videam 165

In ædibus discerptos,
 Qui me prius audent injuriâ afficere.
 O pater, ô civitas, à quibus discessi
 Turpitèr, occiso meo fratre.

Nut. Auditis, quæ dicit, et ut invocat 170
 Them i lem, invocari solitam, et Jovem, qui juramen-
 torum
 Custos hominibus existimatur?
 Non fieri potest, ut in aliquâ parvâ re
 Domina iram sedet.

Antistrophe.

Cho. Quomodo in conspectum nostrum 175
 Veniat, et dictorum verborum
 Vocem accipiat:
 Si fortè acerbam iram,
 Et impetum animi remittat.
 Meum certè studium non 180
 Desit amicis.
 Sed, vade, et eam
 Huc adducito domum
 Extra, chara, et hæc dicito:
 Properâ, priusquam aliquid mali faciat iis, qui intus
 sunt. 185
 Nam luctus hic valdè augetur.

A N A P Æ S T I.

Nun. Faciam hæc. Sed metuo an persuadeam
 Dominam meam:
 Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar,
 Quanquam leænæ, quæ recens peperit, aspectu 190
 Efferatur in famulos, quum quis
 Accedit propè collocuturus.
 Stultos autem dicens et insipientes
 Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris,
 Qui hymnos in festivitibus, 195
 Et

Et convivii et cœnis
 Invenerunt, vitæ jucundas auditu voluptates,
 Sed nemo hominum horribiles mœrores
 Invenit, musicâ et vario nervorum
 Cantu sedare, ex quibus cædes, 200
 Et graves casus, exertunt domos.
 Atqui his maxima utilitas esset mederi
 Homines cantu: ubi verò sunt læta
 Convivia, quid frustrâ intendunt vocem?
 Præfens enim præbet voluptatem per se 205
 Convivii abundantia mortalibus.

Epodus.

Cbo. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamentationum:
 Miseros verò, et tristes dolores clamat in
 Connubii proditorem malûmque sponsum.
 Invocat autem Deos injuriis affecta, 210
 Et Themidem, filiam Jovis, quæ est custos juris jurandi,
 Quæ ipsam duxit
 In Græciam ex adverso sitam,
 Per mare nocturnum,
 Ad falsâ ponti 215
 Claustra, nunquam claudenda.

I A M B I.

Med. Mulieres Corinthiæ, exivi è domo.
 Nè reprehendatis me: novi enim multos homines,
 Qui clari fuerunt, alios quidem oculorum causâ,
 Alios verò ob externa: alii verò ex eo, quod quieverunt, 220
 Comparaverunt sibi infamiam, et opinionem ignaviæ.
 Justitia enim non inest in oculis hominum,
 Quisquis, antequam hominis animum manifeste cognoverit,
 Odit *semel* intuitus, nullâ injuriâ affectus.
 Oportet autem hospitem valdè se accommodare civitati: 225

Neque laudo civem qui, contumax existens,
 Amarus est civibus, propter imperitiam.
 Mihi verò hæc res, præter spem contingens,
 Corruptit animum: perii verò, et vitæ
 Voluptate omissâ, volo mori, amicæ. 230

In quo enim mihi erant omnia, probè nosti,
 Pessimus *omnium* hominum evasit ille meus maritus.
 Omnium autem, quæcunque sunt animata et mentem
 habent,

Nos mulieres sumus miserrima propago.
 Quas primum oportet maximis opibus 235
 Comparare maritum, dominumque corporis
 Accipere: illo enim malo longe gravius,
 Et in hoc maximum est periculum, aut malum acci-
 pere,

Aut bonum. Non enim honesta sunt divortia
 Mulieribus, neque licet abdicare maritum. 240
 Sed venientem ad novos mores et leges,
 Vatem esse oportet, (quia per se *aliter* haud noverit)
 Qualem maximè sit habitura virum.

Et si nobis hæc quidem peragentibus benè
 Cohabitaverit maritus, non invitus ferens jugum, 245
 Beata est vita: sin minus, fatius est mori.

Vir verò cum dolet propter res domesticas,
 Foràs egressus sedat cordis ægritudinem
 Conversus aut ad aliquem amicum, aut coætaneum:
 Sed nos oportet spectare ad unam animam. 250
 Dicunt autem quod nos periculorum immunem vi-
 tan

Vivamus domi, ipsi verò pugnent hastâ,
 Malè sentientes: quia ter ad clypeum
 Stare malim, quàm semel parere.
 Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
 Tibi enim est hæc urbs et paterna domus, 256
 Vitæque commoditas, et amicorum consuetudo;
 Ego verò deserta et extorris afficior contumeliâ
 A marito, ex agro barbaro abrepta.

Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum 260
 Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis:
 Tantum igitur cupio à te consequi,
 Si mihi via aliqua, et ratio inveniri possit,

Quâ

- Quâ maritum jure ulciscar pro his malis,
 Illumque, qui dedit ipsi *suam* filiam, et quam dux-
 it, 265
 Ut taceas. Nam mulier circa alia est plena timore,
 Ignavaque ad prælium, et ad intuendum ferrum:
 Sed quando est injuriâ affecta in matrimonio,
 Non est alia mens crudelior.
- Cho.* Faciam hæc: nam justè ulcisceris maritum, 270
Medea: non miror autem te lugere istam fortunam,
 Sed video Creontem, dominum hujus terræ
 Venientem, nuncium novorum consiliorum.
- Cre.* Te torvam, et iratam marito,
 Medeam, jubeo exire ex hac terrâ, 275
 Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,
 Et nihil cunctari: quia ego autor edicti
 Istius sum, neque redibo domum,
 Priusquam ejecero te è finibus hujus terræ.
- Med.* Heu, heu, prorsus misera perii. 280
 Inimici enim expédiant jam omnem rudentem *ad-*
versus me.
 Neque est effugium commodum hujus mali.
 Sed quanquam malè tractor, tamen dicam:
 Cur me, Creon, ejicis ex hac terrâ?
- Cre.* Metuo te. (nihil opus est involvere sermones) 285
 Nè quod insanabile malum facias meæ filiæ.
 Multa enim ad hunc metum conferunt:
 Es callida, et artifex multorum malorum:
 Doles verò, quòd orbata sit thalamio mariti tui:
 Audio insuper te minari, ut mihi nunciant, 290
 Et focero, et sponso, et nuptæ
 Te aliquid facturam. Hæc igitur caveo, priusquam
 accidant:
 Multò enim fatius est mihi, mulier, nunc in odium
 tuum incurrere.
- Quàm emollitum, postea valdè gemere.
- Med.* Heu, heu! Non mihi nunc primùm, sed sæpè, ô
 Creon, 295
 Nocuit existimatio, et magna mala attulit.
 Non oportet autem eum, qui sapiens est,
 Liberos edocendos curare, ut minium sint sapientes.
 Præter enim aliam, quam habent, ignaviam,
 Invidiam

Invidiam apud cives *sibi* conciliant odiosam. 300
 Apud stultos enim proferens nova verba,
 Videberis inutilis, et non sapiens :
 At contra illis qui videntur comptum aliquid scire,
 Præstantior si existimeris in civitate, molestus videbe-
 ris.

Ego verò ipsa quoque particeps sum hujus fortunæ.
 Nam cum sim sapiens, aliis quidem sum invisa, 306
 Aliis difficilis indolem, et non nimis sapiens.
 Tu igitur metuis me, nè quid mali tibi à me accidat.
 Non sic res meæ se habent, (nè metuas me, Creon)
 Ut in viros principes delinquam. 310
 Tu enim quā injuriā me affecisti? elocasti filiam *ei*,
 Cui te animus impulit : sed eum maritum
 Odi : tu autem, ut opinor, sapienter hæc fecisti.
 Et nunc non invideo, quòd res tuæ præclare se ha-
 beant :

Despondete, benè sit vobis : sed jam in hac terrā 315
 Sinite me habitare : quamvis, enim injuriā sumus af-
 fecti,

Tacebimus, à potentioribus victi.

Cre. Dicis auditu mollia : sed in animo
 Mihi est pavor, nè quid mali moliaris,
 Et tanto minùs, quàm antea, confido tibi. 320
 Nam mulier quæ citò irascitur, similiter et vir,
 Facilius cavetur, quàm taciturnus sapiens.
 Proinde exi quàm celerrimè ; nè facias multa verba :
 Quia hoc decretum est, neque habes artem, ut
 Apud nos maneat, cum sis mihi infensa. 325

Med. Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

Cre. Consumis verba : nunquam enim persuaseris me.

Med. Expelles igitur me, neque reveberis Litas *i. e. Pre-*
ces ?

Cre. Non enim mihi charior es meā domo.

Med. O patria, quàm valde nunc tui recordor ! 330

Cre. Præter liberos enim est mihi longe charissima.

Med. Heu, heu ! quam magnum malum hominibus est
 amor ;

Cre. Credo, ut tulerit fortuna.

Med. Jupiter, non lateat te is, qui autor est horum malo-
 rum.

Cre. Vade

Cre. Vade, ô vana, et libera me curis.

325

Med. Labor quidem est: sed nos nonne in labore versamur? *Cura premunt me nec ego novis*

Cre. Citò extruderis violenter manu famulorum.

Med. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon.

Cre. Negotium facesses, ut videris, ô mulier.

Med. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem.

340

Cre. Quid igitur resistis, et non discedis e terrâ?

Med. Concede mihi, ut possim tantum hunc diem manere,
Et perficere deliberationem, quâ fugiam,
Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
Nihil curat prospicere liberis.

345

Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum

Es. Consentaneum autem est te habere benevolentiam.

Non enim de me sum sollicita, quòd in exilium simus ituri:

Illos verò calamitate premi lugeo.

Cre. Animus meus minimè est tyrannicus:

350

Sed verecundiâ victus, multa perperam egi.

Et nunc video quidem me peccare, mulier,

Attamen consequeris hoc. Sed prædico tibi,

Si te postera lux Dei viderit,

Et libero tuos intra fines hujus terræ,

355

Morieris. Dictus est sermo hic, neque irritus erit.

Nunc igitur si oportet te manere, mane ad unum diem:

Non enim facies aliquid mali eorum, quæ metuo.

ANAPÆSTI.

Cho. Infelix mulier,

Heu, heu! misera ob tuos dolores.

360

Quonam te vertes? quod hospitium,

Aut quam domum terramve, quæ liberet te his malis,

Invenies?

Quam te Deus in difficilem tempestatem

Malorum duxit, Medea.

365

IAMB I.

I A M B I.

Med. Ubique malè mecum igitur : quis contradicet ?
 Sed non sic hæc abibunt, nè putetis.
 Restant adhuc alia certamina novis sponfis,
 Et non exigua mala foceris.
 Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum
 fuisse unquam, 370
 Nisi aliquid lucri captarem, aut machinarer ?
 Neque *sanè* allocuta essem, neque attigissem manibus,
 Ille verò eo stultitiæ pervenit,
 Ut, cùm posset ipse evertere mea consilia,
 Si me eiecisset ex hac terrâ, concesserit hoc die 375
 Me manere, quo tres ex meis inimicis mortuos
 Dabo, patrem, puellam, et meum maritum.
 Sed cùm habeam multas vias interficjendi eos,
 Non scio quam primùm aggrediar, amicæ.
 Utrum accendam domum, sponsæ igni : 380
 An adigam acutum ensẽ per hepar,
 Clam ingressa domum, ubi lectus est stratus.
 Sed unum est mihi contrarium, si deprehendar,
 Ingressa domum et moliens *istâ*,
 Morte meâ risum præbebo meis inimicis. 385
 Optimum est rectâ viâ ingredi, quâ sumus
 Potentes maximè, venenis eos necare. ~~///~~
 Esto, et jam sint mortui : quæ me civitas excipiet ?
 Quis terram tutam et domum firmam
 Præbens hospes, proteget meum corpus ? 390
 Nemo est. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
 Siquidem aliqua turris tuta nobis apparuerit,
 Aggrediar hanc cædem dolo et clâm.
 Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,
 Ego correpto gladio, etiamsi mihi moriendum sit, 395
 Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam :
 Non enim per domiuam, quam ego colo
 Omnium maximè, et adjutricem elegi,
 Hecaten, quæ habitat in penetralibus domûs meæ,
 Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum.
 Ego autem faciam ipsis nuptias acerbæ et tristes, 401
 Et acerbam affinitatem et exilium meum ex hac terrâ.
 Age

Age verò, nulli arti eorum quæ scis, parcas,
 Medea, deliberans, et machinans.
 Vade ad atrox facinus : nunc est certamen audaciæ.
 Vides quæ patiaris ? non oportet te derideri 406
 A genere Sisyphi, et nuptiis Jæsonis,
 Quæ nata es ex præstanti patre, et à Sole,
 Et calles aliquid. Præterea verò naturà fumus
 Nos mulieres ad bona quidem ineptissimæ, 410
 Malorum verò omnium artifices peritissimæ.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Sursum versùs fluminum sacrorum
 2 Vadunt fontes,
 3 Et jæs et omnia retrò vertuntur.
 4 Viris quidem dolosa sunt consilia : deorum 415
 5 Verò fides non ampliùs est rata.
 6 Mea quidem vita ut habeat laudem,
 7 Fama convertitur.
 8 Hònos venit
 9 Muliebri generi. 420
 10 Non ampliùs infausta
 11 Fama mulieres premet.

Antistrophe 1.

- 1 Musæ verò priscorum
 2 Concident carminum
 3 Meam celebrantes perfidiam. 425
 4 Neque enim in mentibus nostris lyræ
 5 Divinum carmen dedit
 6 Phœbus, dux carminum : quia vi-
 7 cissim hymnum cecinissem in
 8 Genus masculinum. 430
 9 Longa autem ætas habet
 10 Multa de nostrâ
 11 Virorumque forte dicere.

Strophe 2.

- 1 Tu autem navigâsti ex domo patriâ

S

4 Furenti

Dec. 1799
 X mas ioli Dupl.

- 2 Furenti animo, gemit- 435
 3 na maris præteriens
 4 Saxa : in peregrinâ verò
 5 Terrâ habitas, vidui
 6 Cubilis amissio lecto.
 7 Infelix tu, ignominiâ verò affecta, pelleris ex hâc
 terrâ exul. 440

Antistrophe 2.

- 1 Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
 2 Manet in magnâ Graciâ :
 3 Evolavit autem in ætherem.
 4 Tibi autem non est paterna domus,
 5 O misera, ut ad eam iterum appellas 445
 6 Ex miseriis hisce, conjugio
 7 Quando regnum potentius domui supervenit.

I A M B I.

- Jas.* Non nunc primum animadverti, sed sæpè.
 Quòd aspera ira sit intractabile malum.
 Tibi enim cùm liceret hanc terram et domum inco-
 lere, 450
 Levitèr ferenti potentiorum consilia,
 Propter verba ejicièris ex hâc terrâ.
 Et me quidem nihil movent, quæ nunquam desines
 Dicere, quàm malus vir sit Jason :
 Ob ea verò, quæ dixisti in dominos, 455
 Putes magnum esse lucrum, quòd tantùm exililo pu-
 niri. ~~✱~~
 Ego quidem semper regum iratorum
 Iram abituli, et volebam te manere :
 Tu verò non remittis stultitiam, semper dicens
 Convicia dominis : itaque expellaris ex hâc terrâ.
 Ego tamen nè propter hæc quidem defeßus amicorum
 gratiâ 460
 Venio, prospecturus tibi, ô mulier,
 Nè inops cum liberis expellaris,
 Neque indigens aliquâ re: exilium trahit multa
 Mala secum. Quamvis enim tu me oderis, 465
 Non

Non possum tibi malè unquam velle.

Med. O pessime omnium (hoc enim tibi possum dicere —
Lingua summum convicium in ignaviam)
Venisti ad nos, venisti, qui es invisus
Diis, et mihi, et universo humano generi? 470
Ista non est audacia, neque fortitudo
Intueri coram amicos, quos injuriâ affeceris,
Sed gravissimus inter homines morborum
Omnium impudentia. Benè tamen fecisti quod vene-

ris :
Ego enim levabor animo, dicens. 475

Tibi convicia, et tu dolebis audiens.

Sed ab iis quæ prima sunt primum incipiam dicere.

Servavi te (ut narrant quicunque Græcorum

Conscenderunt eandem navim Argo)

Misum ut regeres tauros, spirantes flammæ, 480

Jugis, et feminæ letalem segetem :

Et draconem qui custodiens aureum vellus,

Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,

Occidens, attuli tibi lucem salutarem.

Ipsa verò prodito patre, et domo meâ 485

Peliotem ad Iolcum veni

Tecum promptior quam sapientior :

Et occidi Peliam eo genere mortis, quod est miserrimum,

Per ejus filias : omnemque tibi metum exemi.

His tamen beneficiis à me affectus, ô pessime mortali-
um, 490

Prodidiisti me, novosque tibi comparasti lectos,

Cum habeas liberos : si enim sine liberis adhuc fuisses,

Ignoscendum tibi esset, quod hunc amasses lectum.

Sed evanida est fides jurisjurandi, neque possum scire,

An existimes Deos, qui tunc regnarunt, non amplius
regnare : 495

An verò putes nova jura constituta esse hominibus
nunc ;

Quia tibi conscius es te non servasse mihi fidem.

Hei dexteram manum, quam tu sæpe apprehendisti,

Et hæc genua mea ! Quam frustra sumus pollutæ

Ab improbo marito, et spe frustratæ sumus. 500

Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico,

Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam,

Veruntamen: nam interrogatus videberis turpior.

Quò me nunc vertam: an ad domum patris,

Quibus tibi proctis, et patriâ, *huc* veni? 505

An ad miserâs filias Pelie? scilicet illæ pulchrè

Me recipere in suas ædes, quarum patrem interfeci.

Sic enim se res habet, amicis quidem domesticis

Sum odiosa: quos verò mihi non oportebat malè

Facere, eos, tibi gratificans, inimicos habeo. 510

Ergo multis Græcis me felicem haberi

Fecisti, pro hisce beneficiis: egregium verò te

Et fidum maritum habeo infelix ego.

Si verò fugiam expulsa ex hac terrâ,

Sola cum solis liberis, orbata amicis, 515

Præclara verò gloria *erit tibi* novo sponso,

— Mendicos errare filios *tuos*, meque, quæ te servavi.

O Jupiter, quare auri quidem, quod sit adulterinum,

Clara signa hominibus dedisti?

Sed quo oporteat discerni malum virum, 520

Nullum signum inest corpori?

Cho. Gravis quædam ira et ægrè sanabilis est,

Quando amici contentionem ineunt cum amicis.

Jas. Oportet me non segnem esse in dicendo, ut videtur,

Sed velut navis prudentem gubernatorem 525

Summis oris veli subterfugere

Tuam effrænem loquacitatem, ô mulier.

Ego, postquam valdè exaggeras tuum beneficium,

Existimo meæ navigationis Venerem

Servatricem esse solam inter homines deosque. 530

— Tibi verò—Est quidem locus subtilis sed invidiosus

Oratione tractari, quod Amor te coegerit

Sagittis inevitabilibus meum eripere corpus:

Sed non accuratè nimis ista persequar.

Quatenus enim me juvisti, non male se res habet.

Atqui servatione mei majora beneficia 536

Accepisti, quàm dederis, quemadmodum ego jam dicam.

Primum

Primum quidem pro barbarâ terrâ in Græcâ
 Terrâ habitas, et scis jus,
 Et legibus uti, non pro viribus agere. 540
 Deinde omnes Græci fenserunt te esse ingeniosam,
 Et adepta es gloriam: si verò in extremis terræ
 Finibus habitares, nulla fieret mentio tui,
 Mihi verò neque aurum sit domi,
 Nec Orpheo carmen sonare pulchrius velim, 545
 Nisi illultris mihi contingat fortuna.
 Atque hæc quidem tibi de meis laboribus
 Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum.
 At quæ mihi de nuptiis regis objecisti,
 In hoc monstrabo primum quidem quòd sim pru-
 dens, 550
 Deinde temperans, denique tibi magnus amicus,
 Et meis liberis. Sed mane quieta.
 Postquam huc veni ex Iolciâ terrâ,
 Multa mecum trahens mala inextricabilia,
 Quodnam consilium hoc melius potuisssem invenire,
 Quam ducere filiam regis, cum essem exul? 556
 Non, odio quidem habens tuum conjugium,
 Percussus verò desiderio novæ sponsæ,
 Neque certatim numerosam sobolem procreare stu-
 dens:
 Sufficiunt enim qui nati sunt, nec *ideo* conqueror. 560
 Sed quod maximum est, ut commodè viveremus,
 Neque inopia laboraremus, sciens quòd
 Pauperem omnes amici procul fugiunt:
 Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam
 familiam,
 Et gignens fratres liberis ex te *procreatis*, 565
 In unum genus committerem, et, jungens genus,
 Beatiùs viverem. Tibi enim ecquid opus est libe-
 ris?
 Et mihi conducit futuris liberis
 Eos, qui vivunt, juvare: malè consultavi?
 Nè tu quidem diceres hoc, nisi te angeret torus.
 Sed eò venitis, ut cum rectè se habet 571
 Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere.
 Quòd si contrà calamitas aliqua inciderit in conju-
 gium,

Etiam

Etiam ea, quæ sunt optima et pulcherrima, inimicissima *vobis*

Ducitis. Oportebat autem homines aliundè 575

Gignere liberos, neque esse genus muliebre:

Sic enim homines nullum malum haberent. ~~X~~

Cho. Jason, pulchrè tu quidem ornâsti tuam causam:

Mihi tamen (etiâsi præter voluntatem *hoc* dicam)

Videris injustè fecisse, quòd prodidisti tuam uxorem. 580

Med. Profectò multùm à multis dissentio mortalibus:

Mihi enim quisquis injustus existens, *tamen* sapiens in dicendo

Est, maximâ multâ dignus videtur.

Nam cùm gloriatur, se dicendo posse ornare injustas causas,

Audet scelestâ facere: non est autem admodum sapiens. 585

Sic et tu nè nunc apud me speciosus sis, *verbis*,

Et dicendi peritus. Unum enim unum verbum occidet te.

Oportuit te, siquidem non fecisti malo animo, me priùs persuasâ,

Has nuptias contrahere, non autem clàm amicis.

Jas. Præclarè verò mihi hâc in re tuam navâsses operam, Si tibi nuptias *istas* antè delarâsses, quæ nè nunc quidem 595

Vis remittere magnam iracundiam animi.

Jasp. Med. Non hoc te movit: sed barbara conjunx Non satis gloriosa tibi in senectute evadebat.

Jas. Hoc itaque probè scias, non propter mulierem 595

Me duxisse filiam Regis, quam nunc habeo:

Sed ut ante dixi, volens servare

Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domûs.

Med. Nè contingat mihi locuples cum molestiâ vita: 600

Neque divitiæ, quæ meum animum angunt.

Jas. Nostin', quod contraria optabis, et sapientior eris,

Bona tibi nunquam visa fuisse molesta,

Nec, cum felix fueris, infelicem te putâsse.

Med. Insulta *mibi*, quandoquidem tibi quidem est refugium: 605

Ego

Ego verò deserta fugiam ex hâc terrâ.

Jas. Tu ipsa hæc elegisti : nullum alium accusa.

Med. Quid faciens : num *alteri* nubens, aut prodens te ?

Jas. Imprecationes regibus impias imprecans.

Med. Et diris devota sum in tuis ædibus.

610

Jas. Sed non litigabo tecum de his diutius.

Si verò vis pueris, aut tibi exilii, aliquod

Subsidium de meâ pecuniâ accipere,

Dicito : quia sum paratus largâ manu dare,

Et mittere hospitibus tesserâs ; ut tibi bene faciant.

Si hæc non vis, stulta es, ô mulier :

610

Desistens verò ab irâ, lucraberis meliora.

Med. Neque tuis hospitibus utemur,

Neque quicquam accipiemus, neque *quidquam* nobis des :

Improbi enim viri dona juvamen non habent.

620

Jas. Ego tamen testor deos,

Quòd volo tibi liberisque omnia suppeditare :

Tibi verò non placent bona : sed cum contumaciâ

Amicos repellis ; quamobrem dolebis magis.

Med. Vade : præ amore enim novæ sponsæ

625

Maceraris, tardans extra domum.

Duc eam : fortassis enim (cum Deo autem dicetur)

Eas celebrabis nuptias, quas tu ipse noles.

ANTISTROPHICA.

Strophe. 1.

1 Amores quidem nimium immoderatè

2 Venientes, non bonum nomen,

630

3 Neque laudem, conciliant

4 Viris : si verò sufficienter veniat

5 Venus, non est alia Dea

6 Æquè grata.

7 Nunquam, ô domina *Venus*, adversus me

635

8 Emittas ex aureis arcubus

9 Inevitabile telum, perungens desiderio.

Antistrophe. 1.

1 Pudicitia verò me amer,

2 Pulcherrimum

- 2 Pulcherrimum donum deorum.
 3 Nunquam ambigua certa- 643
 4 mina, et infatigabiles rixas
 5 Animum percellens ali-
 6 um ob torum,
 7 Accedam, ô potens Venus,
 8 Pacata conjugia colens, 645
 9 Celer damnare lectos mulierum.

Strophe 2.

- 1 O patria, ô domus mea,
 2 Nunquam fiam exul,
 3 Habens paupertatis
 4 Transactu difficilem vitam, 650
 5 Acerbissimorum dolorum.
 6 Morre, morte prius domer,
 7 Hanc diem attingens. Malum enim
 8 Non est aliud majus,
 9 Quàm solo patrio privari 655

Antistrophe 2.

- 1 Vidimus, non ex alienis
 2 Sermonibus hæc possumus referre.
 3 Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
 4 Miseratus est, quæ passa es
 5 Gravissima malorum. 660
 6 Pereat invisus, cui sedet
 7 Non colere amicos puram aperienti
 8 Clavem pectoris ; mihi
 9 Certè nunquam erit amicus.

I A M B I.

- Æg.* Salve, Medea : hoc enim exordium 665
 Pulchrius nemo novit alloqui amicos.
Med. Salve et tu, ô fili sapientis Pandionis,
 Ægeu, unde accedis solum hujus terræ ?
Æg. Relicto antiquo oraculo Apollinis. 669
Med. Quare verò ad umbilicum terræ vaticinium ivisti ?
Æg. Quærens quomodo mihi contingat satio liberorum.
Med. Per Deos, ergo sine liberis adhuc trahis vitam ?
Æg. Sumus

Æg. Sumus sine liberis, dæmonis alicujus invidiâ.

Med. Cùm habeas uxorem, an es expers conjugii?

Æg. Non fumus lecti nuptialis expertes.

675

Med. Quid igitur dixit tibi Phœbus de liberis?

Æg. Obscuriora verba, quàm ut possit homo conjicere.

Med. Estne fas nos scire oraculum Dei?

Æg. Maximè, quandoquidem et sapientis indiget mentis.

Med. Quid igitur respondit? dicito, si fas est audire. 680

Æg. Nè ego prominentem utris solverem pedem.

Med. Priusquam quid facias, aut ad quam terram venias?

Æg. Priusquam patrios rursus ad lares venero,

Med. Tu verò quâ re indigens navigas in hanc terram?

Æg. Est quispiam Pittheus, rex terræ Trœzeniæ. 685

Med. Filius Pelopis, ut aiunt, piissimus,

Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.

Med. Est enim vir sapiens, et exercitatisissimus in hujusmodi rebus.

Æg. Et mihi charissimus amicorum, quos in militiâ paravi.

Med. Bcnè igitur tecum agatur, et consequaris quæ expectis. 690

Æg. Quare verò oculi tui et corpus ita contabuerunt?

Med. *Ægeu*, pessimus est mihi omnium maritus.

Æg. Quid ais? dic mihi apertè tuam tristitiam.

Med. Jason injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.

Æg. Quo facinore facto? dic mihi apertius. 695

Med. Habet aliam uxorem præter me, dominam hujus domûs.

Æg. An igitur ausus est hanc turpissimam rem?

Med. Certo scias: nos vero qui antè eramus amici, inhonorati sumus.

Æg. Utrum amore captus, an tuum exosus lectum?

Med. Magno sanè amore; fidelis non fuit amicis. 700

Æg. Eat ergò, siquidem est malus, ut dicis.

Med. Cupivit accipere affinitatem regum.

Æg. Quis verò dat ei? pertexe hanc orationem.

Med. Creon, qui dominus est hujus terræ Corinthiacæ.

Æg. Ignoscendum igitur tibi est, quòd dolos, ô mulier.

Med. Perii; præter hoc etiam expellor ex hac terrâ. 706

Æg. A quo? hoc aliud rursus novum narras malum.

Med. Creon me exulem expellit ex hac terrâ,

S

Æg. F

- Jg.* Et permittit Jason? neque hæc quidem laudō.
Med. Verbis quidem non: sed *tamen* pati vult. 710
 Sed rogo te supplex per genas has,
 Et tua genua, supplex jam *tibi* fio,
 Miserere, miserere mei infelicis,
 Neque me desertam ac ejectam aspicias:
 Sed recipe me hospitam in tuam regionem et domum.
 Sic tibi cupido à Diis expleta 716 ✱
 Liberorum fiat, et ipse beatus moriaris.
 Lucrum autem non scis quantum inveneris hîc:
 Vetabo te esse sine liberis, liberos
 Procreare ut possis efficiam, talia pharmaca novi. 720
Jg. Propter multa tibi hanc gratiam dare
 Sum paratus, ô mulier. Primum quidem propter
 deos,
 Deinde propter liberos, quorum generationem pro-
 mittis:
 In hoc enim ego jam totus extra me sum.
 Sic autem mihi habet res. Tu cum veneris in agrum
 nostrum, 725
 Conabor te hospitio excipere, quia debeo.
 Tantum verò hoc tibi prædico, mulier;
 Nolo quidem te ex hâc terrâ abducere:
 Quod si ipsa veneris in meam domum,
 Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam. 730
 Ex hoc verò agrò tu ipsa discedens effer pedem:
 Inculptabilis enim etiam apud hospites esse volo.
Med. Erunt hæc; sed si fides daretur mihi
 Horum, haberem omnia præclarè à te.
Jg. Annon confidis? aut quid tibi est molestum? 735
Med. Confido. Sed domus Pelix est mihi inimica,
 Et Creon: his autem si jurejurando mihi devinctus
 fueris,
 Abducere volentibus me ex agro non permittes.
 Verbis verò compositione factâ, et diis jurejurando
 non obstrictus,
 Amicus forte illis fias, et legationibus 740
 Facile obtemperes: res enim meæ sunt infirmæ:
 Illis verò sunt opes, et domus regia.
Jg. Ostendisti magnam providentiam in tua oratione.
 Sed si placet tibi hæc facere, non recuso:

Mihi

Mihi enim hæc quoque tutiora sunt, 745
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis inimi-
cis :

Et tua res erit firmitior ; præi verbis quos jurem deos.

Med. Jura solum terræ, et Solem patrem patris
Mei, et totum finul genus Deorum conjungens.

Æg. Quam rem facturum, aut quid non facturum ? di-
cito. 750

Med. Quod neque tu ejecturus me sis unquam è terrâ tuâ,
Neque, alius si quis meorum inimicorum me abducere
Velit, permissurum te id viventem voluntariè.

Æg. Juro terram, et splendidum lumen Solis,
Et omnes deos, me his staturum, quæ ex te audio.

Med. Satis est : quid autem patieris, si non præstiteris hoc
jusjurandum ? 755

Æg. Quæ hominibus impiis solent accidere.

Med. Lætus abi : omnia enim rectè se habent.
Et ego in tuam civitatem quamprimùm veniam,
Ubi confecerò quæ paro, et consecuta fuero, quæ
volo.

ANAPÆSTI.

Cho. Sed te, rex natus ex Maiâ, deductor
Ducat domum,
Et ea, quæcunque in animo habens festinas,
Perficias : quia præstans vir,
Ægeu, apud me, visus es. 765

IAMB I.

Med. O Jupiter, et Justitia Jovis, et lumen solis,
Nunc gloriose-victrices meorum inimicorum, ô an-
cæ,
Erimus, et in rectam viam sumus ingressæ :
Nunc demum spes est meos hostes daturus pœnas.
Hic enim vir, quâ parte maximè laborabamus, 770
Apparuit portus meorum consiliorum :
Ex hoc suspendemus rudentem in puppe,
Euntes in civitatem et urbem Palladis.
Jam verò tibi omnia mea consilia
Dicam : expecta verò non jucunda verba. 775

Misso aliquo ex meis domesticis, Jasonem
 Venire in meum conspectum rogabo.
 Ipsi verò venienti blanda dicam verba,
 Quòd et mihi hæc placeant, et bene se habere
 Nuptias regias, quas proditâ me habet, 780
 Et utilia hæc esse, et rectè facta.
 Petam verò ut liberi mei mancant:
 Non ut relictura hostili in agro
 Filios meos inimicis contumeliâ-afficiendos:
 Sed ut dolo filiam regis interficiam. 785
 Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
 Et ferentes sponsæ, nè pellantur ex hac terrâ,
 Tenuem vestem, et corollam aurcam.
 Et si acceptum ornamentum circundederit corpori,
 Miserè peribit, et omnis qui attigerit puellam: 790
 Hujusmodi pharmacis perungam dona.
 Hic autem finio hunc sermonem.
 Ingemisco autem, quale facinus est faciendum
 Deinde nobis. Interficiam enim liberos
 Meos; nemo est qui possit eos eripere: 795
 Domumque totam Jasonis ubi miscuero *luctu*,
 Exibo ex hac terrâ, necem charissimorum liberorum
 Fugiens, et ausa facinus impiissimum.
 Non enim ferendum est, ut derideamur ab inimicis, ô
 amicæ.
 Eat: quid me juvat vivere? neque mihi patria 800
 Est, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.
 Peccavi tunc, quando reliqui
 Domum paternam, verbis viri Græci
 Persuasâ: qui mihi pœnas dabit, Deo volente. 805
 Num nunquam liberos, quos ex me sustulit, vide-
 bit
 Deinceps vivos: neque ex novâ
 Sponsâ gignet sobolem; quia malam malè
 Perire ipsam necesse est meis pharmacis.
 Nemo me ignavam et imbecilem existimet,
 Neque tranquillam: sed alterius ingenii, 810
 Gravem inimicis, et benignam amicis.
 Hujusmodi enim hominum vita est gloriosissima.
 Cbe. Quandoquidem nobiscum communicasti hunc sermo-
 nem,
 Et

Et tibi prodesse volens, et legibus mortalium
Opitulans, dehortor te ab his faciendis. 815

Med. Non erit aliter: tibi verò venia danda est, quòd di-
cas

Ista, quæ non ea mala pateris, quæ ego.

Cho. An igitur audebis tuos liberos occidere, muliet? *mulier.*

Med. Sic enim maximè cruciabitur maritus.

Cho. Tu verò eris miserrima mulier. 820

Med. Ego. Superflui sunt intermedii sermones.

Sed age vade, et adducito Jafonem:

Ad omnia enim fidelia te utimur.

Nihil autem dices eorum quæ decrevi;

Si modò benè vis dominæ, et es mulier. 825

ANTISTROPHICA.

Strophe. 1.

- Cho.* 1 O Erechthidæ quondam beati,
2 Et deorum filii beatorum,
3 Sacrà terrâ invictâque *oriundi* indigenæ,
4 Qui depascitis
5 Nobilissimam sapientiam, 830
6 Semper per lucidissimum
7 Ætherem jucundè ambulantes:
8 Ubi aliquando castras
9 Novem Pierides
10 Musas dicunt 835
11 Educâsse flavam Harmoniam.

Antistrophe 1.

- 1 Pulchrifluique ad Cephisi fluentia
2 Venerem ferunt exhauri-
3 entem, regionem perflâsse,
4 Mediocres ventorum, 840
5 Dulce-spirantes auras.
6 Semper autem injicientem
7 Comis fragrans rose-
8 orum serum florum,
9 Sapientiæ assessores 845
10 Mittere

- 10 Mittere amores,
11 Omnigenæ laudis adjuutores.

Strophe 2.

- 1 Quomodo igitur sacrorum fluviorum
2 Aut latex aut amicorum
3 Regio te ultrix 805
4 Interfetricem *tuorum* liberorum recipiet,
5 Non puram erga alios?
6 Considera liberorum percussione,
7 Considera cædem, quam suscipis.
8 Ne, per genua te omnes 855
9 Supplices vehementer oramus,
10 Nè *tuos* liberos interficias.

Antistrophe 2.

- 1 Quomodo verò confidentiam immittens
2 Manui, tuos liberos
3 Et animo prehendes, 860
4 Immane admovens facinus?
5 Quomodo etiam oculis coniectis
6 In filios, lacrymarum expertem sortem
7 Continebis? vel cæde poteris,
8 Liberis supplicibus cadentibus 865
9 Madefacere manum exitialem
10 Quamvis truculento animo.

I A M B I.

- Jas.* Venio vocatus: etenim quamvis *mibi* sis infensa,
Tamen non frustraberis hâc re; sed audiam
Quam rem novam ex me velis, mulier. 870
Med. Jason, rogo te, ut ea mihi, quæ dicta sunt,
Condone: meas enim iras *te* ferre
Æquum certè *est*, quia sunt multa beneficia præstita
inter nos mutuò.
Ego enim mecum ipsâ rationem inii,
Et conviciata sum *mibi*: misera, quid insanio, 875
Et irascor illis, qui *rebus meis* bene consulunt?
Inimica verò terræ *hujus* dominis sum facta,

Et

EURIPIDIS MEDEA.

Et marito, qui parat mihi utilissima,
 Ducens puellam regiam, et fratres liberis
 Meis gignens? annon *tandem* missam faciam 880
 Iram? quid doleo, cùm dii dent bona?
 Nonne sunt mihi liberi? scio autem è terrâ *Thessa-*
lica.

Exules non et egenos *nupèr* amicorum.
 His animo agitatis, agnovi imprudentiam
 Magnam *me* habere, et frustâ iratam esse. 885
 Nunc igitur laudo te, sapereque mihi videris,
 Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego verò
 stulta,

Quam oportebat participem horum conciliorum,
 Et simul perficere, et astare lecto,
 Et gaudere, sponsæ tuæ curam habentem: 890
 Sed fumus, quale fumus, non dicam malum,
 — Mulieres: non igitur oportet te imitari malos, —
 — Neque obtendere stulta pro stultis. —

Concedimus et dicimus nos malè sensisse
 Tunc; sed nunc melius hæc consideravi. 895
 O liberi, liberi, venite huc, relinquitte testâ:
 Exite, salutate, et compellate

Patrem nobiscum, et reconciliamini simul
 Ex priori odio *suscepto* adversus amicos, cum matre:
 Fœdus enim est nobis, et *omnis* recessit ira. 900
 Prehendite manum dextram. Hei mihi *propter* mala,
 Dum cogito de quodam facinore, quod est occultum.
 An igitur, ô filii, sic et longum viventes tempus,
 Charam præbebitis manum? Misera ego,
 Ut ad lacrymas proclivis sum, et metûs plena. 905
 Post longum tempus enim contentionem, quam cum
 patre habui, abiciens,

Implevi teneram hanc faciem lacrymis.

Cho. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymæ.
 Atque utinam non evadat majus malum, quàm nunc
 est!

Jas. Probo hæc, mulier, neque illa improbo: 910
 Consentaneum enim est, fœmineum genus iras conci-
 pere

In maritum nuptias insuper *comparantem*:
 At in melius tuum mutatum est cor.

Agnovisti

- Agnovisti verò *meliozem*, sed serò,
 Sententiam ; hæc *sunt* facta mulieris sapientis. 915
 Vobis verò, liberi, non inconsultè pater
 Comparavit multam salutem cum *deorum favore*.
 Existimo enim vos hujus terræ Corinthiacæ
 Principes fore cum fratribus adhuc.
 Sed crescite : reliqua enim perficit 920
 Pater, et quisque deorum benignus est.
 Utinam verò vos videam benè educatos ad finem
 pubertatis
 Pervenire, superiores meis inimicis.
 Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
 Avertens retrò candidas genas, 925
 Neque libenti animo à me accipis hunc sermonem ?
Med. Nihil est ; de liberis hisce cogitans.
Jas. Confide verò : ego enim bene curabo hæc.
Med. Faciam hæc ; non diffidam tuis verbis,
 Mulier verò est naturâ molle aliquid, et ad lacrymas
 proclive. 930
Jas. Quid autem tantoperè ingemiscis propter liberos
 hosce ?
Med. Peperi eos : quando autem *tu modò* optabas vivere li-
 beros,
 Misericordia me subiit, an hoc futurum sit.
 Cæterum quorum causâ mecum in colloquium ve-
 nisti,
 Ea partim quidem dicta sunt, partim verò dicentur
 Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare
 placet,
 Et mihi hæc sunt optima, cognosco benè,
 Neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento
 esse 936
 Habitans *hic* ; videor enim inimica esse familiaris :
 Nos quidem ex hoc agro abimus in exilium. 940
 Ut autem liberi possint educari tuâ manu,
 Roga Creontem, ne fugiant hanc terram.
Jas. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim : sed tamen oportet
 tentare.
Med. Tu verò saltem jube petere à patre tuam
 Uxorem ; nè *nos* liberi fugiant hanc terram. 945
Jas. Maxime,

Jas. Maximè, et existimo ego me *rem* persuasurum esse
 ipsi;

Si modò mulierum est aliarum una.

Med. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore :
 Nam mittam ei dona, quæ pulchritudine superant *res*
 Nunc inter homines *exquistas*, probè novi ego, multo,
 Tenuem vestem et coronam auream, 951
 Ferentes meos filios. Sed quàm celerrime oportet
 Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.
 Erit autem beata *sponsa tua* non *in* unâ, sed *in* sexcen-
 tis *rebus*;

Virum optimum te nacta conjugem, 955

Et possidens ornatum, quem olim Sol

Pater patris *mei* dat suis posteris.

Sumite hæc dona nuptialia, pueri, in manus;

Et beatæ dominæ sponsæ date

Ferentes: non accipiet contemnenda munera, 960

Jas. Cur verò, ô demens, his evacuas tuas manus?

Putâsne domum regiam carere stolis?

Putâsne auro? ferva, nè des hæc.

Si enim nos aliquis precii æstimat

Mulier, anteponet opibus, certò scio ego. 965

Med. Ne tu mihi hæc dicas: muneribus enim vel Deos
 flecti fama est;

Aurum verò potentius est inter homines, quàm infi-
 nitæ orationes.

Illi favet fortuna, illam nunc auget Deus:

Nova *sponsa* dominatur. Meorum verò liberorum
 exilium

Etiam vitâ permutaremus, non solùm auro. 970

Verum, ô filii, ingressi divites ædes,

Patris novam uxorem, dominamque meam,

Supplices orate, exorate, nè fugiatis *hanc* terram,

Dantes *istum* ornatum: hæc enim re potissimum opus
 est;

Ut ipsa accipiat in manus hæc dona. 975

Ite quàm celerrimè, et matri de illis, quæ cupit con-
 sequi,

Afferre bonum nuncium, re prospere gestâ.

ANTISTROPHICA.

Strophe. 1.

- Cho.* 1 Nunc spes nulla ampliùs *est* mihi liberorum vitæ,
 2 Nulla ampliùs : eunt enim ad cædem jam.
 3 Accipiet sponsa aureorem redimiculorum, 980
 4 Accipiet infelix noxam.
 5 Flavam verò circa comam
 6 Ponet, Plutonisque ornatum,
 7 Ipsa manibus accipiens.

Antistrophe 1.

- 1 Alliciet *eam* gratia divinusque fulgor pepli, 985
 2 Auream coronam ut *capiti* circumponat.
 3 Apud inferos autem mox sponsam ornabit :
 4 Tale in septum cadet.
 5 Et sortem mortis *talem*
 6 Accipiet infelix : 990
 7 Perniciem verò non subterfugiet.

Strophe 2.

- 1 Tu verò, ô miser, ô infelix sponse,
 2 Gener regum,
 3 Non animadvertens, liberis
 4 Adducis perniciosam 995
 5 Et uxori tuæ tristem mortem.
 6 O infelix, quantam calamitatem ignoras !

Antistrophe 2.

- 1 Gemo tuum dolorem,
 2 O misera liberorum
 3 Mater ; quæ interficies 1000
 4 Liberos, propter nuptiales
 5 Lectos, quibus tibi relictis injustè
 6 Maritus habitat cum aliâ uxore.

I A M B I.

- Pad.* Liberi tui ô domina, liberati sunt ab exilio,
 Et regia sponsa libens dona manibus 1005
 Accepit :

Accepit: indè verò pax est tuis liberis.

Med. Sine. *Pad.* Cur itas perturbata, quùm felicitèr rem geris?

Cur retrò vertisti tuas genas,
Et non libentèr à me accipis hunc sermonem?

Med. Heu, heu! *Pad.* Hæc non consentiunt cum illis,
quæ nunciavi tibi. 1010

Med. Heu, heu valdè rursus. *Pad.* An aliquem casum nunciavi

Insciens, et spæ læti nuncii frustratus sum?

Med. Nunciasti, quæ nunciasti; non tibi vitio verto.

Pad. Cur igitur oculos dimittis, et lacrymas?

Med. Multa me necessitas, ô senex, hæc facere cogit. Ta-
lia enim dii, 1015

Et ego malè cogitans machinata sum.

Pad. Confide tu; reduceris et tu adhuc a liberis.

Med. Alios priùs *ad inferos deducam*, misera ego.

Pad. Non tu sola divulsa es à tuis liberis.

Oportet hominem levitèr ferre calamitates. 1020

Med. Faciam: sed ingredi in domum,

Et para pueris, quæ convenit quotidie.

O filii, filii, vobis quidem jam est urbs,

Et domus, in quâ me miserâ relictâ,

Habitabitis semper orbatî matre. 1025

Ego verò jam vado in aliam terram exul,

Priusquam ex vobis potuerim capere voluptatem, et
vos videre florentes,

Priusquam connubium, et uxorem, et nuptiales

Lectos ornârim, facesque sustulerim accensas.

O me miseram ob meam contumaciam. 1030

Frustrâ igitur vos, ô filii, educavi,

Frustrâque laboravi, et consumpta sum laboribus,

Ferens duros dolores in partu.

Profectò quondam infelix habui spem

Magnam in vobis *fitam*, fore ut senio gravem me nu-
triretis, 1035

Et mortuam manibus rectè componeretis,

Suspiciendam mortalibus. Nunc verò jam perist

Hæc dulcis cura: nam vobis orbata

Tristem degam vitam, acerbamque mihi.

Vqs verò matrem non ampliùs charis oculis 104
U 2 Videbitis

Videbitis, transeuntes in aliud vitæ genus.
 Heu, heu! cur me oculis aspicitis liberi!
 Cur aridetis hoc extremo risu?
 Heu heu! quid faciam? cor enim disperit, 1044
 Mulieres, ut primùm vidi lætos oculos liberorum.
 Non possem *facere quod statui*. Valeant consilia
 Priora: abducam filios meos è terrâ.
 Quid opus me patrem horum, horum malis
 Cruciantem, mihi bis tanta mala accersere?
 Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *istâ* consilia!
 Verùm quid ago? an volo derideri, 1051
 Dimittens meos inimicos impunitos?
 Audendum hoc est. Nam ignaviæ meæ est
 Etiam quod et istos molles sermones animo propo-
 nuerim.
 Intrate, pueri, in ædes. Cui verò non 1055
 Licet adesse meis sacrificiis, *hoc*
 Ipsi curæ erit. Manum verò non hebetabo.
 Heu, heu! nequaquam verò mi anime, nè tu saltem
 hæc patres:
 Mitte eos, ô miser; parce liberis:
 Illic nobiscum viventes exhilarabunt te. 1060
 Non per dæmones infernos, qui sunt apud Plutonem,
 Numquam hoc fiet, ut ego inimicis
 Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.
 Omnino necesse est eos mori: et quoniam hoc oportet,
 Nos occidemus eos, qui procreavimus eos. * 1065
 Omuino actum est hoc, et non aliter fiet.
 Et jam corona in capite est, et in peplis
 Sponsa regia perit: *hoc* ego benè scio.
 Verum, ego enim vado miseriam viam,
 Et hos longè tristiore viâ mittam; 1070
 Liberos *meos* alloqui volo: date, ô liberi,
 Date matris dextram manum salutandam.
 O charissima manus, et mihi clarissimum os,
 Et species, et vultus generosus liberorum,
 Sitis felices: sed illic; res enim, quæ hic *erant*, 1075
 Pater abstulit. O jucundum odorem.
 O teneram cutem, et dulcissimum halitum liberorum.
 Ite. ite. Non ampliùs intueri

Vos

Vos possum, sed vincor malis.

Et intelligo quidem qualia *sint ea* mala, quæ sum au-
sura: 1080

Sed ira est potentior meis consiliis,

Quæ quidem hominibus causa est maximorum malo-
rum

A N A P Æ S T I.

Cho. Sæpe jam per subtiliores

Sermones ivi, et ad certamina

Majora veni, quam quæ convenit genus 1085

Muliebri investigare: sed enim est

Musa etiam nobis, quæ versatur nobiscum,

Sapientiæ *dicendæ* causâ, verum non cum omnibus
habitat,

(Exiguum enim numerum inter multas

Invenias fortasse) 1090

Nec à Musis alienum est mulierum ingenium.

Et aiō mortalium, quicunque sunt

Omnino expertes, nec genuerunt

Liberos, anteire felicitate

Eos, qui progenuerunt. 1095

Qui enim non habent liberos propter ignorantiam,

Utrum res suavis hominibus, an verò ingrata,

Sint liberi, cum non habeant,

Carent multis miseris.

Sed quibus in ædibus est liberorum 1100

Dulce germen, eos video curis

Confici omni tempore.

Primum quidem quo pacto benè *ipsos* educant,

Et unde victum relinquant liberis:

Præterea verò utrum pro malis, 1105

An pro bonis

Laborent, hoc incertum est.

Unum verò, hoc est omnium extremum, jam

Dicam, omnibus hominibus malum. 1109

Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt *liberis,*

Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,

Bonique evaserunt. Si tamen occurrat

Dæmon iste evanidus ad Plutonem

Mors

Mors ferens corpora liberorum.
 Quomodo igitur prodest præter alios 1115
 Hunc etiam acerbissimum dolorem
 Propter liberorum mortem
 Addere Deos hominibus?

I A M B I.

- Med.* Amicæ, jampridem præstolans eventum fortunæ,
 Expecto, ab illâ parte, quò res sit casura. 1120
 Equidem video hunc ex Jæsonis
 Minutris venientem spiritu quidem commoto,
 Significat autem se novum aliquod malum nuncia-
 turum.
- Nun.* O quæ d. rum facinus impiè patrâsti,
 Medea, fuge, fuge, neque navalem 1125
 Relinquens currum, neque vehiculum terrâ calcans.
- Med.* Quid vetò mihi dignum hoc exilio *patratum* est?
- Nun.* Puella regia modò perit,
 Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.
- Med.* Pulcherrimum sermonem dixisti: inter benefactores
 Et amicos meos posthæc jam eris. 1131
- Nun.* Quid ais? an rectè sapias, et non infans, mulier?
 Quæ cum injuriâ affeceris lares regio,
 Gaudes audiens, et non metuis hæc?
- Med.* Ego etiam possum aliquid contra tua 1135
 Verba dicere: sed nè nimium-properes, amice;
 Verum enarra, quomodo periêrint. Nam bis tan-
 tum
 Nos delectaveris, si pessimè sint mortui.
- Nun.* Postquam gemina soboles tuorum liberorum venit
 Cum patre, et ingressa est nuptiales ædes, 1140
 Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis,
 Famuli: per aures verò statim ibat multus sermo,
 Te, et tuum maritum direnisse priorem discordiam.
 Osculabatur autem alius quidem manum, alius verò
 flavum caput
 Puerorum: ego verò et ipse præ lætitia 1145
 Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
 Domina verò, quam nunc pro te colimus,
 Priusquam vidisset par tuorum liberorum,
 Habebat

Habebat promptum oculum in Jasonem: 1150

Deinde verò texit oculos,
Et retrò avertit candidas genas,
Abominans ingressum puerorum: sed maritus tuus
Abstulit iram et bilem puellæ,
Hæc dicens: nè sis inimica amicis.
Desistèque ab irâ, et *huc* iterum converte caput, 1155

Existimans amicos eosdem, quos maritus tuus.
Accipe verò munera, et roga patrem,
Ut remittat exilium his *meis* liberis, in meam gra-
tiam.

Hæc verò ut aspexit ornatum, non continuit se,
Sed promisit viro omnia. Et priusquam ex ædibus
Procul abirent pater et liberi tui, 1161

Acceptam variam vestem induit,
Ponensque auream coronam supra cincinnos,
Nitidum *ad* speculum componit coniam,
Inanimæ corporis imagini arridens. 1165

Deinde ubi surrexisset de folio, perambulat 1165
Ædes, delicatè incedens candidis pedibus,
Donis *hisce* vehementer gaudens, multum et sæpe
Cervicem ad erectam oculis respiciens.

Postea verò erat miserabile spectaculum videre:
Nam mutato colore, obliqua retro 1171

Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
Solio illapsa, ne caderet in terram.

Tum verò una ex famulis anus, cum existimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei, in *ipsam* ve-
nisse, 1175

Ululatum edidit, priùs quàm videret per os
Exeuntem candidam spumam, et in oculis
Vertentem pupillas, et non amplius in corpore esse
sanguinem.

Deinde sono diversam ab ululatu emisit magnam
Ejulationem: statim verò una quidem in domum pa-
tris 1180

Cucurrit, alia verò ad recentem maritum,
Dictura calamitatem sponsæ: tota verò
Domus resonabat frequentibus cursitationibus.

Jam verò accelerans pedem, cursûs stadialis
Cursor *velax* metam attigisset, 1185
Quum

Quum illa ex mutuo et clauso oculo
 Graviter ingemiscens misera excitabatur :
 Nam duplex malum infestabat eam. *AD*
 Aurea quidem coronâ, capiti imposita,
 Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devoran-
 tis :

1190

Pepli verò tennes, tuorum liberorum dona,
 Devorabant candidam carnem infelicis.
 Ipsa verò inflammata fugiebat, surgens de solo,
 Concutiens crines et caput huc et illuc,
 Volens abjicere coronam : sed firmiter
 Vinculis aurum ahbærebat ; ignis verò postquam co-
 mam

1195

10/2 — Concussit, magis, *atque* his tantum emicuit. .
 Ipsa verò victa malo cadit in terram,
 Et à nemine potuit facile agnosci præterquam a pa-
 tre,

Nec oculorum enim clarus erat status, 1200

Nec venusta facies : sanguis verò ex summo

Capite stillabat mixtus igni,

Et caro ex ossibus, sicut piceæ lacrymæ,

Defluebat arcanis moribus pharmacorum,

Horrendum spectaculum : omnes verò metuebant
 attingere 1205

Cadaver. Fortunam enim habebamus magistrâ.

Sed infelix pater ignoratione mali,

Statim ingressus domum, irruit in eam jam mortuam,

Et statim cœpit ejulare : et manibus circumdans eam,

Osculabatur, his eam compellans : ô misera filia,

Quis Deorum tam turpiter te perdidit ? 1211

Quis me senem filicernium orbatum te

Facit ? hei mihi ! Utinam tecum moriar, filia,

Postquam autem lamentationum et luctuum finem
 fecit,

Volens senile excitare corpus,

Adhæsit, sicut hedera ramis lauri,

Tenuibus peplis : erat autem horribilis lucta.

Ipsæ enim volebat excitare genu,

Th — Illa verò retrahebat : si verò per vim trahebat,

Senilem carnem divellebat ab ossibus, 1220

Tandem vero defecit, et infelix dimisit

Animam :

Animam: non enim amplius malo erat superior.
 Jacent autem mortui, filiaque, et senex pater. *alter*
Prope alterum; calamitas inimicis grata.
 Quare mihi tua quidem *persona* è tumultu recedat;
 Optimum enim hoc pœnæ effugium. 1226
 Res verò mortalium non nunc primùm arbitror um-
 bram esse:

Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus sa-
 pientes

Videntur esse, et indagatores sermonum,
 Hos maxime stultos esse judicandos. 1230

Nemo enim mortalium est beatus vir:
 Opibus verò affluentibus, fortunatior
 Alio fieri potest alius, beatus verò nequaquam.

Cho. Videtur Deus multa hoc die
 Mala congesturus justè in Jafonem. 1235
 O misera, quàm miseramur tuam calamitatem,
 Filia Creontis, quæ in Platonis domos
 Vadis propter nuptias Jafonis.

Med. O amicæ, decretum est mihi negotium, quùm pri-
 mum

Interfecero liberos, discedere ex hac terrâ, 1240
 Neque cunctando prodere liberos,
 Ut interficiantur ab aliâ infestiore manu.
 Omnino necesse est eos mori: quia verò oportet,
 Nos occidemus eos, qui etiam procreavimus.
 Sed age, ô cor, armeris: quid cunctamur 1245
 Mala dira et necessaria facere?

Age, ô misera manus mea, arripe gladium,
 Corripe, vade ad tristem metam vitæ;
 Et ne sis ignava, neque memineris liberorum:
 Quod carissimi, quod peperisti! sed hoc saltem
 Brevi die obliviscaris filiorum tuorum. 1251
 Postea verò lugè: etsi enim occideris eos, tamen
 Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

ANTISTROPHICA.

Strophe. I.

Cho. 1 Iô terrâ, et omnia illustrans
 2 Radius solis, aspiciate,

X

1250
 3 Videte

- 3 Videte illam perditam
 4 Mulierem, priusquam cruentam
 5 Liberis admoveat manum carnificem;
 6 Tuo enim ex aureo
 7 Genere orti sunt; Deorum verò 1260
 8 Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
 9 Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coërce,
 10 Compesce, expelle ex ædibus cruentam
 11 Miseramque furiam à malis dæmonibus *agitata*.

Antistrophe.

- 1 Frustrà ergo labor perit liberorum, 1265
 2 Et frustrà charum genus
 3 Peperisti, ô Tu, cærulearum
 4 Quæ reliquisti Symplegadam
 5 Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
 6 Misera, quid tibi animi 1270
 7 Accedit gravis indignatio,
 8 Et ei succedit hostilis cædes.
 9 Dira enim sunt hominibus piacula cognatorum
 10 Intendere homicidis adjuncta
 11 Divinitus immissa mala in domum. *scd* 1275
Puer. Heu quid faciam? quò effugiam manus matris?
Alt. Nescio, charissime frater, actum enim est de nobis.

MONOSTROPHICA.

- Cho.* Audis clamorem? audis liberos?
 O misera, ô mulier infelix,
 Accedam domum? depellere necem à 1280
 Liberis jam placet.
top — *Puer.* Per deos ferte opem, occasio enim postulat;
 Quia sumus jam prope retia gladii.
Cho. O misera, quàm es saxum, aut fer- 1285
 rum, quæ liberorum, quos peperisti,
 Frugem parricidiali modo occides?
 Unam hætenus audio, unam *tantùm* de priscis
 Mulierem iniecisse manu charis liberis,
 Ino furentem divinitus, quando Jovis illa
 Conjux ipsam emisit extra domum insaniã. 1290
 Misera

Misera verò cadit in mare, cæde
 Liberorum impium
 Pedem supra marinum littus extendens :
 Moriens verò cum duobus filiis, perit.
 Quidnam igitur potest accidere tristius ? 1295
 O mulierum conjugia ærumnosa,
 Quanta hominibus mala jam attulistis ?

I A M B I.

- Jas.* Mulieres, quæ statis prope hanc domum,
 Num in ædibus *est* illa, quæ facinus hoc atrox com-
 misit,
 Medea istis ? an hinc se proripuit fugâ ? 1300
 Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
 Aut attollere volatile corpus in æris profunditatem,
 Nisi regum domui det pœnas.
 Num confidit, cum interfecerit principes hujus terræ,
 Se posse impunitam aufugere ex his ædibus ? 1305
 Sed non tam ipsius, quàm liberorum curam gero :
 Illam enim punient, quos læsit :
 Meorum verò liberorum veni ut servarem vitam,
 Nè aliquid mihi faciant Creontis cognati
 Vindicantes injustam cædem à Matre *eorum* perpetra-
 tam. 1310
- Cho.* O infelix, nescis quò malorum veneris,
 Jason, nam non dixisses hæc verba.
- Jas.* Quid est ? an vult etiam me occidere ?
- Cho.* Liberi tui manu matris perierunt.
- Jas.* Heu quid dicis ? quàm me perdidisti mulier ! 1315
- Cho.* Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
- Jas.* Ubinam eos interfecit, intusne, an extra domum ?
- Cho.* Aperi fores, et videbis cædem tuorum liberorum.
- Jas.* Laxate feras quàm celeriter, ministri,
 Solvite repagula, ut videam geminum malum, 1320
 Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.
- Med.* Quid hæc moves, et vectibus moliris, portas,
 Quærens mortuos, et me, quæ *cædem* patravi ?
 Desiste ab hoc labore : si verò tibi me opus est,
 Dic si quid vis. Nunquam verò manu me attinges
 X 2 Talem

- Talem currum Sol pater patris 1326
 Dat nobis, propugnaculum contra manum hostilem.
Jas. O scelestâ, ô maximè invita mulier
 Diis, et mihi, et universo mortalium generi,
 Quæ tuis liberis injicere gladium 1330
 Ausa es, quos peperisti, et me filiis orbatum perdi-
 disti:
 Et cùm hæc feceris, tamen solem aspicias,
 Et terram, ausa rem impiissimam:
 Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non sa-
 piens,
 Cùm te ex domo, et terrâ barbarâ, 1335
 Duxi in domum Græcam, magnum malum,
 Et patris et terræ, quæ te nutrit, proditricem.
 Diis verò conjecerunt in me tuum malum dæmonem;
 Nam occiso jam tuo fratre juxta focum,
 Conscendisti navein Argo, habentem pulchram pro-
 ram. 1340
 Hæc quidem sunt tua initia. Inde verò nupta
 Huic viro, *i. e. mihi*, et cùm pepereis mihi liberos,
 Propter lectum, et alias nuptias, eos perdidisti.
 Nulla est Græca mulier, quæ hoc
 Unquam ausa esset: præ quibus ego te dignam duxi,
 Quam ducerem, connubium infestum, et mihi per-
 niciosum, 1346
 Leanam, non mulierem, Tyrrhenâ
 Scyllâ sæviorem naturam habentem.
 Verùm nequaquam te plurimis conviciis
 Pungerem: talis confidentia tibi innata est. 1350
 Pereas tu, venefica, et cæde liberorum polluta.
 Me verò decet lugere meum fatum:
 Qui neque novis nuptiis fruar,
 Nec liberas, quos genui et educavi,
 Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi. 1355
Med. In longum sanè produxissem huic contraria
 Orationi, nisi Jupiter pater sciret,
 Qualia beneficia à me acceperis, et quæ tu vicissim
 feceris.
 Tu verò non debebas, meo connubio contempto,
 Jucundam vitam agere, insultans mihi: 1360
 Neque

Neque puella regia, neque qui tibi eam in matrimo-
nium collocavit,

Creon, impunè me ejicere ex hâc terrâ.

Quamobrem, si libet, voca me lænam,

Et Scyllam, quæ in Tyrrheno freto habitavit :

Tuum enim, ut convenit, cor vicissim fauciaui. 1365

Jas. Tu quoque doles, et particeps es malorum.

Med. Bene scito. Juvat autem dolor, si tu me non irri-
deas.

Jas. O liberi, quàm malam matrem habuistis ?

Med. O liberi, quàm periistis propter patris cupiditatem.

Jas. Tamen mea manus non perdidit eos. 1370

Med. Sed injuria, et novæ tuæ nuptiæ.

Jas. An tu voluisti propter nuptias eos occidere ?

Med. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri ?

Jas. Quæ quidem modesta sit : tibi verò omnia sunt mala.

Med. Sed hi sunt mortui : hoc enim te mordebit. 1375

Jas. Isti verò sunt, hei mihi, tuo capiti dæmones infesti.

Med. Dii nôrunt, quis cœperit hoc malum.

Jas. Nôrunt sanè tuum abominabilem animum.

Med. Odiosus es mibi, amarulentumque tuum sermonem
odi.

Jas. Et ego tuum. Facilis est discessio. 1380

Med. Quomodo igitur ? quid faciam ? vehementer enim
et ego cupio.

Jas. Sine me hos mortuos sepelire, et lugere.

Med. Nequaquam, quia ego sepeliam eos hâc manu,
Ferens in lucum Junonis deæ Acrææ, i. e. arcium
custodis.

Nè quis hostium eos contumeliâ afficiat, 1385

Sepulcrum revellens. Huic autem terræ Sisyphi

Constituam præclarum festum, et sacrificia

Deinceps pro hâc impiâ cæde.

Ego verò vado in terram Erechthei,

Habitatura cum Ægeo filio Pandionis. 1390

Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè mo-
rieris,

Percussus caput tuum reliquis navis Argûs,

Ubi videris miserum exitum mearum nuptiarum.

ANAPÆSTI.

- Jas.* Sed te Erinnyes perdat filiorum,
Cædisque vindex Justitia. 1395
- Med.* Quis vero deus, aut dæmon audiet te
Perjurum, et deceptorem-hospitum?
- Jas.* Hei, hei scelestæ, et interfectrix-liberorum!
- Med.* Vade domum, et sepelias uxorem tuam.
- Jas.* Vado, orbatus duobus pueris. 1400
- Med.* Nondum lamentaris satis; expecta et senectam.
- Jas.* O charissimi liberi. *Med.* Matri quidem, tibi verò
nequaquam.
- Jas.* Et tamen eos occidisti? *Med.* Ut tibi nocerem.
- Jas.* Heu, heu, cupio charum os
Miser ego liberorum complecti. 1405
- Med.* Nunc ipsos alloqueris, nunc salutas,
Tunc repellens. *Jas.* Da mihi per Deos
Ut possim attingere tenerum corpus liberorum.
- Med.* Non licet: frustra à te hæc verba sunt projecta.
- Jas.* O Jupiter, audis hæc, quomodo repellimur. 1410
Et qualia patimus ab execrandâ,
Et interfectrice liberorum hanc lænâ?
Sed quantum saltem licet, et possum,
Hæc lamentor, et concitus feror.
Obtestans deos, quod me 1415
Liberos, quos necasti, prohibes
Attingere manibus, et sepelire mortuos.
Quos utinam ego nunquam genitos
A te perditos vidissem.
- Cho.* Multarum rerum Jupiter est dispensator in cœlo,
Multaque præter spem perficiunt Dii, 1420
Et sperata non fiunt,
Eorum verò, quæ non sperantur, Deus exitum invenit.
Talis evasit hæc res.

FINIS.
ΤΕΛΟΣ.
AN END.

οὐκ ἔστιν ἄλλος θεὸς καὶ τέλος ποιεῖ

